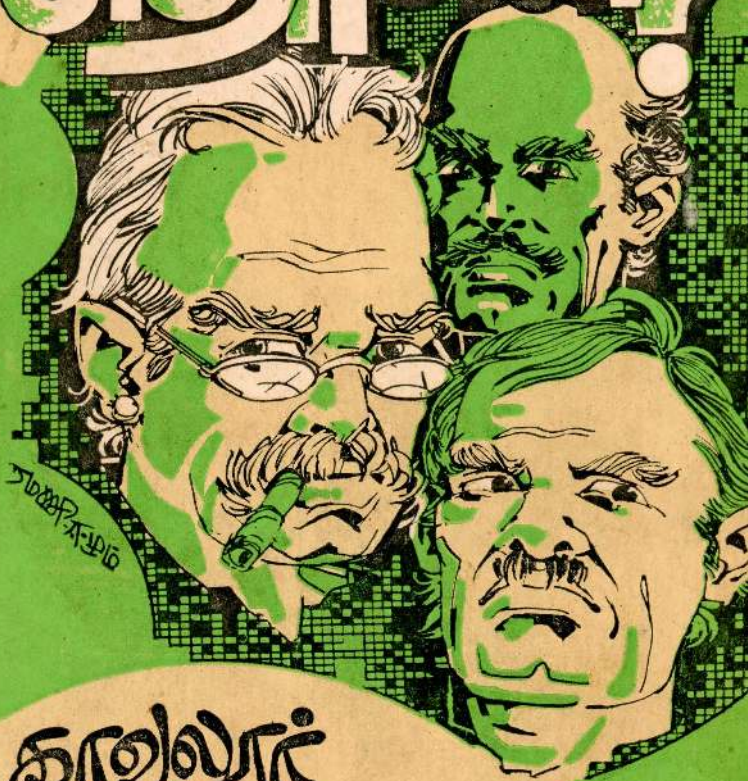

மனிதர்கள்?

காலவாட்
எஸ். ரெகநாடு

10/11
A-17/53

மனிதர்கள்?

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன்

இது ஓர் அன்னம் வெளியீடு

அன்னம் 35

● மனிதர்கள்? /
© எஸ். ஜெகநாதன் / முதற்பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1983 /
அச்சம் அமைப்பும் அகரம் சிவகங்கை / வெளியீடு
அன்னம் (பி)லிட்., சிவகங்கை—623 560 / அட்டை
ரமணி / அட்டை அச்சாக்கம் அகரம் சிவகங்கை /
விலை ரூபாய் 7.50

முன்னுரை

ஈழத்து எழுத்தாளர் எஸ். ஜெகநாதனின் இச்சிறுகதைகளின் மூலஸ்தானத்தில் கொலுவிருப்பவர்கள் மனிதர்கள். ஜெகநாதனும், அவரால்படைக்கப்பட்ட எல்லா கதாபாத்திரங்களும் ஈழத்தின் யாழ்ப்பாணத்துத் தெருக்களில் நடமாடும் தமிழ்ச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். எனினும் இச்சிறுகதைகள் மனிதர்களைப் பற்றியவை.

மனிதர்களை, அவர்கள் வேஷம்கட்டி ஆடும் மேடைகளில் அல்லாமல், வேஷம் கலைத்த நிலையில் அவர்களது ஒப்பனை அறைகளிலேயே சென்று சந்திக்கிறார் ஜெகநாதன். அவர்களது வாயிலிருந்து வெளிப்படும் வார்த்தைகள் மூலமாகவே, கதை மாந்தர்மீது வண்ணங்கள் பூசி, அடையாளங்களை உணர்த்தும் வகையில் வெளிச்சம் கொட்டி நமக்கு அவர்களை நிதர்சனப்படுத்திவிடுகிறார்.

கலைஞன், தானும் ஒரு பகுதியாக அங்கம் வகிக்கும் சமூகத்தில்—அவனது சம்மதம், அல்லது சம்மதமின்மை குறித்து எந்தவித அக்கறையுமின்றி—அவலங்கள் நிகழ்கின்றன. இவற்றைத் தன்னால் மாற்றமுடியாத நிலையில், தனது இயலாமையிலிருந்து விடுபடும் ஒரு முயற்சியாக அவன் கதை சொல்லத் தொடங்கி விடுகிறான். ஜெகநாதனின் சிறுகதைகளும் இப்படித்தானே என்று தோன்றுகிறது.

அதனால்தான் இவர் வெறும் கதைசொல்ல மட்டும்

வந்தவராகத் தெரியவில்லை. ஒரு கதாசிரியன் என்பதையும் மீறி (அவருக்குத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ) ஒரு சமூக விமர்சகன் எனும் கூடுதல் பொறுப்பையும் தன் தோள்மீது சுமக்கிறார். குறிப்பாக 'பணம்' சார்ந்த மதிப்பீடுகள் ஆட்சி செய்யும் ஒரு அமைப்பில், மனிதனின் அடிப்படை உணர்வுகள் எப்படி காலில் துவைத்து மிதிக்கப்படுகின்றன என்று கதையுடன் கூடவே சொல்லிக்கொண்டு போகிறார். "பறப்பள்ளுகள் தேத்தண்ணி விக்கிறதைக்கூட" சகியாத சமூக அமைப்பில் சலிப்பும், "நம்மட மண்ணிலை நாம உழைச்சுப் பொருளைக் கண்ட பிறரும் பொசிப்பில்லை எண்டால் இதென்ன விதி?" என்று கோபமும்கொண்டு சதா சள்ளைப்படும், சள்ளைப்படுத்தும் கதாபாத்திரங்களைக் காட்டி, இவர்கள்தான் 'மனிதர்கள்' என்று பேசுகிறார். இச்சிறுகதைகளில் சற்று தூக்கலாகத் தெரியும் சமூக விமர்சனம் எஸ். ஜெகநாதன் மனிதர்கள் மீது கொண்ட மாருத அன்பினால் விளைந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

மாக்கிம் கோர்க்கி டால்ஸ்டாய்க்கு ஒரு கடிதத்தில் இப்படி எழுதினார்: "மனிதன் என்பவன் உயிருள்ள கடவுளின் இருப்பிடம்... ஒரு நல்ல புத்தகத்தைவிடவும் ஒரு கெட்ட மனிதன் சிறந்தவன்"

எனவேதான் எஸ். ஜெகநாதனின் இச்சிறுகதைகளின் மூலஸ்தானத்தில் கொலுவிருக்கும் மனிதர்கள் — கேலிக்குரியவர்களாகவே இருப்பினும் — நம் வழிபாட்டுக்குரியவர்களாகிறார்கள்.

நெருப்புக் கண்ணீர்

‘உன்னைப்போகவேண்டுமெண்டு சொன்னாங்களே, தாராள மாய்ப்போ ஆனால்...’ அந்த ‘ஆனால்’ என்பதிலேயே எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் அடக்கி—தூணிலே ஒரு கையை முட்டுக் கொடுத்தவாறு அரசியல் மேடையில் பிரங்கிப் பேச்சாளன் போன்று சின்னத்தம்பி கூறி விட்டதற்கென்ன இந்தத் துள்ளலும் அவரது உடல்நிலையும் நேர் மாறு. மேற்கு அடிவான் வரை தொடர்ந்து இடிக்கிற இடி முழக்கமாக இருமல் வார்த்தைகளை மிஞ்சிக் கொப்பளிக்கிறது.

‘நீங்கபேசாமல் கிடவுங்க. ஒருக்கால் சொன்னால் கதை முடிஞ்சது உடம்புக்கு ஏலாதநேரத்தில...’ அதட்டுகிறான் சின்னத்தம்பிக்குக் ‘கழுத்து நீட்டிய பாவம் செய்த’ செல்லம்மா. தன் கதை முடிந்துவிடக் கூடாது என்பதில் அக்கறையாகி கழுத்தில் அழுக்கேறிக் கிடக்கிற மஞ்சள் கயிற்றைக் கை தடவுகிறது.

‘நீசும்மா கிடவடி, சொல்ல வேண்டிய கடமை சொல்லி றன், முப்பது வருடத்துப் பழக்கம் உதறுகிறார் சின்னர்.

கூடத்தில் இருக்கிற மூன்றரைக்கால் கதிரையில் நெளிந்திருக்கிறான் கதிர்காமன். ஒன்றும் பேசாமலே எல்லாம் பேசிவிட்டதான பாவனையுடன் தலைகுனிந்து இருக்கிறான். சதையும் பொலிவுமான அவன் உடல் முரண்பட்ட உணர்ச்சிகளின் மோதலில் துடிக்கிறது. மிச்சமாய் இருக்கிற ஒரு காலும் பலம் கொண்ட மட்டும் நிலத்தில்

ஊன்ற... மறு காலுக்காக பக்கத்தில் சாய்ந்து கிடக்கிற தடியை வலது கை பற்ற...

போய் விடுவானே?

‘நீ போற தெண்டால் போ... ஆனால் பிறகு...’ சின்னத்தம்பி நாடி பிடித்து நாக்கு ஆட்டுகிறார்.

கதிர்காமன் தளர்ந்துவிட மூன்றரைக்கால் கதிரை முழுப் பாரத்தில் முனகுகிறது.

‘உங்களையெல்லோ பேசாமல் இருக்கச் சொல்லிறன்.. அவன் யோசிக்கத் தெரியாதவனா?’ தாயாகவும் மனைவியாகவும் இரட்டைவேடம் ஏற்கிறுள் செல்லம்மா.

‘ஓம் ஓம் அவர் யோசிப்பார்; இவ்வளவு காலம் அவர் யோசிச்சது தெரியாதா? நாங்க கிடந்து மாரடிக்க வேண்டியது தான்?’

எக்ஸ்பிரஸ் ரயில் பிளாட்பாரத்துக்கு வந்து விட்டுப் போகிறது போல் குசினிக்குள் இருந்து புழுங்கிய கோலம் மாறாமலே கூடத்துக்கு வந்து விளாசிவிட்டுப் போகிறுள் ஆனந்தி. இந்த வரவும் விளாசலும் காலையிலிருந்து தொடர்கிறது. அவளுக்குத் தெரியும். கூடத்திலேயே நின்றால் தனது ஆத்திரமும் குமுறலும் கரைகடந்து விடும் என்பது. அதற்காகவே குசினியில் வேலைகளைச் சிருஷ்டித்து புக்கை ஊதுவதும்-மனம் ‘பம்’மென்று ஊதியதும் கூடத்துக்கு வந்து சீறுவதுமாக இருக்கிறாள். ‘நாங்ககிடந்து மாரடிக்க வேண்டியதுதான்’ என்று ஆனந்தி கூறிவிட்டுப் போனதற்கென்ன அவள் செத்த வீடுகளில் மாரடிக்கிற பக்குவத்துக்கு காலம் வரவில்லை. உருட்டித்திரட்டிக் கொண்டு ஒருத்தனுக்குக் கழுத்து நீட்டினால் அல்லவோ அவளுக்கு அந்தத் தகுதி வாய்க்கும். இந்த ஜென்மத்தில் அது சாத்தியமாகும் போல் நிலைமை இல்லை. அதற்காக வெறும் வாயாவது மெல்லக் கூடாதா?

‘அண்ணை அண்ணை எண்டு அவருக்காகக் கிடந்து நாங்க மாரடிக்கிறம். அவர் போறதுக்குத்தான் யோசிக்கிறார்’.
‘போகட்டுமன். ஆருவேணாமெண்டுசொன்னது. ஆனால், போனவர் போனவர்தான். பிறகு அவமானப்பட்டுத்

திரும்பி வந்தால் இங்க இடமில்லை சொல்லிப் போட்டேன்’.

அவ்வளவு தான் என்பதாக இருமல் வெடிக்கிறார் சின்னர்.

கதிர்காமன் ஒன்றும் பேசவில்லை.

வாய் பேசாவிட்டாலும் மனம் ஓராயிரம் அவனுள்ளே பேசிக் கொண்டிருந்தது. படலையைப் பார்ப்பதும் பெருமூச்சு விடுவதும் பின்னால் நின்று பெற்றவர்களும் கூடப் பிறந்தவளும் வீசுகிற கணைகளை ஏற்பதுமாக நேரம் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது. அவனுக்கு இன்னமும் நம்பிக்கை சாகவில்லை.

●

இப்படியொரு மனப்போராட்டமில்லாது ‘சும்மா’ இந்தக் கதிரையில் அமர்ந்திருந்த இன்றைய காலைப்பொழுதில் தான் இரண்டு பேர் வந்தார்கள். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் பழகிய முகங்கள். கதிர்காமன் ஊன்றுகோலை உதாசீனப்படுத்துபவனாக கதிரையில் கையூன்றி எழுந்து நின்றான். (வந்தவர்கள் வாசற் படியிலேயே நின்றபடி ஒப்புவிக்கிறார்கள்.

‘உங்கட மாமன் மோசம் போயிட்டார்’

‘சுருக்’ கென்று ஒரு தைப்புவிர் என்று உடல் முழுவதும் வியாபகம் கடந்து போன ஐந்து வருடங்களும் அற்பமாய் மறைந்து போக...

‘கீதா...’ என்று அவன் உதடுகள் நனைகின்றன.

‘மாமா’ என்று அவன் அழாதது—ஒப்புக்காவது அழாதது வந்தவர்களுக்குச் சங்கடமாக இவன் அவர்களை உள்ளே அழைப்பதையும் மறந்து விட்டுக்குள்பாய்கிறான் தடி ஊன்றி.

‘அப்பா அப்பா...மாமா செத்துப் போனாராம்’ மூச்சு வாங்குகிறது. மகனுடைய குதூகலத்தைப் பார்த்து வெட்கித்தவராக சின்னர் கூடத்துக்கு வருகிறார்.

கதிர்காமன் வீட்டினுள்ளேயே நின்று விட்டாலும் மனம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டது.

‘மாமா...மாமா’ இவன் போய் ஒப்புக்கு ஒரு அழுகை. கீதா ஓடி வந்து கட்டி அழுவாள். தானும் அழுவது போல் கட்டி அணைத்து...

அணைத்து...

இரவும் வரும்.

உடல் முழுவதும் சூட்டில் தகிக்கிறது. மாமா செத்தது சந்தர்ப்பம். ஐந்து வருடங்களுக்கு முந்திய இரண்டு வருடங்களின் இரவுகளும் உறவுகளும் இந்த ஐந்து வருடங்களாக அவனைப் படுத்திய பாடு... இப்போது பிடித்து உலுப்புகிற உலுப்பு.

‘வேற ஒண்டென்றால் பரவாயில்லை. போகாமல் விடலாம். இது செத்தவீடு..’ முகத்தைப்பலவந்தமாக கவலை யில் தொங்க வைத்து முணுமுணுத்து கூடத்துக்கு வருகிறான் கதிர்காமன்.

தாயும் மகளும் குசுகுசுக்கிறார்கள்.

சின்னர் கடும் யோசனையில் இருந்தார்.

‘வெளிக்கிடுங்க தம்பி. காரை வைச்சுக் கொண்டு மினக் கெட ஈலாது’ வந்தவர்கள் அவதிப்படுத்துகிறார்கள்.

தீர்க்கமாய் முடிவு செய்தவராக நிமிர்கிறார் சின்னர்.

‘அவனை அனுப்புறதில்லை எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால்...’ இந்த ‘ஆனால்’ தான் சின்னர் வாயில் பெரிய ஆயுதம்.

ஆனால் என்ன என்று கேட்பது போல் எல்லாரும் முகம் நிமிர்த்துகிறார்கள்.

‘அவன் பெண்சாதி வந்து கூட்டிக் கொண்டு போக வேணும் அவ்வளவுதான்’

‘நீங்கள் என்ன கதை சொல்லீறியள்...செத்தவீடு நடக்குது எப்பிடி விட்டிட்டு வாறது’ வந்தவர்கள் வாதாடுகிறார்கள்.

‘புருசனைத் தேவையெண்டால் வரவேண்டியதுதான்’

‘இப்ப என்ற மகன் போக அவள் ஏனெண்டு திரும்பிப்

பாராமல் விட்டால் ஆருக்கு அவமானம். இப்பவே மனம் உடைஞ்சு போய் இருக்கிறவன் திரும்பவும் அவமானப் பட்டு...' செல்லம்மா கணவனுக்குப் 'பழகிப் போன' பக்கவாத்தியம் வாசிக்கிறாள்.

'அவள் வந்து கூட்டிப் போகட்டும் பிறகு செத்த வீடு முடிய திருப்பி அனுப்பினாலும் ஏற்பன். இல்லை மீறி இவன் போனால் போனதுதான். 'ம்...' பல்லைக் கடிக்கிறார் சின்னர்.

தன்னைக் காட்ட முன்னாள் வந்து நிற்கிறாள் ஆனந்தி.

'சீச்சீ எவ்வளவு மரியாதைக்கேடு... என்ற குமருக்கு நாளைக்கு 'ஒண்டு' வரேக்குள்ள...' செல்லம்மா மகளுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கிறாள்.

அதைப் பொருட்படுத்தாமல் வந்தவர்கள் நெருக்குகிறார்கள். 'முடிவாய் என்ன சொல்லிறியள்'

'முடிவென்ன முடிவு' நான் சொல்லிறதுதான். முடிவு மீறி வருவா னெண்டால் கூட்டிப் போங்க' சின்னர் கூறிவிட்டு அர்த்தங்களோடு மகனைப் பார்க்கிறார்.

கதிர்காமன் இப்போது தலை குனிந்து இருந்தான். ஐந்து வருடங்களுக்கு முந்திய நாட்களை... முந்திய மனைவியை மனதில் புரட்டிப் பார்க்கிறான்.

'அவள் வராமல் விடமாட்டாள்' என்று மனம் அழுங்குப் பிடி பிடிக்கிறது. தானும் தகப்பனின் பக்கம், என்பது போல் இறுகிய மௌனம்.

'அப்ப நாங்க போயிற்று வாறம்' வந்தவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

'நீங்க வந்து பிரயோசனமில்லை... அவள் வர வேணும்' சின்னர் அழுத்தமாக கூறிவிட்டார்.

அவர்கள் போன பின் பல நிமிடங்களை மௌனம் தின்று விட்டது. புயலுக்கு முன்பான பயங்கர அமைதியை உடைத்து 'பாருங்க அவளின்ர தடிப்பை' என்று பிள்ளையார் சுழி போட்டு விட்டு குசினியை நோக்கிப் பறக்கிறாள் ஆனந்தி.

‘தடிப்பு இல்லாமலா அஞ்ச வருசம் திரும்பிப் பாராமல் இருந்தவள்’ முன்னெடுத்து விடுகிறாள் செல்லம்மா.

தொடங்கிவிட்டது சமா.

சின்னர் மேளம், செல்லம்மா நாதஸ்வரம், கையால் வீசிறி தாளம் போட்டு விட்டு ‘ஜிங்’ என்று தட்டுகிற பாத்திரம் ஆனந்திக்கு. கதிர்காமனுக்குத் தான் பூஜை. ‘அஞ்ச வருசமாய் இவனைப் பார்த்து நிமிர்த்தினம், அவள் எங்க போனவளென்றிற்’ இது நாதஸ்வரம். ‘பஸ்சாலை அடிபட்டு காலுடைஞ்ச ஆஸ்பத்திரியிலை கிடக்கிறான். நாலு நாள் வந்து பார்த்தாள். கால்கழட்ட வேணும் எண்ட உடனே அஞ்சாம் நாள் படத் தியேட்டரில் நிற்கிறாள். சொத்தியை எனக்கெதுக்கு எண்டு விட்டிட்டுப்போனவள், இப்ப என்னத்துக்காம்’ மேளம்.

‘அவள் புருசனை வேணுமெண்டே அனுப்பினவள். சும்மா ஊர் ஒப்பாசாரத்துக்கு...’ நாதஸ்வரம். ‘ஊ’ என்றது.

இவை ஒன்றிலும் கவனமில்லாது... ஐந்துவருடங்களாக அவலப்பட்ட உணர்ச்சிகள். உந்த... ‘அவள் வராமல் விடமாட்டாள். வந்து அழைப்பாள். இரவும் வரும்.’ கதிர்காமன் அசாதாரண நிலையில் இருந்தான்.

‘அண்ணை கால் முறிஞ்ச ஆஸ்பத்திரியிலை கிடக்கிறார். நாள் சொன்னான் அவ விட்ட எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து எழுப்பி விடுவம் எண்டு அவ விட்டிட்டுப் போக ஆறு மாசமாய் எவ்வளவு காசைக் கொட்டியிருப்பம்’ சொன்னது மட்டுமல்ல ஆனந்தி கண்ணிலிருந்து ஒரு குடம் சரித்தாள்.

அந்தக் கண்ணீர் ஒரு காவியம்.

இழுப்பும் இருமலுமாக ஒன்றுக்கும் இயலாமல் இருக்கிற சின்னத்தம்பி. அதற்கேற்ற செல்லம்மா. அப்பிடி இப்படியென்று கிழமைக்கு இரண்டு நாள் கூலி வேலைக்குப் போகிற கதிர்காமன்.

குடும்பவண்டியை அந்த குமர்தான் ஓட்டியது.

சுற்று வட்டாரத்தில் இருக்கிற 'சின்னப்' பிள்ளைகளை அழைத்து ரியூசன் என்கிற பெயரில் தொண்டை கிழியக் கத்துவது, இரவு பகல் ஒய்வென்று இல்லாமல் தையல் மெசினும் தானுமாய் மாய்வது, ஒழிந்த வேலைகள் இவர்களுக்கு அளித்துப் போட...

பெண் உள்ளம் தன் சராசரி ஆசைகளைக் கூட ஒரு பக்கம் புதைத்து வைத்து விட்டுக் குடும்பத்துக்காய் தினசரி உழைத்துக் கீரைந்து கொண்டிருந்த ஒரு நாளில் தான்...

'சிதம்பரிப் புரோக்கர் உங்களைக் காண வேணு மெண்டு சொன்னவர்' என்று தகப்பனிடம் சொன்னான் கதிர் காமன்.

பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தியும் காது நீட்டி நின்றாள்.

'தங்கச்சியின்ர அலுவலைப் பற்றியாமே...ம்ம் அவருக்கும் வாற தையோட இருபத்தெட்டு ஆகுது'

ஆனந்தி மனதில் இனம் புரிந்த குறுகுறுப்பு.

'இல்லை... ஒரு பொம்பிளையின்ர சாதகம் இருக்குதாம்' ஆற்றுப் பெருக்காக அவனிடம் உற்சாகம்.

சின்னத்தம்பி மௌனமாகிவிட... அது மனைவியிடமும் மகளிடமும் தொற்றி வீடே மௌனம்.

தரகர் சிதம்பரியையும் தூண்டி விட்டு, தானும் அலுவல் பார்த்து விட்டை இயங்கச் செய்து கதிர்காமன் கீதாவுக்குப் புருசன் என்றானதும் இரண்டு வருசச் சீவியத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்றதும் துருப்பிடித்த கதை. 'கலியாணம் முடிச்ச புதிசிலை அண்ணன் செய்த அநியாயம் கொஞ்சமா?' மீண்டும் குசினியிலிருந்து வந்து சிக்கெடுத்து விட்டுப் போகிறாள் ஆனந்தி.

'அந்த நாளையிலை இவன் எங்களுக்குச் செய்த துரோகம் ஒரு அளவுகணக்கு இருக்கிறதா? அவ்ளோட சேர்ந்து கொண்டு...வீட்ட வருவானு திரும்பிப் பார்ப்பானா? 'ம்' பெருமூச்சு விட்டது தாய் மனம்.

‘அதுகளை நான் பிழையெண்டு சொல்லமாட்டன். எல்லா ஆம்பினாயளும் அப்பிடித்தான்’ மனச்சாட்சி அவரையே கூண்டிலேற்ற சின்னர் முரண்பட்டார்.

கதிர்காமன் வாய் திறக்க வில்லை.

‘பஸ்சிலை எப்படி அடிபட்டானோ அப்ப கதை முடிஞ்சது’ என்கிறார் சின்னர் முற்றுப்புள்ளி வைப்பவராக...

ஆனந்தி விடுபவளாக இல்லை.

‘திரும்பிப் பாராமல் போயிட்டாள். அவளென்ன பொம்பிளை நானெண்டால் இப்பிடி விட்டிருவனா?’

அவளது கேள்வி மற்றவர்களில் தைத்ததை விட அவளை உசுப்பிய உசுப்பு.

நானென்றால் என்கிற கேள்வி விசுவரூபமெடுத்து..... தான் ஒருத்தன் கரம் பிடித்தவன் போலவும் அவன் ஊன மாகிவிட அக்கறையோடு கவனிப்பது போலவும்... இப்படி ஒரு அவலமான நினைப்புக்கூட அவளுக்கு இனிக்கிறது.

‘எல்லாப் பொம்பினாயளும் பொம்பினாயளா? என்று தலையை ஒரு சிலுப்புச் சிலுப்பி என்னைப் போலவா என்பது போல் கணவனைப் பார்க்கிறாள் செல்லம்மா.

‘பழைய கதைகளை விடுங்க’ அதட்டிவிட்டு இருமுகிறார் சின்னர்.

செல்லம்மா விடவில்லை.

‘மாமன்காரன் உயிரோட இருக்கேக்குள்ளயே சேர்த்து வைக்கயில்லையாம் இனியா சேரப்போகுதுகள்’

‘அவரில என்ன சுற்றிவர இருக்கிறவங்கள் மறிச்சிருப்பாங்கள்’ என்று பூசிமெழுகுகிறான் கதிர்காமன்.

‘சரி அவளுக்கு என்ன நினைவு’

‘நானாக வரட்டும் எண்டு இருந்திருப்பாள்’

‘கதிர்காமு நான் மறிக்கயில்லை நீ போறதெண்டால் போ...’ விறுக்கென்று எழுந்து இருமலும் தானுமாய் உள்ளாகிறார் சின்னர். அவரது நிழலில் ஒதுங்குகிறாள்

செல்லம்மா. தோற்றுவிடுமோ என்று பயந்து முன்னால் வந்து சொல்லுகிறாள் ஆனந்தி.

‘நீயாகப் போரூய்’ பிறகு அவமானப்பட்டுத் திரும்பி வந்தால் இங்கு இடமில்லை ஓ...’

கதிர்காமன் போகவில்லை. படலையைப் பார்த்தபடி இருக்கிறான். இன்றைக்கென்று நேரம் மெல்ல மெல்ல நகர்வது போல்...

மதியம் சாகிற போதும் வேறு இரண்டு பேர் அதே காரில் வந்தார்கள். முகங்கள் சீரியஸாக இருந்தன. ‘ஆளைக் கொண்டு வருகிறோமா இல்லையா பாருங்க’ என்று விட்டு வந்தவர்கள் போல் தோற்றம்.

‘அந்த இந்தக் கதை வேணும் இது சந்தோசம் கொண்டாடிற விஷயமில்லை. மாமன் செத்துக்கிடக்கிறார். அவள் தான் வேறொமெண்டாலும் மருமகன் முறைக்காக வர வேண்டியது கடமை’

சாட்சியை மொய்க்கிற அப்புக்காத்துகளாக வந்தவர்கள்.

‘ஓமோம் பெண்சாதியே இல்லையாம் பிறகென்ன மாமா, இல்லைக் கேட்கிறன்’ சின்னரிடம் இருமல் முந்தியது.

‘அவள் வருகிறாளா என்று ஆவலாதியோடு பார்வை விரித்து ஏமாந்த போதும் கதிர்காமனின் தெம்பு உயிர் விடவில்லை. வந்துள்ளவர்களின் உசாரைப் பார்த்தால் எப்படியும் வீட்டுக்காரரைச் சரிப்படுத்தி தன்னைக் கொண்டு போவார்கள் போல் இருந்தது.

கொண்டு போய்விட்டால்...

போன பிறகு அவளைச் சரிப்படுத்தலாம். கணச்சுறுக்கில் மனம் தீர்மானிக்க ஐந்து வருடங்களுக்கு முந்திய கீதா நெஞ்சை அள்ளுகிறாள்.

‘அவள் வரட்டும் அப்புறம் தான் எது கதையும்’. நான் தான் வருத்தக்காரன், என் வார்த்தைகளுக்கில்லை என்பது போல் சின்னர் வாய் வீசுகிறார்.

‘அவள்’ வாற கதை ஒண்டாகிற கதையை விடுவம். மகனைக் கொண்டு போயிற்று சவம் போக இதே காரிலை கொண்டு வந்து விடுகிறம் எங்கட பொறுப்பு’.

‘எப்பிடி நான் சொன்னன் அவை ஊர் ஒப்பாசாரத்துக் குத்தான் பார்க்கினம். குடும்பத்தை ஒண்டாக்கிற யோசனையில்லை’. வயதுக்கு மாருக துள்ளிக் குதிக்கிறுள் செல்லம்மா.

‘நீ சும்மா இரு’ சீற்றம் கொண்டு பிறகு இருமி விசயத் துக்கு வருகிறார்.

‘கொண்டு போயிற்று கொண்டு வந்துவிட அவனெண்டும் டாவைப் பிள்ளை யில்லை, ஆம்பினை...’

சின்னர் கூறியதில் கதிர்காமன் முகம் பிரகாசித்தது. வந்தவர்கள் கொடுப்புப் பல்லினுள் சிரித்ததை அவன் கவனிக்கவில்லை.

‘கதிர்காமன் நீர் என்ன சொல்லிறீர்’

‘ம்...’ கதிர்காமன் தகப்பனைப் பார்க்கிறுள்.

‘அவன் சொல்லிறதென்ன... போறதெண்டால் போ. அவள் வந்து கூட்டிப்போய் திரும்பிவந்தாலும் ஏற்பன். இல்லை நீ போய் அவள் நாயெண்டும் தேடாமல் அவமானப்பட்டுத் திரும்பினால் இங்க இடமில்லை’

‘எடுத்த சத்தியைத் திரும்பச் சாப்பிடுவனோ எண்டவளாம். இவர் அவமானப்படுவார்’

ஆனந்தி கற்பனை வீசுகிறுள்.

‘திரும்பி எங்க போறவன்’ கோடு காட்டுகிறுள் தாய்.

‘கதிர்காமன் முடிவைச் சொல்லிம்’ வந்தவர்களிடம் ஆத்திரமும் அவசரமும்.

பெற்றவர்களையும் கூடப் பிறந்தவளையும் பார்த்து விட்டு தலைகுனிகிறுள் கதிர்காமன்.

‘கதையை விடு நாங்க போறம்’ என்று தோற்றுப் போனவர்கள் சும்மா போகவில்லை.

கல் எறிந்துதான் போனார்கள்.

‘இவர் சொத்தியர் இல்லாட்டில் ஏதோ பிணம் எரியாமல் விடப் போற மாதிரி...’

‘அப்பா ஏனடா வந்தனியள்’ என்று மண் அள்ளித் திட்டுகிறார் சின்னர்.

வீடு கொதித்திருந்தது.

கதிர்காமன் உணர்ச்சித் தகிப்பில் வெந்து கொண்டிருந்தான். கார் போன திசையையே வெறித்துப்பார்த்தபடி மகன் இருப்பது சின்னரின் மனதையும் கிளறுகிறது. தாய் வேறு பெருமூச்சில் எண்ணெய் வார்க்கிறார்.

‘சரி பொழுதுபடும் வரைக்கும் பார்ப்பம் வருவாளா எண்டு... சில நேரம் வருவாள்’

அணையப் போகும் குத்து விளக்குத் திரியை எண்ணெய்க் களிம்பில் தோய்த்து விடுவது போல் நம்பிக்கையைச் சாகவிடாமல் காக்கிறான் கதிர்காமன்.

‘அதிலை மினக்கெடுகிறது வீண் வேலை’ என்கிறார் சின்னர்.

‘நான் அப்பவே சொன்னன், ஊர் ஒப்பாசாரத்துக்குத் தான் எல்லாமெண்டு’. செல்லம்மா தன் தீர்க்க தரிசனத்தைச் சுட்டிக்காட்டி நெஞ்சு நிமிர்த்துகிறார்.

‘அவையின்ர செத்த வீட்டில சீர் பாக்கினம் எங்கட ஐயாவும் தானே ஒரு பேரப்பிள்ளை கூட இல்லாமல்...’

ஆனந்தி அழுத்தமாக தன்னை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறி விட்டுப் போக அதையே மாறிப்பிடித்துக் கொண்டு கதிர்காமன்.

‘நான் ஏன் இவ்வளவு கலங்கிறன், என்ர பிள்ளையைப் பார்க்கவாவது ...ம்’ பொய்யாகப் பெருமூச்சு விட்டான்.

‘சரி போய்க்காணுவாய் உன்ர மணிசி உன்னைக் கட்டி அழாமல் விட்டால் எவ்வளவு அவமானம். நாய்மாதிரிப் போய் நிண்டு போட்டு நாளைக்கு வரப் போறியே’

சின்னர் இப்போது கடமை குறைத்து யோசனை கூட்டுகிறார்.

‘கூட்டிக் கொண்டு போயிற்று நாளைக்கு கொண்டு வந்து விடுகிறம் என்கிறதிலே விளங்கயில்லையே’ என்கிறாள் ஆனந்தி.

‘என்ர பிள்ளைக்கு ஏன் இந்த வீண் அவமானம்’ விம்மி வெடிக்கிறாள் தாய்.

‘சரி பார்ப்பம்’ என்று அவர்களுக்கு முற்றுப்புள்ளியும் தனக்கு ‘கமா’ வும் போட்டு படலையைப் பார்க்கிறாள் கதிர்காமன்.

பகல் பொழுது உயிர் விடுகிற வேளை...

கதிர்காமன் மத்தியானம் சாப்பிடவுமில்லை. வயிற்றைக் கிள்ளுகிறது. ஆசை மனதைப் பிடுண்டுகிறது. அவன் பதகளித்து இருக்கிறான்.

‘செத்த வீட்டோடயாவது சரி வரும் என்று நினைச்சன். இனி ஒருக்காலும் அவளோட உனக்குச் சரி வராது... அதுக்கென்ன நீ ஆம்பினை. அவளுக்குத் தேவையெண்டால் வந்திருப்பாள்?’ சின்னர் மகனைத்தேற்றமுயல்கிறார்.

தேவை...

‘தனக்கில்லையா’ என்று இவன் மனது தவிக்கிறது.

‘அஞ்ச வருசமாச்ச... பேசாமல் டைவார்ஸ் பண்ண வேண்டியது தான்’ என்கிறாள் ஆனந்தி.

‘ம் இனி எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து தங்கச்...’

சின்னரின் வார்த்தையை அறுத்துக் கொண்டு கதிர்காமனின் குரல்.

‘ம்... அப்பிடிச் செய்து போட்டு இன்னொரு வழியைப் பார்க்கிறது தான். நான் ஆம்பினை... சிதம்பரியட்டச் சொன்னால் எல்லாம் சரி’

ஆனந்தியின் மனதை அடைத்தது. விறுக்கென்று குசினிக்கு ஓடுகிறாள். புகை நிறைந்து அவளைத்திக்குமுக்காடச் செய்கிறது. மனமும் தான் துயரத்தில்...

‘சரி நடவடா போய்ச் சாப்பிடு’ தாய்சொல்கிறாள்.

கதிர்காமன் எழுந்து போய் தட்டை முன்னால் போட்டு

குசினி வாசலில் இருக்கிறான். ஆனந்தி போட்ட சோறும் விட்ட கண்ணீரும் வயிற்றை நிரப்பி பசியை விரட்ட... மனதைப் பிடுண்டுகிற பசி...

‘சிதம்பரியைக் காண வேணும்’ என்ற நினைப்போடு படுக்கையில் சரியும் கதிர்காமன்.

குசினியை விட்டு வெளியே வரத்தான் நினைத்தான் ஆனந்தி. வந்தென்ன... தையல் மெசினும் குவிந்து கிடக்கிற துணிகளும் விருந்தையில் இருக்கிற வகுப்பு வாங்கில்களும் பிரமாண்டமாய் வடிவெடுத்து நிற்கிற துயரங்களும் அவளுக்காய் அவளுக்கேயாய்...

அடுப்பிலே நீறு பிரித்துத் தணல் கனன்று கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் மட்டுமா, அவளினுள்ளும் தான் ஒரு மனமாய்...

வீரகேசரி • 19-12-82

மங்கையராசப் பிறப்பதற்கே...

முற்றத்துப் பந்தலுள் கதிர்காமரின் செற் இருந்து சமா
வைப்பதற்கென்ன... வெறுமைதான் அரசோச்சிக்
கொண்டிருந்தது. குசினிப் பக்கம் உணவின் மணம்
கண்டு நாலைந்து நாட்களாகிவிட்டபோதும் சில காகங்கள்
அன்னபூரணியின் பழஞ்சோற்று நினைப்பில் கரைந்து
கொண்டிருந்தன. திண்ணையில் சில பெண்கள் சோகமும்
நடிப்புமாய் வம்பளப்பதுகூட இயல்பான சோகத்தைக்
கசிய விடுகிறது. கிணற்றடியில் நெடும்பனை போன்று
நிற்கிறான். சிவலிங்கம் அன்னபூரணியின் கணவன்.
பந்தலுக்கு முன்னால் புழுதி அனைந்து விளையாடியபடி
அன்னபூரணி அடுக்கடுக்காகப் பெற்றெடுத்த நான்கு
சிறிசுகள். அந்த வீட்டை மட்டுமல்ல அயலட்டத்துப் புல்
பூண்டுகளையும் துயரம் ஆட்கொண்டு விட்டதைப்போல்
அப்படியொரு தோற்றம்.

நாதஸ்வர வித்துவான் இடையிடையே 'பிப்பீ' என்பது
போல கதிர்காமர் ஒரு செருமல் செருமி நாரி நிமிர்த்து
கிறார்.

“... கதை முடிஞ்சது” இப்படி அவர் கூறி மிகை
நடிப்பான ஒரு துயரத்தில் முகம் சுருக்கி நெற்றியில் கை
தேய்த்தார் என்றால் இனித்தான் அவரிடம் கதையே
தொடங்கப்போகிறது என்று அர்த்தம். அவரைச்சூழ

இருந்த கோஷ்டியினருக்கு அது தெரியும். அவர்களும் ஒத்தாதத் தயாராகி நாரி நிமிர்த்துகிறார்கள்.

ஓய்வுபெற்ற தபால்காரர் கிருஸ்ணபிள்ளை. எப்போ வருவானே என்று இயமனை வரவேற்க தயாராக இருக்கும் செல்லத்துரை இப்படியாக, கதிர்காமரைச் சுற்றி வளைக்கும் செற்றும் அவரைப் போலவே தாரதம்மியம் பெற்றிருக்கும்.

“இல்லாம... என்னதான் இருக்கட்டும் தாய் ஒருத்தி இருக்கிறது மாதிரி வருமா?” கிருஸ்ணபிள்ளை முள்ளெடுத்து விடுகிறார்.

“நினைச்சுப் பார்க்க ஏலாது” என்கிறார் செல்லத்துரை.

“என்ன சாவப்பா...சே... இப்பிட்யும் ஒரு சாவா விசர்ப் பெட்டை இந்தப் பிள்ளையனை நினைச்சாளா?”

“அவன் கட்டையிலை போவான் அந்திதம் செய்தானெண்டு பால் குடிப் பிள்ளையைக்கூட மறந்து”

“ம்... என்ர ஆசைப்பிறப்படியோ... ஓ...ஓ...” வடக்குப் பக்கத்துவேலி பிரித்து மிளகாய்ச் சுள்ளிகளை உடைத் தெறிந்து கொண்டு ஓடி வரும் குரல்... சமா குழம்பி எழுகிறார்கள்.

“பூசி மினுக்கிக்கொண்டு இப்பதான் வாரு...” இது கதிர்காமர்.

“நடிப்புக் காட்டிறத்துக்கு...”

“ஆரெண்டிறன்” செல்லத்துரை பியோனைச் சுரண்டு கிறார்.

அந்த நாளையிலை மணிஓடர் கொடுத்த கனகபூரணி கொழும்புச் சீவியம் போய் உருவம் மாறியதால் தடுமாறுகிறார் தபால்காரர் கிருஸ்ணபிள்ளை. கதிர்காமர் இந்த விடயங்களில் வலுகெட்டி.

“அன்னபூரணியின்ர அக்காள்... இரண்டும் தானே அவள் செல்லத்துக்கு”

“என்ர ஆசைப்பிறப்படியோ... ஓ” குரல் கிணற்றடிக்கு ஓடி சிவலிங்கத்தை அணைக்கிறது. அவன் விறும தடியைக் நிற்கிறான்.

தாழ்வாரத்து மணலை ஒன்று கூட்டி கோபுரமாக்கி அழகு பார்க்கிறது இரண்டாவது. அது ஆண் குஞ்சு. அடுத்ததும் ஆண்தான். அது கொஞ்சம் வீரியத்தோடு... காலால் எட்டி உதைகிறது... மணற்கோபுரம் சிதறி விழ... மூத்ததும் அதன் மடியில் பால்குடிக் கடைசியும் பெண் குஞ்சுகள்... நான்குமே வறுமையின் வார்ப்பு பெடுப்பில் எலும்புக்கூடு வெளித்தெரிய... அழுக்கும் கிழிசலுமான துண்டுத் துணிகளுடன்...

“அக்கா...” என்று சிதறிய மணற் கோபுரத்தைக் காட்டி அழுகிறது இரண்டாவது.

“வேண்டாம் டா” என்று அவன் அணைக்கிறான் சிறுமி. அவள் தானே மற்ற மூன்று ஜீவன்களுக்கும் இனி தாய். இரண்டு நாட்களுக்கு முன் “அம்மா... அம்மா” என்று இடைவிடாது நாக்கு உலர கதறிய அந்தப் பிஞ்சு ஜீவன்கள் இப்போ எல்லாம் மறந்தனவாகி இருக்கின்றன. அவ்வளவுக்கு பிஞ்சுமனங்கள்.

மறந்து விட்டனவோ அல்லது ஒன்றும் இல்லை என்றாகி... கதிர்காமர் தனது செற்றைச் சுரண்டி கை காட்டுகிறார். “ம்... இனி அதுகளின்ர கெதி” முன்னால் இருக்கும் இருவரும் பெருமூச்சே பதிலாக்குகின்றனர். காமர்தொடர்கிறார். “இப்படி நடிச்சுக்கொண்டு வந்தாள் குஞ்சியம்மா... குஞ்சி... அம்மா எவ்வளவு வசதியா கொழும் போட இருக்கிறாள். ஒண்டுரெண்டை கூட்டிக்கொண்டு போவாளா? உசிரோட இருக்கேக் குள்ளயே சீரழியுள் என்று பார்க்காதவள் இப்ப பார்ப்பாள்... அதுவுமொரு கதை...” கதிர்காமரின் சர்வாங்கமும் துடிக்கிறது.

“தேப்பன்ர ஆக்கள் தான்” கிருஷ்ணபிள்ளை வேண்டுமென்றே தூண்டுகிறார்.

“ஓமடா ஓ அதுவுமொரு கதை... அவளவை உண்ண உடுக்க வழியெத்து அலையிருளவை... பிள்ளையனைப் பார்க்கத்தான்”.

“காமர் என்ன சொல்லிருரெண்டிறன்” செல்லத்துரையருக்கு எப்பொழுதுமே பொறுமை குறைவு.

“அப்ப வேறென்ன வழி... அவன் தகப்பன் பார்த்து முடிப்பான்” என்கிறார் தபால்காரர். “நல்ல கதை”

துயரத்தின் உச்ச நிலையில் கதிர்காமருக்கு சிரிப்பு வருகிறது. “ஓமோம் அவள் அன்னபூரணியைப் பார்த்தது மாதிரித்தான். கொலைகாரன் பால்குடிக் குழந்தை தமக்கையின் மார்பைகைகளால் தேடிவீரிட்டு அழுகிறது.

“ஐயோ” என்று தாங்கமுடியாத துயரில் துடிக்கிறார் கதிர்காமர்...

முன்னால் இருக்கும் இருவருக்கும் அதிகம் போன்ற ஒரு திகட்டல். அதனுடே ஒரு எக்களிப்பு. “இவர் மலட்டுப் பிள்ளை ஏதோபாசம் தனக்கும் துடிக்கிற மாதிரி...” தமக்குள் முணுமுணுக்கின்றனர்.

கதிர்காமருக்கு பாய்புக்காது... கேட்டு விட்டது.

“இவர் மலட்டுப்பிள்ளை...” அவர்களுடைய அறியாமையினை நினைக்க சிரிப்பு கொடுப்புக்குள் கட்டுக்கு மீறி நெளிகிறது.

தாமும் தம்பாடுமாக இருந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளை மிரள வைத்து “என்ர ஆசைப்பிறப்படியோ” என்று அணைக்கிறாள் கனகபூரணி.

“தாடகையின்ர நடிப்பைப்பார்... இவ்வளவோட சரி” என்கிறார் கதிர்காமர். சில கணங்களில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு கனகபூரணி பவுடர் கலையாமல் கண்ணீர் துடைத்தபடி முற்றத்துப் பந்தலுக்குள் வந்து ஒரு நெளிப்புடன் திண்ணைப் பெண்களுடன் அமர்கிறாள். அவள் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி ஊரறிய ஓடித்தான் வந்தாள் என்பதற்கு நிரூபணமாக பல நிமிடங்களின் பின்தான் அவளது கணவன் பரமசிவம் பக்குவமாக நடந்து வந்து சேர்ந்தார்.

கதிர்காமர் எழுந்து “இரும் தம்பி” என்றார். கவனியாதவர் போல பரமசிவம் தூரப்போய் கிணற்றுப்பக்கம் வெறித்துப் பார்த்தபடி நிற்கிறார். இவர்களுக்கும் தனக்கும் ஒட்டுறவு இல்லாததுபோல, இது ஒன்றும் அவரது பிறவிக்குணம் அல்ல. கனகபூரணி பழக்கிய பழக்கம்தான்.

அன்னபூரணி அயல்லோகம் போனதில் இருந்து இங்கேயே கிடக்கும் நல்லம்மா பெண்களை விலக்கி முன் வருகிறாள். தான் தான் எல்லாவற்றையும் ஒன்று

விடாமல் அறிந்தவள் என்பதைப் பறையடிக்கும் அவதி... இதோடு நூற்றிப்பத்தாவது தரம் ஒப்பித்து விட்டாள். கனகபூரணி மட்டும் வாய் பிளந்து நிற்க மற்றவர்களுக்கு எரிச்சல் மேலிடுகிறது.”

“வீட்டுக்குள்ள செய்வாளா? போயிலைச் சிற்பம் இருக்கு... குஞ்சு குரு மான்கள் எங்க ஒதுங்குகிறது... அந்தா அதில்தான் பெற்றோலை ஊத்தினாள்...ம்...”

பெருமூச்சுடன் குலுங்குகிறாள் நில்லம்மா... “என்னட்டத்தானடி நெருப்பெட்டி இரவல் வேண்டினவள். நான்கண்டனா தேத்தண்ணி வைக்கப் போருளாக்கும் எண்டு நினைச்சன்.”

கனகபூரணிக்கு தெரியும் குடிகாரக் கணவனுடன் பட்டினியும் பஞ்சமூமாய் மாற்றி உடுக்கச்சீலையும் இல்லாமல் அக்காள் கஸ்டப்பட்டது. தெரிந்தும் நடிக்கிறாள்.

“கண்ணலை காணவும் குடுத்து வைக்கவில்லை” தலையிலை அறைகிறாள். “தந்தி பிந்தியதற்கு நாங்களென்ன செய்யிறது.” என்கிறாள் சிவலிங்கம். கனகபூரணி மனைவியின் பிரேதத்திலும் விழிக்கக் கூடாது என்று தாமதித்து தந்திகொடுக்கச் செய்ததே அவன்தான்.

“வரும் வரைக்கும் பொறுக்க ஏலாதா? நான் ஒருத்தி கூடப்பிறந்தவள்.”

“அந்த நினைப்பிருந்தால் ஆஸ்பத்திரிக்க வந்திருக்கலாம்” ஊசி குத்துவது போல் நறுக்கென்று வார்த்தைகளால் குத்திவிட்டு விறுக்கென்று பந்தலின் முன்னால் போகிறாள் சிவலிங்கம்.

தமக்கையின் பிரேதத்தினைக் கூட பார்க்கவில்லையே என்று அவளுக்கு வருத்தமிருந்தால் அதையே கூறி பிரளாயப் படுத்தியிருப்பாள். அவளுக்கு அதுகூட பரவாயில்லை என்றிருந்தது. சாச்செலவிலிருந்துதான் தப்பி விட்டதாக நினைத்து ஆறுதல் பட்டாள் கனகபூரணி. அவ்வளவுக்கு அவள் மனம் தமக்கையின் விடயத்தில் வக்கிரப்பட்டிருந்தது.

“நாலு நாளா ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தாள்... நானும் போய்ப்பார்த்தன்... எல்லாம் பழுத்த வெள்ளரிப் பழுத்

துண்டு மாதிரி உடம்பினர் கீழ்ப்பகுதி முழுவதும் பூத்துப்போய்...ம்... முகத்திலே ஒண்டுமே இல்லை... மகராசியாகவே இருந்தாள்.”

பலத்த நினைப்புகளில் முகம் கலந்து விறைத்துப் போய் விட்டது கதிர்காமருக்கு.

“எண்டாலும் காமர் கனகபூரணியும் தாயும் இவ்வளவுக்கு அன்னபூரணியை ஒதுக்கியிருக்கப்பட்டாது” என்று கூறி கோபப்பட்டார் கிருஷ்ணபிள்ளை.

“பொருள் பண்டம் இல்லையெண்ட உடனே அதுகள் உறவை மறந்திட்டுதுகள்.” என்கிறார் செல்லத்துரை.

“இவன் எண்டாலும் ஒழுங்கா கவனிச்சிருந்தால்... அவனாக்கெண்டு வாய்ச்சான் யமன்மாதிரி குடிக்கிறதும் அவனைப்போட்டு உதைக்கிறதுமாக... பெண் ஜென்மம் எவ்வளவெண்டுதான் தாங்கும்” கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு இயல்பாகவே உணர்ச்சி அதிகம்தான். கண்ணைமுடியபடி காது திறந்திருந்த கதிர்காமர் கொஞ்சம் மனதையும் திறந்துவிட்டார். அதில் சூழ்ந்து கிடந்த பழைய நினைப்புகள்...

“அப்பெல்லாம் அன்னபூரணி எவ்வளவு அழகாக இருந்தாள்”

அன்னபூரணிக்கு பதினாறுவயது.

அழகான மலரோ அழகில்லாத மலரோ அப்போதுதான் பூத்த எந்த மலரைப்பார்த்தாலும் அழகாகவே தோன்றும். அதுவே இயற்கையிலேயே அழகான மலராக இருந்துவிட்டால் அது மலரும் பருவத்தில் கொள்ளை அழகு.

அன்னபூரணியும் அப்படித்தான்...

பார்க்கும் கண்களை மீள எடுக்கவிடாத லாவண்யத்துடன் அவள் தங்கை கனகபூரணி தாய் செல்லம் தகப்பன் கொழும்பிலே பெரிய உத்தியோகத்தில் இருந்தவர். செல்லத்தின் சீதனம் கணவனின் முதுசம் என்று கைம் பெண்ணை செல்லத்துக்கு சொத்துப் பத்துக்கு குறைவில்லை. தகப்பன் இல்லாதகுறைதெரியாமல்தான் தனது செல்வங்களை வளர்த்தாள் செல்லம்.

ஊரிலேயே பென்னம்பெரியதான அவர்களது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில்தான் கதிர்காமரின் தோட்டம். தோட்டத்தில் ஒதுக்குப் புறத்தில் ஒரு சிறு வீடு. அதில் தான் கதிர்காமர் தனக்கென்று இருந்த பெரிய வீட்டில் மனைவி மலடி என்ற பட்டம் சுமந்து அதன் சுமையுடனேயே கண்ணீரூழிய பின் கதிர்காமர் நிரந்தரமாகவே தோட்டத்தில் வேருன்றிவிட்டார்.

அப்போது அவருக்கென்ன நாற்பத்தைந்து வயதிற்குக் கும்.

சிறு வீட்டின் முற்றத்தில் அவர் வாழ்வின் புதிர்களுக்கு விடைதெரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும்போது...

மடிநிறைய தக்காளிப் பழங்களை பிடுங்கி கொண்டு வந்து "மாமா... எனக்கு" என்பாள் அன்னபூரணி.

"உனக்கில்லாமலா" என்பார் இவர்.

கள்ளம் கபடமில்லாமல் அவள் அப்படி எத்தனை தடவை வந்தாள். அந்தப் பிஞ்சு உடலை...உள்ளத்தை...

அன்னபூரணி தாய்மையடைந்து ஊர்சிரித்தபோது... செல்லம் துடித்துப் போய்விட்டாள். பிள்ளைகளையிட்டு தான் கட்டிய கற்பனைக்கோட்டைகள் சிதறிவிட அவள்... இறுகித்தான்போய் விட்டாள். சமூகத்தின் முன்னால் தலைகுனிந்தவள்...

"யாரடி அவள்" என்ற கேள்விக்கு கதிர்காமரின் வீட்டுப்பக்கம் மகள் முகம் திருப்பியதால் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ந்தவளாக...

அவமானச் சின்னத்தை அழித்து நிமிர்ந்து செல்லம் தான் ஒருத்தியாக நின்று பட்ட அவலம்.

ஆறியும் ஆருத வேதனையோடு குடித்து வெறித்து திரிந்த சிவலிங்கத்தை மடக்கி அவன் கையில் மகளை ஒப்படைத்து நிமிர்ந்தபோதுதான் செல்லத்திடம் எவ்வளவு குரூரம்... அதையே தன் இனைய மகள் கனக பூரணிக்கும் ஊட்டி...

அதுவே கொடுத்த உந்துதலை சவாலாக ஏற்று தன் சொத்துப்பத்துக்களையெல்லாம் கொடுத்து கனக

பூரணியை கொழும்பு மாப்பிள்ளை பரமசிவத்திடம் ஒப்படைத்து விட்டு அந்தக்கையோடு பரமபதம் அடைந்து விட்டாள், செல்லம்.

கனகபூரணி வந்ததிலிருந்து 'சும்மா' என்றிருக்கவில்லை. அங்கும் இங்குமாக ஓடித் தன்னை முதன்மைபடுத்திக் கொண்டுதான் இருந்தாள். "எல்லாத்தையும் அந்தப் படியே விட்டுப்போட்டு வந்தனான்... என்ற விட்டையும் ஒருக்காய் பார்த்துவிட்டு உடன் போய் சேரவேண்டும்" என்று விட்டு கிணற்றடிப்பக்கம் கணவரிடம் போகிறாள்...

அந்தப் பெரிய வீடு...செல்லம் இனையமகள் கனகபூரணிக்குத்தான் சீதனமாகக் கொடுத்தவள். அது இங்கே கிடந்து பாழடையத்தான் கனகபூரணி கொழும்பில் சீவிக்கிறாள், அன்னபூரணி தன் ஓலைக் குடிசைக்குள் தானும் ஐந்து சீவன்களுமாக அவதிப்பட்ட போதெல்லாம் எத்தனை தரம் அந்தப் பெரிய விட்டைப்பார்த்து பெருமூச்சு விட்டிருக்கிறாள்.

கதிர்காமரும் இப்போது அந்தத் திசைநோக்கி பெருமூச்சுவிடுகிறார். சிவலிங்கத்திற்கு அன்னபூரணியை ஒழுங்காக்கி விட்டு மறுநாள் கல்யாணம் என்று நிம்மதியாக செல்லம் படுக்கையில் சரிந்த அந்த முன்னிரவுப் பொழுது...

செய்திகாத்தில் விழுந்து தானும் தான் ஒரு பெரும் மனச்சுமையை இறக்கிவைத்தவராக கதிர்காமர் முற்றத்தில் கம்பளம் விரித்து சரிகிறார். வானத்தில் சிறகு விரித்துப் பறப்பது போன்ற இலேசான சுகம் சில கணம்தான் சிறகுகளை இழுத்துப் பிடித்துப்பது...

விம்மலும் சிணுங்கலுமாக... அன்னபூரணி, பாம்பில் மிதிப்பவர்போல் இவர் எழும்புகிறார்.

பொல பொல வென்று உதிரும் கண்ணீர் நிலவொளியில் மின்னுகிறது. "அன்னபூரணி" பதிறிப்போய் அவளது கண்பிசையும் கையைப் பிடிக்கிறார். இப்போது ஒரு தாயைப்பிடிப்பது போன்ற ஓர் உணர்வு. "நான் நான்" தடாலென்று அவர் கால்களில் விழுகிறாள், வார்த்தையின்றி... "பைத்தியப் பைத்தியம்...நீ நல்லா வாழ

வேணும் மஞ்சள் குங்குமத்தோட... நான் தூர இருந்து பார்த்துக் கொண்டே சாக வேணும்...எங்க...சிரி' அவள் சிரிக்கவில்லை.

“நான்...நான் உங்களுக்குத்தான் ஒருவருக்குத் தான்...”

சம்மட்டி அடியாக வார்த்தைகள் இவரது இதயத்தில் விழுகின்றன. விவரம் தெரியாதவள் என்று இவர் நினைத்திருந்த அந்தச் சிறுமிக் கே எவ்வளவுக்கு தெரிந்திருக்கிறது. இந்த மண்ணிலே முளை கொண்ட போதே அவளிடம் சேர்ந்து விட்ட பண்பாடு ஒருத்தனுக்கே வாழ வேண்டும் என்று அவள் மனம் துடிக்கிறது.

“அன்னபூரணி... நான் கிழவன்... கிழவன்.”

துயரத்தைமீறி அவள் சிரிக்கிறாள். “நீங்களா? கிழவனா?” என்ற கேள்வி அதன் அர்த்தம் “வேணும் அன்னபூரணி ஒரு தடவை வந்த புயலே எவ்வளவு பூகம்பத்தை உன்ர குடும்பத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது... மீண்டும் ஒரு புயல் வேணும்... நான் ஓம்படமாட்டன்.

அவள் தொடர்ந்து அழுது கொண்டு நிற்கிறாள். இவர்கண்ணீரை துடைத்து விட்டார். “அன்னபூரணி... பேசாமல் வீட்டே போ” இறுக்கமான குரலில் அதட்டுவது போன்று கூறுகிறார். இதே தொனியை ஆரம்பத்தில் இவரது கையில் அவள் நெளிந்தபோது கூறியிருந்தால்...

தன் தவறுக்காக வேதனையில் வெந்தபடி அவள் போகும் திசையைப் பார்த்தபடி வெறித்திருக்கிறார்.

“பைத்தியக்காரி... மனசு எனக்குத் தானும்... அவனோட வாழ்ந்தாலும் வெறும் உடலோடு தானும்.”

நினைக்க நினைக்க கதிர்காமருக்கு நெஞ்சம் வேதனையில் வெந்தது. முன்னால் இருப்பவர்களை மறந்து உணர்ச்சியில் துடிக்கிறார். இப்போது அவருக்கு தெளிவாக பிடிபடுகிறது. அன்னபூரணிக்கு மட்டும்தானா கஷ்டம் மற்றவர்களுக்கு இல்லையா? கணவரின் கொடுமையில் கசங்குபவர்கள் இல்லையா? அதையெல்லாம் சலித்து வாழ்ந்து பிள்ளைகளை காப்பாற்றவில்லையா? இவள் பிள்ளைகளைக்கூட நினைத்துப்பாராமல் இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வருகிறாள் என்றால் கல்மனமா? அன்னபூரணிக்கு கல்

மனமா? இல்லை...இல்லை. அவள் வாழ்ந்த இந்தவாழ்வில் மனமே சம்பந்தப் படவில்லையே. வெறும் உடல் வாழ்வு மனதாலும் வாழ்ந்திருந்தால் அவள் நிமிர்ந்து நிற்பாள். கோழையாகி இறந்திருக்க மாட்டாள்.

அவளது மனம் தன்னுடனேயே... கதிர்காமருக்கு மண்டையை எதிலாவது உடைத்துக்கொண்டு சாக வேண்டும்போல் இருந்தது. அன்னபூரணி போன இடத்துக்கே போய்விட வேண்டும் போன்றிருந்தது.

“அன்னபூரணி.....அன்னபூரணி” முணுமுணுக்கிறார். “கதை முடிஞ்சது” என்கிறார்கள் கிருஷ்ணபிள்ளையும் செல்லத்துரையும்.

“முடியுமோ கதை முடியுமோ...” உணர்ச்சிவசப்பட்ட வராக கதிர்காமர் அன்னபூரணியின் நான்கு பிள்ளைகளையும் பார்க்கிறார்.

சிவலிங்கம் குடிகாரன். கடுமையான உழைப்பாளி என்பதற்கென்ன அவன் மண்ணிலே உழைப்பதையெல்லாம் குடி விழுங்கிவிடும். உழைப்பதுதான் அழிகிறது என்றால் அவன் குடி வெறியில் வந்து அன்னபூரணியை வதைப்பான். அடி உதை என்று அலறித்துடிப்பது அன்னபூரணியின் தினசரிக் கடமைகளில் ஒன்றாகியிருந்தது. பல சமயங்கள் திருமணத்தின் முன் அவள் தவறி விட்டதையும் குத்திக்காட்டி அவளது இதயத்தைக் கிழிப்பான் சிவலிங்கம்.

கதியற்றவளாக அவள் கதறித்துடிப்பதை வீதியில் போகும் போது பல தடவைகள் கேட்டிருக்கிறார் கதிர்காமர். கையும் மனமும் துறு துறுக்கும். செயல்பட வழி தெரியாமல் பறக்கத்துடிக்கும் சிறகிழந்த பறவைபோல் அவர் தனது வீட்டுக்குப் போய் அழுதிருக்கிறார்.

வறுமையின் கொடுங்கரங்கள் பிள்ளைகளின் வயிற்றில் தீ பாய்ச்சும் போது ஒரு முறை தானாகவே கதிர்காமர் வேலிப் பொட்டால் அழைத்து ஐநூறு ரூபாயை நீட்டினார்.

“வேணங்க...இந்த மனசே போதும்...அவர் அறிஞ்சால் கொண்டு போடுவார்” என்று முந்தானையால் கண்ணீர் துடைத்து அவள் திரும்பிப் போன போது...

“ங...ம்” என்று முகத்தைச் சுருக்கி கேலி பண்ணி விட்டு ஓடிய சிறுமி அன்னபூரணியை நினைப்பார். எப்படியெல்லாம் அவளது உடல் உருக்குலைந்து விட்ட போதும் அவளைக் காணும்போது அந்தச் சிறுமிதான் அவர் கண்ணுக்குத் தெரிவாள்.

“சரி நாங்க போய்விட்டு வாறம்” கனகபூரணியும் கணவனும் சாங்கோ பாங்கமாக கூறி விடைபெற்ற போது நினைவுகள் அறுந்து கண்ணீர்த்துளிகள் நெஞ்சில் விழுந்தன. கதிர்காமர் பதட்டத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“தங்கச்சி ஒரு பிள்ளையை எண்டாலும் உன்னைக் கொண்டுபோய்...” தபால்காரர் கிருஷ்ணபிள்ளை மனம் பொறுக்க முடியாமல் கெஞ்சுகிறார். “வேற விளை வேணும்... என்ற குஞ்சுகளையே வளர்க்கக் காணன் இது களையும் கொண்டுபோய்...” கனகபூரணி முகம் சுழிக்கிறாள்.

“சொத்துப்பத்து இருந்தாலாவது...” ஒருபடி இறங்கி இரங்கி பரமசிவம். “என்ற பிள்ளையனை வளர்க்க எனக்குத் தெரியும்” புதிய மனிதனாக நெஞ்சு நிமிர்த்தி முன் வருகிறான் சிவலிங்கம்.

“ம்... வளர்ப்பியன் வளர்ப்பியன்... அதுவும் ரெண்டு பொம்பிளைப்பிள்ளையனை சொத்துப்பத்தில்லாமல்...” கனகபூரணி காலெடுத்து வைத்தபோது கதிர்காமர் உறுதியுடன் எழுந்து சொன்னார்...

“என்ற காணி பூமியெல்லாததையும் இந்தப் பிள்ளையளுக்குத்தான் எழுதப் போறேன்...எல்லாம்...ஓ...”

கனகபூரணி எதையோ இழுந்து விட்டது போல் கணவனுடன் நடக்கிறாள்.

“நான் அநாதையா திரிவன்...என்ற சொத்தெல்லாம் இதுகளுக்கு எழுதிப் போட்டு...கையோட அலுவல் பார்க்க வேணும்” கதிர்காமர் விறுக்கென்று நடக்கிறார்.

“மலட்டுச் சொத்து இதுகளுக்குச் சேரவேணுமெண்டு பலன்...” செல்லத்துறையின் காதைக்கடிக்கிறார் தபால்காரர் கிருஷ்ணபிள்ளை.

நீறு பூத்த...

செத்துக் கிடக்குமாப்போல் இருந்த ஊருக்குத்தான் இப்போது இவ்வளவு கொண்டாட்டம். ஒரு காகம்கூட களைப்புக்கு அமராத குளத்தடி மடம்கூட கேலியும் சிரிப்புமாக இளசுகளால் நிறைந்திருக்கிறது என்றால் பாருங்களேன் ஊர்பாடு வலுத்த குஷி.

முனைக்கும் தலைமுறைக்கு மண்மீது பற்றுதல் குறைந்து தான் வருகிறது. கிழடும் கட்டைகளுமாக ஊரை விட்டு விட்டு ஊர் கடந்ததும் நாடு கடந்தது மாகி விட்டார்கள். தோட்டம் துரவுகளில் கூட நாளுக்கொரு வீடு எழுப்புகின்றன. மிச்சம் மீதிகள் கிழக் கரங்கள் ஒப்பேற்றுகின்றன. வீடு தூங்கும் பெண்புரசுகளும், தெருப்புழுதி அளையும் சின்னஞ் சிறுகளும்.. இப்படியாக ஒடுங்கியிருந்த ஊர்தான்.....

இப்போது.....

ஒருத்தியோ இருத்தியோ மெல்ல அலைபரப்பும் குளம் கூட இளைஞர் கூட்டத்தால் அல்லோல கல்லோலப்பட்ட படி ...

இந்தத் துடியாட்டம் எல்லாம் ஒரு பத்து நாட்களுக்குத் தான். வயிரவர் கோயில் திருவிழா முடிந்த கையோடு எல்லாமே ஒய்ந்துவிடும். பிறகு ஊர் பழையபடி உறங்கு நிலையில் ஆழ்ந்துவிடும்.

இன்றைக்கு மூன்றாம் திருவிழா.

வருகைதரப் பிந்தி இந்தவருசம் திருவிழாவுக்கு வரமாட்டார்களோ என்று ஊர் நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்ட மிச்சப் பிரகிருதிகளும் வந்து விட்டார்கள். கொழும்பு, கண்டி, தொடக்கம்ளாயில்பேர் நுழையாத சிங்கள ஊர்கள் வரையில் தொடர்ந்து அஞ்ஞாத வாசம் செய்து பிழைக்கும் ஊரவர்களுக்கு இந்த வயிரவர் கோயில திருவிழா நல்ல சாட்டு. 'எங்கினேக்குள்ள இருந்தாலும் பொழுது பட்டதும் மரத்துக்கு வந்து சேரும் காகங்கள் போல.....

நானும்தான் பிந்திவிட்டாலும் மூன்றாவதுக்கென்றாலும் வந்து சேர்ந்தது மனதுக்குத் திருப்தி.

இரவு பகலாக கோயிலடியில் லவுட்ஸ்பீக்கர் தமிழ்ச் சினிமாப் பாடல்களை ஒப்புவித்துக் கொண்டிருந்தது. ஊரிலுள்ள நான்கு மண் வீதிகளிலும் கோயிலுக்குப் போவோரும் வருவோருமாக... ..ஊரவர்கள் மட்டுமல்லாமல் வெளியூர்ச் சம்பந்தி பகுதிகளும் இதுதான் தருணம் என்று வந்து குவிந்தபடி...

முதல் திருவிழாவே சூடு பிடித்து விட்டதாம்.

இது மூன்றாவது..... கடும் சூடு.

ஊரவர் திருக் கூட்டத்தால் வைரவர் கோயில் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஏறுபடிமேளம், தம்பாட்டி, ஒலி, ஒளி அமைப்பின் கச்சிதம், வயது வந்தவர்களின் கடவுளை நோக்கிய பார்வை. கை குவிப்பு.

இளசுகளின் கடைக்கண் பார்வை... கையசைப்பு.

'அரோகரா.....அரோகரா...'

வைரவசுவாமி புறப்பட்டு விட்டார் வீதியுலாவருவதற்கு.

'கரகம், கரகம். எங்க அவங்களை வரச்சொல்லுங்க' உபயகாரர்—தான்தான் உபயகாரர் என்று தம்பட்டம் அடிப்பது போல் குரல் கொடுக்கிறார்.

○

தெருப் பிச்சைக்காரரின் கோலத்தில் ஒருவன் முகமூடியணிந்து சனங்களைப் பிய்த்து முன்வருகிறான். சில நிமிடங்கள் ஊர் வாய்பிளக்கிறது. 'அமெரிக்கன் மா' பூசிய முகத்துடன் ஒரு பழைய வேசம் வெளிவருகிறது.

தலையிலே செம்பு, நளினம்போல் நினைப்பில் ஒருவெருளி நடை.

மேளச் செற் வெளுத்து வாங்க வைரவர் சுவாமி வடக்கு வீதிக்கு வந்துவிட்டார். கப்புக்கால் போட்டு சுவாமியை நிறுத்தி களை ஆறுகிருர்கள் ஊர் மாப்பிள்ளைகள்.

சல்லடை தட்டும் பெடியனிடம் மேளம் ஒன்றைக் கொடுத்து விட்டு வித்துவான்கள் விலகுகிருர்கள். நாதஸ்வரமும் ஒத்தாதுபவனைத் தனித்து விட்டு ஒதுங்குகிறது.

இந்தக் கரகத்துக்கு இது போதும் என்பது போல் ஒரு மேளமும் குழலும் 'நலந்தான நலந்தான' என்று ஒப்பாரி வைக்க கரகக்காரனும் பபூனும் ஆடுகிருர்கள்.

செம்பு இறங்கியது, ஆலையில்லா ஊர் இது. இலுப்பைப் பூ கரகம் கண்டு கரகோஷித்து வாய் பிளக்கிறது.

கரகக்காரன் தீப்பந்தங்களை எடுக்கிறான். 'ராஜா பொண்ணு வாடியம்மா' என்று நாதஸ்வரத்திடம் கூறி விட்டு தீப்பந்தங்களை கழற்றத் தொடங்குகிறான். அந்த நெருப்புக் கோளங்கள் கழன்று, கழன்று.....

○

நேற்று யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தபோது யாழ்ப்பாணம் யாழ்ப்பாணமாகவா இருந்தது. ஒரு வாரத்துக்கு முன் சுடுகாடு போலான சுவடுகள் மறையாமல் எதிர்ப்படும் முகங்கள் எல்லாம் ஏக்கம் கப்பியனவாக...

கரக ஆட்டக்காரன் தீப்பந்தங்களோடு சுற்றிச் சுழன்று ஆடிக்கொண்டிருக்கிறான். சனங்கள் கரகோஷம் செய்து மகிழ்ச்சியில் குதூகலிக்கின்றனர்.

எனக்குள் வெறுப்பு முளை கொண்டு செழித்து மனதை நிறைக்கிறது. எப்படித்தான் இவர்களால் மகிழ்ச்சியடைய முடிகிறது.

வெறுப்பு சுழியிட கரகத்தில் மனம் படியாது தரவைக்கு வருகிறேன். நாடகக் கொட்டகை கம்பீரமாக நிற்கிறது. தூரத்தூர சின்னச் சின்ன விளக்குகள் 'பக் பக்' கென்று உயிருக்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்

கருகே குறண்டிக் கொண்டு சில கிழவிகள் கடலைப் பெட்டியும் தாமுமாக இருக்கின்றனர்.

இரண்டு தேனீர்க்கடைப் பந்தல்கள். அவற்றுக்கு முன்னாலுள்ள வாங்குகளில் சில விண்ணணங்கள்..... ஆகப் பாவமாக இருந்த கிழவி ஒருத்தியிடம் கச்சான் வாங்கித் தின்றபடி ஒரு உலாத்து. கால் களைத்து விட வேறு வழியின்றி கரகத்துக்கே திரும்பி வரும்போது நாதஸ்வரம் களைத்து வழிகிறது. 'ஆயிரங்கண் போ தாது வண்ணக் கிளியே' என்று.

'சொல்லிப் போட்டன் பொம்பிளையள் பக்கத்திலே ஒரு ஆம்பிளையளும் நிற்கப்படாது... தம்பிமார் முன்னுக்கு நிக்கிறவை இருக்கவேணும்'

தமக்குத்தாமே தலைவர்கள் நினைப்பில் நாலைந்து ஊர் வித்துவான்கள் அதட்டுவதும் அலறுவதுமாக... இத்தனைக்கும் பெண்கள் பக்கத்துள் ஒரு ஆண்களும் இல்லை.

இந்த அலங்கோலங்களையெல்லாம் கூர்ந்து பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு எரிச்சல் மேலிடுகிறது.

மீண்டும் மனதுள் குத்துண்டு மோதும் நினைப்புகள்.

○

ரயிலில் வந்து கொண்டிருந்தபோது.....

எல்லோருக்கும் தோன்றுகிற இயல்பினால் அவர் வாய் திறக்க வில்லை. மிகுந்த மனப்பாரத்திலும் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் தான் பேசினார்.

'கடமுடா கடமுடா' என்று அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு ரயில் போக—வில்லங்கப்பட்டு தொண்டை திறந்து இந்த மனித ஜன்மங்களுக்கு ஏன்தான் இந்த ஆசையோ? ரயில் நண்பர் அப்படியான வெறும் பொழுது போக்குக்குப் பேசவில்லை.

'தம்பி நீங்கள் எழுதின நீங்கள். அநியாயங்களை கண்டும் காணாதது மாதிரி இருக்கப்படாது, எழுத வேணும்'

‘ம்.....’ யோசனையுடன் தலையாட்டி வைக்கிறேன்.

‘தம்பி நீங்கள் சாதி ஒடுக்கு முறை பற்றித்தான் நிறைய எழுதியிருக்கிறீர்கள். நான் பார்த்திருக்கின்றன். இப்ப நம்மட இனம் இருக்கிற நிலமையில இது ரெண்டாம் பட்சமான விடயமாப் போச்சது. நீங்க வலிந்து திணிச்சு எழுதியீர்கள். இப்ப உள்ள நிலமையிலே அது தான மறைஞ்சு போய்விடும்’

‘ம்...ம்... மறையத்தான் வேணும்’

‘தம்பி நீங்கள் நம்மட இனத்தினர் நிலமையை விசாலமாய் சிந்திச்சு எழுதவேணும். இனியும் சாதி, சீதனம் என்று மட்டும் கிளறிக் கொண்டிருக்கப் படாது’

வயதும், அன்பு உரிமையும் கட்டளையிட வைத்தது.

அவர் கூறியதை ஏற்றுக் கொண்டேனோ இல்லையோ உள்வாங்கிக் கொண்டு யாழ்ப்பாண ஸ்டேசனில் பிரிந்தோம்.

○

கரக ஆட்டம் முடிந்து விட்டது.

மாப்பிள்ளைத் தோள்கள் பாரம் சுமக்க வைரவ சுவாமி பவனி. மேளச்சமா தொடங்கி விட்டது. ‘டாடி டாடி’ பாடலை வெகு சிரமப்பட்டு வாசித்து அப்ளாஸ் வாங்க முயன்று கொண்டிருந்தார் நாதஸ்வர மன்னன். இன்னும் சில நிமிடங்களில் சுவாமி புறப்பட்ட இடத்துக்கு மீண்டுவிடுவார் என்ற நிலையில் எனது பழக்க தோசம் நாடக மேடையடிக்கு இழுத்து வந்தது.

காற்சட்டை போட அடம் பிடித்த காலம் தொடக்கம் எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. இப்படித்தான் வருடத்தில் பத்து நாள் வைரவர் கோயில் திமிலோகப்படும். இதே நேரம்தான் கச்சானும் கையுமாக மேடைக்கு முன்னால் அமர்ந்துவிடுவேன். அந்தக் காலத்து அல்லி அர்ச்சனா, ஸ்ரீவள்ளிதான் மாற்றமே இல்லை.

மேடைக்குப் பின்னால் வந்து தலை நுழைக்கிறேன். வைர முத்து அர்ச்சனாசி இருந்தார். இன்னும் சில நிமிடங்களில் மேடையில் சுலை பொலியும்.

கண்ணில் பஞ்சடைகிறது. நேரம் பன்னிரண்டு மணி. தேனீர் குடித்துவிட்டு வந்தால். தேனீர்க் கடைக்குப் போக காலெடுத்து வைக்கிறேன்.

‘அது என்ன?’

தேனீர்க் கடைக்கு முன்னால் சனக்கூட்டம் மொய்த்த படி.....

○

‘ஐயோ... ஐயோ’.....

தேனீர்க் கடைக்காரன் தலையில் கைவைத்தபடி அலறிக் கொண்டிருந்தான். சேர்ட் கிழிந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது பரிதாபமாக

ஏதும் தவறு செய்துவிட்டானோ? செய்தாலும் இப்படியா?

‘நடப்புக் காட்டுகிறானா என்னடா?’ இது செல்லையரின் உறுமல்.

‘நானென்னய்யா செய்தான்’

‘பொத்தடா வாயை’ செல்லையர் கூறியதைச் செய்ய அவரது பக்கத்தில் பல கைகள் நீண்டன.

‘அவனாக மூடமாட்டான், மூடவைக்க வேணும்’

மீண்டும் சில அடிகள் அவன் மீது படபடக்கின்றன. அவன் ஒருத்தனாக நிற்க, இவர்கள் வெறிபிடித்தவர்களாகி.....

தூரத்தில் ஒரு மூலையில் மினுங்கும் வெளிச்சத்தில் கடலை விற்றுக் கொண்டிருந்த அவனது மனைவி ஓடிவருகிறாள்.

‘ஐயோ கொல்லீருங்களே’.

‘போடி அங்காலை, வந்திட்டாளாம்’ ஒரு வெறிக் கரம் இழுத்து எறிகிறது. தேனீர்க் கடைக் கப்புக் காலுடன் மோதி விழுகிறாள் அவள்.

‘கடையை மூடிப்போட்டு இப்பவே போயிட வேணும், சொல்லிப்போட்டன்’ என்று தீர்மானித்துவிட்டு நடக்கிறார் மணியகாரன்.

தேனீர்க் கடைக்காரன் தலையில் கைவைத்தபடி விம்மி விம்மி அழுதவாறு அமர்ந்திருந்தான்.

‘அவனாக மூடமாட்டான். மூடப் பண்ண வேணும்’ செல்லையர் துள்ளிக் குதித்து தேனீர்ப் பாணையை தட்டி விடுகிறார். சுடுநீர் சிந்திச் சிதறுகிறது. சுடுநீர் - பட்டு விட்டதால் உள்ளே உறங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தை ‘வீல்’ என்று விரிட்டு அழுகிறது. தாய் ஓடிச் சென்று மடியுடன் புதைக்கிறாள்.

இவ்வளவோடு மூட்டை கட்டிவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையுடன் முன்னால் வெறிகொண்டு நின்றவர்கள் கலைகிறார்கள்.

‘‘இவங்களட்ட நமக்குப் பிழைப்பு வேணும் நடவுங்க’ ஆற்றாமல் கூறுகிறாள் அவனது மனைவி.

‘நானென்ன பிழை செய்தனான் போறதுக்கு. எங்க பார்ப்பம்’ இவனிடம் இப்போது விறுக்கு.

‘என்ர ராசா, பட்டினி கிடந்து சாவம். இந்த நரகாலியனோட மூச்சே படவேணும்’

‘அவங்க மட்டுமா வாருங்கள். நம்மட ஆட்களும் தான் கூத்துக்கு வாறது. எனக்கும் கடைவைச்சு விக்கிறதுக்கு உரிமையிருக்கு’ இவன் அசைவதாக இல்லை.

இப்படித்தான் உறுதி வேண்டும்

தூக்கம் கண்ணைச் சுழற்றியதால் தேனீர் குடித்து விட்டு வருவோம் என்று பக்கத்து தேனீர்க் கடைக்கு போகிறேன். அது செல்லையரின் கடை.

○

கடையின் முன்னால் செல்லையர் நிற்கிறார். பிடரி சிலிர்த்த சிங்கமாக.

‘இந்த அடியோட கடையை மூடுவான்’

‘பொறிகலங்கிப் போனான்’ என்கிறார்கள் சுற்றிவர நிற்பவர்கள்.

‘ஐம்பது ரூபா மாத்தடா எண்டன். இல்லை எண்டான். விடுவனா தருணத்தை. பட்டறையை இழுத்தன் கையைப் பிடிச்சான் விட்டன் அடி’ செல்லையர் அபிநயிக்கிறார்.

மேடையில் பாட்டுக்காரர்கள் தமது வேலையைத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஆர்மோனியம் கதறுகிறது.

‘ஒரு தேத்தண்ணி தாங்கோ’

‘கொஞ்சம் பொறும்..... அடிச்ச உடன பதறிப் போனான். எங்கட ஆட்கள் ஒண்டு கூடன உடன’ ‘அவங்கட நடப்பை எங்களட்ட காட்ட ஏலுமே’ செல்லையருக்கு சூடு ஏற்றுகின்றனர் சுற்றி வர நிற்பவர்கள்.

‘பறப்பள்ளுகள் தேத்தண்ணி விக்கிறது.....ம்’

‘அது மட்டுமில்லை, நம்மட பிழைப்பில அவனும் பங்கெடுக்க விடுவனா? சரி சரி தம்பி என்ன வேணும்’ செல்லையர் என்பக்கம் திரும்புகிறார்.

‘ஒண்டுமில்லை’ என்றுவிட்டு நடக்கிறேன்.

மேடையில் கலை மணக்கின்றது. மனம் லயிக்கவில்லை.

இந்தச் சன சந்தடியை விட்டு சிறிது நேரம் விலகிப் போய் வந்தால் நல்லது என்று மனம் அலைகிறது. சந்தியை நோக்கி நடக்கிறேன்.

○

சந்தி கழிந்ததும் மனம் ஒரு நிலைப்படாமல் நடக்கிறேன். வேதாகம மடத்துப் பெயர்ப் பலகையில் ஒளிவிளக்குகள் கண் சிமிட்டுகின்றன.

‘யேசு வருகிறார், நீ தயாராகி விட்டாயா?’

திரும்பத் திரும்ப அந்த வாசகங்கள் என்னுள் முணுமுணுக்கின்றன.

‘தயாராகி விட்டாயா?’

நினைவுகள் ‘கடமுடா கடமுடா’ என்ற ரயில் சத்தம் இழுத்துச் செல்கிறது. அந்தச் சத்தத்தை வென்று அவர் கூறியவை.....

‘நம்மட இனம் விடுதலைக்குத் தயாராகி விட்டுது. இந்த நிலையில் சாதி வெறியெல்லாம் அழிஞ்சு போச்சு, அதை யெல்லாம் உங்கட கதைகளிலை மட்டும் தான்.....’

கதைகளில் மட்டும் தானா? நிதர்சனத்தில்.....

‘ஐயா...ஐயா...’ என்று அவன் தலையில் கை வைத்தபடி இருக்க அவனைச் சுற்றிவர வெறி பிடித்த வேங்கையாகி இம்சித்தவர்கள்.....

கண்முன்னே உறைத்து நிற்கும் அந்தக் காட்சி.

ஓ..... அந்த வேங்கைகளே என்றும் வென்றுவிடுமே?

அவன் கட்டையை முடிவிடுவானோ?

திரும்பவும் விரைந்து கோயிலடிக்கு வருகிறேன்.

○

மேடையில் அல்லி அர்ச்சனா. நாடகத்தின் ரசிப்பில் மக்கள் கூட்டம் களைகட்டியிருக்கிறது.

செல்லையருக்கு இன்னும் கொதி ஆறவில்லை. தேனீர்க் கடை முடுவிழா தாமதமாவதைச் சகிக்க முடியாத வராக.....

‘திருவிழாவைக் குழப்புறதுக்காக எண்டே இன்னும் ஒப்பாரி வைச்சுக் கொண்டிருக்கின்றான்’ என்றபடி முன்னேறுகிறார் செல்லையர்.

‘மூட்டா கட்டையை’ இவர் பக்கத்தில் சிலர் மீண்டும் வெறி கொண்டு எழு.....

‘இஞ்சை விடு ஒருக்காத்தான் சாகிறது’ என்றபடி விறுக்கிட்டு எழுகிறான் கடைக்காரன். இப்போது அவன் ஒருவனாக இல்லை. கூத்துக்கு வந்த உறவினர்களும் சுற்றிவளைக்க.

‘நெடுகலும் எங்களை அடக்கி ஆளலாம் எண்ட நினைவு போல’

கற்கள் பறந்தன. கம்புகள் எழுந்தன. தீப்பந்தங்கள் கோரமாகச் சுழன்றன.

‘திறவாய்..... திறவாய்..... கதவைத் திறவாய்’

மேடையிலே பாடல் மனக்கதவைத் திறக்க இரங்குவது போல் ஒலிக்கிறது.

சில நிமிட யுத்த களேபரம்.

அடக்கத் துடிக்கும் சாதி வெறியர்களுக்கும், அடங்க மறுக்கும் உழைக்கும் கரங்களுக்கும் இடையே துவந்த யுத்தம்.

செல்லையர் கடை எரிகிறது.

பல நிமிடங்கள் பதட்டத்தில் கழிய.....

ஊரின் வடபுறம் இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கிராமத்தை தீ தின்றது.

மல்லிகை © ஆன்டுமலர் ஆவணி 1981

உழைப்பவர்கள்

உயிர்த்து விட்டார்கள்

‘மாட்டன்... அவன் வைத்திய நாதியட்ட வாய் விட மாட்டன்’ வைத்திய நாதியையே கடித்து விடுவது போன்ற பாவனையில் பல்லீ நறுநறுத்துக் கொண்டு கனகலிங்கம் திரும்பி நிற்கிறான். மனைவியின் கெஞ்சம் முகத்தைப் பார்த்தால் எங்கே தன் மனம் மாறி விடுமோ என்ற பயம். வலுப் பிடிவாதமாகத் தான் புறம் திரும்பி நெஞ்சோடு இறுக மடித்த கையுடன் நிமிர்ந்து நிற்கிறான். பின்னால் மனைவி பவளம்.

‘என்னங்க இது, இப்படியே இருந்தால்...’

‘இருந்தால் என்ன...பட்டினி நாம.....நம்ம பிள்ளையள்... செத்திருவமா? செத்துப்போறது...’ பசியில் வயிறு மட்டுமல்ல கனகலிங்கத்தின் மனமும் துடிக் கிறது. ‘ப்பா’ போட்டு காலைப் பிடிக்கும் குழந்தை... மூணாவது...உதற முடியாத பாசத்தில் சிக்கி தூக்கி அணைக்கிறான். நொய்ந்து நெளிகிறது பிள்ளை...பழகிப் போன தன் வயிற்றுக்கே இப்படிக் கொதிப்பு என்றால் அந்தப் பிஞ்சுக்கு... இதயத்தை சுள்ளிட்டுக் கடிக்கிறது. மூத்ததும் அடுத்ததும் பூவரச மர நிழலில் மண் சோறு கறி விளையாட்டில் அந்தக் கற்பனையிலேயே மனவயிறு நிறைகின்றனபோலும். சடைக்குட்டி பால் வற்றிய பவளத்தின் மார்புக்கண்ணில் வாய் புதைத்து...

‘வைத்தியநாதியரும் வந்து நிற்கிறோராம்...’ பவளம் பொறுக்க முடியாமல் மீண்டும் அவனைச் சீண்டுகிறாள்.

‘வந்து நிற்பான்... நேரம் காலம் பார்த்து வந்து நிற்பான் தான்... அதுக்காக மாண ரோசம் இல்லாம’

‘மாண ரோசம் வந்து வயிற்றை நிறைக்குமாக்கும்’ பவளத்திடம் சலிப்பு தாங்கித் தாங்கிப் பழகிவிட்ட வறுமையிலும் வெறுமையிலும் சலிப்பு.

‘பட்டும் கெட்டும் ரோசமில்லாம அவன் வைத்திய நாதியட்டையே போகச் சொல்லிறியா?’

‘நமக்காக இல்ல... நம்மட பிள்ளையளுக்காக நம்மட வயிறு தாங்கும்... பிள்ளைகள்...’

வெறும் வயிற்றுக்காக மட்டுமல்ல பாசத்துக்காக அவள் துடிக்கிறாள் என்பதும் இவனிடம் ஒரு நிதானம்.

‘பவளம் போன போன போகங்களில் வைத்தியநாதியட்ட வாய் விட்டு நாம ஏமாந்ததை நினைச்சுப்பாரு.’

அவளும் மறந்து விடவில்லை, தான். இவர்களின் உழைப்பை உறிஞ்சிக் கொழுத்து நிற்கும் புகையிலையின் பேரில் அவர் சிறிது கடன் கொடுத்ததும் அதையே பிடி கயிருகக் கொண்டு அரு விலைக்கு புகையிலை கட்டியதும் இவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் கடன்காரர்களாகவே சங்கிலித் தொடராகி... இந்தப் போகமும்... கனகலிங்கம் காணியை ஈடு வைத்துக் கிடைத்த ஐயாயிரத் துடன் புகையிலைச் செய்கை தொடங்கி... இவ்வளவு நாளும் அவ்வளவையும் அவர்களது உழைப்பையும் உறிஞ்சி தோட்டத்தில் புகையிலை செழித்து நிற்கிறது. இடைவெளியின்றி இலை பரந்து கொழுத்து நிற்கிறது.

இனி வாட விட்டு சுட்டு பாடம் பண்ணி விற்று வரும் பணத்தில் தான் எல்லாம். ஈடு மீளவேண்டும், அடுத்த போகம்வரை உயிரைப் பிடிக்கவேண்டும்... நாளைய கனவுகள் போகட்டும்... அது வரை... வெறும் வயிறு களுடன் ஐந்து ஜீவன்களும் வாழ முடியுமா? பவளத்தின் காது கழுத்திலும் ஒன்றுமில்லை. ‘ம்...’ கனகலிங்கத்திடம் சுடு மூச்சு சீறுகிறது... இது போய் புகையிலையை சுட்டு எரித்து காசாக்கி வருவது போல்...

‘நாளைக்கு வருவதைப் பார்த்தால் இன்றைக்கு உயிரைப்

பிடிக்க வேணுமே போங்களன்’

கனகலிங்கம் சிந்தனை வயப் பட்டு பதிலின்றி நிற்கிறான், வேறு வழியும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

‘உலையை வை... அவன் வைத்திய நாதியைப் பார்த்துக் கொண்டு வாறன்’ கனகலிங்கம் காலெடுத்து வைத்தான்.

நாய் குரைத்தது, அதிலிருந்தே கனகலிங்கத்துக்குத் தெரிந்து விட்டது. வைத்தியநாதி வெளியே போய் விட்டார் என்பது. அவர் வீட்டில் இருந்தால் தானும் ஏன் குரைப்பான் என்று நாய் குரைக்காது. தயங்கித் தயங்கி காலெடுத்து வைத்தபோது ‘ஆரது’ என்றபடி வைத்திய நாதியின் மனைவி விசாலாட்சி விருந்தையில் பிரசன்னமானாள்.

‘கனகுவா வாடாப்பா வா...’

கனகலிங்கம் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போன்று விருந்தையில் இருந்த கதிரையில் அமர்கிறான்.

‘ஆரு முள்ளெடுத்து விட்டது இந்தப் பக்கம்’

‘சும்மா அவரைக் கண்டு கொஞ்சம் காசு மாறலாமெண்டு தான்’

‘அது தானே பார்த்தான்... சொந்தம் பந்தமெண்டு உறவாட வருவியளே... காசு கைமாத்து எண்டால் தான் நினைவு வரும்’ விசாலாட்சி பக்குவமாகத்தான் குறைப்பட்டுக் கொண்டாள். கனகலிங்கத்துக்கு வைத்தியநாதி குடும்பம் இரத்த உருத்து. இரத்தமெல்லாம் இப்பொழுது வாய் மூடிவிட்டது. பணம் மட்டும் தான் பேசுகிறது. ஏற்ற இறக்கங்கள் ஒட்டவில்லை. இருக்கும் உறவுகளும் ஒரு பாவனைதான்.

விசாலாட்சி லேசப்பட்டவளல்ல, சொந்தம் கொண்டாடிப் போனால் புகையிலை வியாபாரம் பேசுவாள்... வியாபார விடயமாகப் போனால் சொந்தம் பேசி முகம் நெளிப்பாள். அது ஒரு தந்திரம்.

‘அவர் ஊருக்கு வந்தால் பல சோலியள். ஒரு நிமிசம் எண்டு நிக்காது’

‘எப்ப திரும்புறவராம்’

‘இனியெங்க... புகையிலை கட்டிக் கொண்டு தானே.’

கனகலிங்கத்துக்கு ‘சுள்’ ளென்று மனதில் சுட்டது. ‘புகையிலை கட்டிக் கொண்டு.....’ பேசாமல் திரும்பிப் போய் விடுவோமோ என்று நினைத்தான். மனக் கண் முன் பிள்ளைகளின் பசித்த வயிறுகளும். பவளத்தின் வாடிச் சோர்ந்த முகமும் அவனைப் பிடித்து வைத்தது.

‘என்னடாப்பா ஏமலாந்துரூய்... இப்ப வந்திடுவார் வடக்குப் பக்கம் போனவர்.’

வடக்குப் பக்கம் என்றால் வரும் போது தள்ளாடியபடி தான் வருவார். வரத்தான் நேரமாகும்.

‘அப்ப நான் போட்டுப் பிறகு வாறேன்.’

‘என்னடாப்பா அவசரம் குஞ்சி வீட்டில் தண்ணி கூடக் குடிக்கப் படாது எண்ட நினைப்புப்போல. கொஞ்சம் வெள்ளை வந்தாயில்லை. கந்தசாமி, குணரத்தினம் இவங்களும் வந்து காசு மாறிக் கொண்டு போன வங்கள்’ கூறிக் கொண்டே விசாலாட்சி தேனீர் வைக்க குசினிக்குள் போகிறாள்.

கந்தசாமி, குணரத்தினம் இவர்கள் எல்லோருமே தன்னைப் போன்ற நிலையில் அவலப்பட்டு வைத்திய நாதியின் வலையில்...

கனகலிங்கம் தேனீர் குடித்து விட்டு நிமிர்ந்தபோது படலை விடுபடும் சத்தம் கேட்டது. வைத்தியநாதியர் தான் ஆடி அசைந்து வருகிறார். ஆட்டத்துக்கேற்ப வாயும் எதையோ முணு முணுத்துக் கொண்டு...

‘ஆரு கனகுவா...இரு...இரு’

படியேற முடியாமல் பொத்தென்று படிக்கட்டிலேயே இருக்கிறார். கனகலிங்கம் தூக்கிவிட எழுந்தபோது ‘வேணும் இரடாப்பா என்ன இந்தப் பக்கம்’ என்றார் வைத்தியநாதி அந்நியோன்யமாக... குடி வெறியிலும் அவருக்கு வியாபார நிதானம் தவருது.

‘கொஞ்சம் காசு மாறலா மெண்டு...’

‘அதுக்கென்ன கெஞ்சல் உரிமையோட கேள் உனக்கில்லாத காசா எவ்வளவு வேணும்’

‘ஒரு ஆயிரம் தந்தியளெண்டால்...’

‘விசாலம்...விசாலம்’ என்று உரக்க அழைத்து தகவல் கொடுக்கிறார். விசாலாட்சி ஆயிரம் ரூபாவை எண்ணிகனகலிங்கத்தின் கைக்குள் திணிக்கிறார்.

‘அப்ப நான் போயிற்று வாறன்’

‘ம்...ம்... தேத்தண்ணி குடுத்தலியே... அப்ப சரி...’

படலை திறக்கும் கனகலிங்கத்துக்குக் கேட்கிறது வைத்தியநாதி கூறுவது.

‘ஊருக்குள்ளேயே கனகுவுக்குத் தான் திறம் போயிலை... அவனுக்கு கடன் குடுக்க என்ன யோசிக்கிறது.’

நெஞ்சம் துணுக்குற கனகலிங்கம் கடைக்கு நடக்கிறான்.

இன்னும் ஓரிரு மணித்தியாலங்களில் அவனது வீட்டில் குமுறும் வயிறுகள் குளிரும்.

மதிய வெய்யில் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருக்கும்; அந்தப் பொழுதில் தண்ணி மாறிக் கொண்டு நின்றான் கனகலிங்கம். இந்த வெய்யில் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. நாற்று மேடையில் விதை தூவியதில் இருந்து இப்படி எத்தனையோ வெய்யிலில் வியர்வையில் குளித்தவன் அவன். அவன் மட்டுமல்ல அவளும் தான்.

இது கடைசித் தண்ணீர் இறைப்பு.

நான்கு தடவைகள் ஊறவிட்டு இறைத்து இன்னும் ஒரு முச்சில் முடிந்து விடும் ஓட்டம் குறைந்து வருகிறது. மண்வெட்டியைக் காலில் முட்டுக் கொடுத்து விட்டு கனகலிங்கம் நிமிர்கிறான். அவனது கண்ணில் பசுமை பூத்து நெஞ்சம் பூரிக்கிறது. உழைப்பில் தான் எத்துணை அற்புதமான விளைவு. சிறகு விரித்தது போல் இடைவெளி இன்றி விரிந்து கிடக்கும் புகையிலைச் செடிகளை வாரி அணைக்க வேண்டும் போல் மனம் முந்துகிறது. தன் வேலையை மறந்தவனாக திரும்பத் திரும்ப செடிகளையே கண்களால் விழுங்குகிறான். தன் கண்ணைப்பட்டு விடும் போல் இருந்தது. சும்மாவா? இந்தப் போகத்

துடவைது நிமிர்ந்து விடுவது தான் என்று அப்படி யொரு உழைப்பு.

இரவு பகலாக மண்ணைப் பதப்படுத்தி இன்றைய நிறைவு வரை சிந்திய வியர்வைகள் ... கணக்கில்லாத வியர்வைகள் அவனும் மனைவியுமாகச் சிந்தி...

இப்போது தான் கணக்குப் பார்க்கும் வேளை நெருங்கி யிருக்கிறது.

இன்னும் ஓரிரு வாரத்தில் வெட்டி...சுட்டு.....பாடம் பண்ணி...

மூச்சோடு மூச்சாக இதையும் முடித்து விட்டால்...

முடித்து விட்டால்...

நெஞ்சம் ஒரு நினைப்பில் நெறி கட்டுகிறது...மனதில் வைத்தியநாதி தோன்றுகிறார். இப்படித்தானே போன போகமும்... பக்குவமாகப் பாடம் பண்ணியிருந்த அவனது புகையிலைச் சிற்பம்... தரகரும் தானுமாக வந்த வைத்தியநாதி நாலு புரட்டு புரட்டி திருப்தியின் மைக்கு அறிகுறியாக முகத்தை நெளித்து தரகனைப் பார்த்தார். வியாபார தந்திரம்தானே என்று அந்த அற்புதமான சரக்குக்கு இவர்கள் முகம் சுளிப்பதைப் பொறுத்து நின்றான் கனகலிங்கம்.

‘மாக்கற் இப்ப வலு விழுக்காடு’ என்றார் வைத்திய நாதி.

‘வட்டிக்குக் குடுத்துப் போட்டு பேசாமல் இருக்கலாம். வேகமா வியாபாரம் நடந்தாலெல்லோ, லாபம் வாற துக்கு’ ஒத்தூதினார் தரகர்.

‘நாலு பக்கமும் திறம் போயிலையள் வாறதாலை’

‘என்ன செய்யிறது, பாத்தும் பாராமல் நம்மஊர்ப் போயிலையைக் கரை சேர்க்க வேணும்’ கனகலிங்கம் பக்கம் மாறி நிற்பதுபோல் நடித்தார் தரகர்.

கனகலிங்கம் பொறுத்து நின்றான்.

‘ம்... ஏழு மட்டிலை தரலாம்’

‘என்ன...’ பாம்பு கடித்தது போன்ற அவலம் கனக லிங்கத்திடம். அவர்கள் இருவரும் சர்வசாதாரணமாக.

சம்பந்தப்படாதவர்கள் அல்லவா அவர்கள். இவன் ஊனும் உயிருமாக புகையிலையுடன் சம்பந்தமுள்ளவன். பத்னைந்தாயிரம் வரை போகும் என்று நம்பியிருந்தவன் இப்போது இவர்கள் ஏழாயிரம் என்றதும் பதறி...

தரகர் இவனை தோளில் வளைத்து நெருக்கமாகி அழைத்துச் சொல்கிறார். 'கனகு எப்படியும் நீ அவருக்குத்தான் விற்க வேணும். ஏன் பகை... கிடந்து இழுபட்டு தெண்டால் பூச்சி புடிச்சி மச்சுப்போகும்... மாக்கற் நிலை அது எண்டால் நாம என்ன செய்யிறது? விலை நாள் செல்லச் செல்ல இறங்குமே ஒழிய ஏறது'

'என்ன நீங்க மாக்கற் கதை கதைக்கிறியள்...பிற, ஊரிலையெல்லாம் பதினெட்டுப் பத்தொன்பது போகுது...

'போகும் போகும்' என்று உள்ளூர்க் கருவியபடியே வெளிக்குச் சொல்கிறார் தரகர் 'அப்ப நீ என்ன சொல்கிறாய்' என்றார்.

'பன்னிரெண்டு குறையாது'

'பன்னிரெண்டு குறையாதாம்' உரத்துக்குரல் கொடுத்து கொடுப்புக்குள் சிரிக்கும் தரகர்.

'நீ நட...தானு வருவான்'

சால்வை உதறி நடக்கிறான் வைத்தியநாதி.

கனகலிங்கம் அந்தக் கையோடு செல்லத்துரை வீட்டுக்கும் சப்பையர் வீட்டுக்கும் நடந்தான். அவர்களும் புகையிலை கட்டுபவர்கள்தான். ஆனால், கையைத்தான் விரித்து விட்டார்கள்.

'கனகுவின்ர புகையிலை அவர் வைத்தியநாதியெல்லே கட்டுறவர். நாங்க அதிலை தலையிடுகிறது பிழை...'

வியாபாரிகளுக்குள் தான் போட்டி இருந்தாலும் எவ்வளவு அந்நியோன்யம்.

விரக்தியும் பெருமூச்சுமாகத் திரும்பி வந்தான். அவனது புகையிலைக்கு என்ன நடந்தது? ஒரு மாதம் வரை வாயைக்கட்டி வயிற்றறைக்கட்டி காத்திருந்தான். வைத்தியநாதியும் ஆறப் போட்டு இறுக்கிப் படித்தார்.

'வரும்தி காகம் வட்டியும் நாளைக்குள்ள திரும்ப

வேணும்' ஆள் அனுப்பினார் வைத்தியநாதி. இனி வேறு வழி...

மீண்டும் வைத்தியநாதியும் தரகரும் வந்து பாவம் ஆறரைக்கு முடிவு செய்து கடனும் வட்டியும் மூணரை... தரகர் கூலி ஐநூறு... என்று கழித்து மீதி இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ரூபா இவனது கையில் கிடைத்தது. நட்டத்தைச் சகித்துக் கொண்டு... இனி அடுத்த போகத்திலாவது என்று நிமிர்ந்தவன்தான்...

இந்தப் போகம்...

ஒரு போகத்திலும் இல்லாத செழிப்பில்தான் புகையிலை நிற்கிறது. ஆனால் வைத்தியநாதியிடம் கைநீட்டி விட்டது மனதை அரிக்கிறது... புகையிலைக் குடிலை ஆயத்தம் செய்ய வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவனிடம் ஒரு காலத்தின் நினைப்பு சுழியிட்டது.

○

முழங்காலை முட்டும் காற்சட்டையை அடிக்கொரு தடவை இழுத்து விட்டுக் கொண்டு கனகலிங்கம் ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். படிப்பதே ஒரு சாக்காகக் கொண்டு மண்வெட்டி பிடிக்க பின் நிற்கும் இந்தக் காலமல்ல அது. பள்ளிக்கூடம் முடிந்த நேரங்களில் தகப்பனுடன் தோட்டத்தில் வேலைசெய்வான் கனகலிங்கம். அவர்களின் உழைப்புக்கு வஞ்சகம் செய்யாமல் புகையிலை விளையும்.

பெருமிதத்துடன் மலைபோலக் குவிந்து கிடக்கும் புகையிலைச் சிற்பத்துக்கு அருகில் இருப்பார இவனது தகப்பன் ராஜா மாதிரி. ஊரின் நாலைந்து வியாபாரிகள் அவரிடம் வருவார்கள். இவர் குறிக்கும் நேரத்தில் தான், மாலின் ஒரு தூணைக் கட்டிப் படித்துக் கொண்டு கனகலிங்கம் நிற்பான்.

போட்டி போட்டு தகப்பனிடம் விலை கேட்பார்கள் வந்தவர்கள். தரகர் இல்லை, யார் கூடக் கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்குத் தீர்ப்பார் இவர். உழைத்து விளைவித்த இவர்தான் ராஜா...

இன்று மெல்ல மெல்ல நிலைமாறி வியாபாரிகள் ஒன்று சேர்ந்து தந்திரம் செய்து உழைத்தவனை கீழிறக்கி தாம் சிம்மாசனத்தைப் பிடித்து விட்டார்கள். நிதர்சனம் பிடிபடும் போது கனகலிங்கத்திடம் ஆவேசம் பொங்குகிறது.

சீற்றத்துடன்தான் புகையிலை வெட்டு நடந்தது. எரிமலையாகக் குமுறியபடிதான் வாடல் நடந்தது. அவன் மனமும் கனன்று கொண்டதான் குடிலில் புகையிலை சுட்டது.

மலையாக அடுக்கிவிட்டு அவன் நிமிர்ந்தான்.

படலை திறந்து ஒரு செருமலுடன் வருவது வைத்தியநாதியும் தரகர் வேலாயுதமும்...

‘கனகுவுக்கு இந்த முறை பிழையில்லை’ தரகரின் நுகங்கல் பேச்சின் நுகங்கல் புரியாமல் அதையே கடவுள் அருளிய வாக்குப்போன்று நினைக்கிறான் கனகலிங்கம். தரகர் கூறியது உண்மைதான்; கனகலிங்கத்துக்குத்தான் ஊர்லேயே திறம்புகையிலை. அதுவும் என்ன தற்செயலாகச் சித்தித்ததா? அவனது கடும் பிரயாசை சித்தித்திருக்கிறது.

‘எங்க பார்ப்பம்...’ நாலு புரட்டுப் புரட்டுகிறார் வைத்தியநாதி. ‘இப்ப மாக்கற் வலு விழுக்காடு’ தொடங்கி வழக்கமான பல்லவி.

‘தரகர் நீதான் தொடக்க வேணும்’.

‘என்ன புது நாணயமா நீங்களே சொல்லுங்கள்’.

‘வருசத்து முதல் யாவாரம்... ஒன்பது மதிக்கிறன். உன்ர கணிப்பு என்ன சொல்லு.’

‘விவரம் தெரிஞ்சனியள் உங்கட மதிப்பை விடவா?’

கனகலிங்கம் என்று ஒருவன்—அந்தப் புகையிலையை மாடாக உழைத்து உருவாக்கியவன் பக்கத்தில் நிற்கிறான் என்ற நினைவே இல்லாதவர்கள் போல் தரகரும் வைத்தியநாதியும் தமக்குள் பல அலசல்.

‘சரி அவன் பாவம் ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டு ஒன்பதரைக்கு முடிப்பம்’

கோபச்சிலை போல் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற கனகலிங்கம் இறுக்கமாகக் கூறினான்.

‘பதினைஞ்சுக்கு ஒரு சதம் குறையாது... எனக்கு விற்கத் தெரியும் நீங்க போகலாம்’.

‘என்னது புதுக்கதை’ என்று திடுக்கிட்டார் வைத்திய நாதி.

‘புதுக்கதைதான். நெடுகலும் நீங்க எங்களை ஏமாத்த ஏலாது... நடவுங்க’

‘தம்பி கனகு... என்னடாது இது புதுசா’ என்று கையைப் பிடித்தார் தரகர்.

‘வெளியே போங்க எண்டிறன். புதுக்கதைதான் வெளியே போ’ கையை உதறினான் கனகலிங்கம்.

‘என்ர காசையும் வட்டியையும் தர போறன்’.

‘ஒரு மாசத்திலை வட்டியும் காசும் வீட்ட தேடி வரும் நடவுங்க’.

‘நாங்களும் பார்க்கிறம்’ என்று சால்வைகள் உதறி இருவரும் விறுக்கிட்டுப் போனார்கள்.

‘நாங்க இங்க நாய்படாப் பாடு பட்டு... ஈட்டுக்கு காசெடுத்து கூலி குடுத்து மருந்தடிச்சு போறை போட்டு உருவாக்கினா... வருகினமாம் வறுகிக் கொழுக்கிறத் துக்கு...’

கனகலிங்கம் பொழுதுபட்ட பின்பும் ஆத்திரம் தாங்க முடியாமல் திட்டிக்கொண்டே இருந்தான். அதே குரல் களுடன்தான் கந்தசாமியும் குணரத்தினமும் வேறு சிலரும் அவனைத் தேடி வந்திருந்தார்கள்.

‘நம்மட மண்ணிலை நாம உழைச்சு பொருளைக் கண்ட பிறகும் பொசிப்பில்லையெண்டால் இதென்ன விதியெண்டிறன்’ கந்தசாமி வந்தவர்களில் இனையவன் கொதித்தான்.

‘காலம் பூராவும் அவங்களுக்கு மாரடிக்க வேண்டியது தானா?’

‘நாங்க ராப்பகலா உழைக்கிறது... அவங்கள் பிழைக்கிறது’

'எங்களை இவங்கள் நாலைஞ்சு வியாபாரிமார் சேர்ந்து ஏமாத்துருங்கள். இனியும் பொறுக்க ஏலாது'

வந்தவர்களின் பலவிதமான குமுறல்களுக்கும் அடித்தளம் தமது விளைச்சலுக்கு உரிய விலை கிடைக்கவில்லை என்பது... அந்த எரிமலைகள் குமுறி வெடித்து நீறுபூத்துக் கிடந்தன சில நிமிடங்களில்...

'அந்தக் காலம் திரும்பி வராட்டியும் இவங்க கோப்பிறட்டிவ் மூலமாவது எங்கட விளை பொருளை வாங்கலாம். செய்யிருங்களா?' சலிப்புற்றுள் கனகலிங்கம்.

'கோப்பிறட்டியோ மிளகாய் வெங்காயத்தையே வேண்டுருங்கள் இல்லை... புகையிலையையோ வாங்குவான்கள்' இது கந்தசாமி.

'கூட்டுறவு என்கிறதுதான். அவங்களும் வியாபாரியளோட தான் கூட்டுறவு' என்றார் ஒரு கிழவர்.

பல நிமிட மௌனம்... என்ன செய்யலாம் என்பது போல்... கனகலிங்கம்தான் கலைத்தான்.

'நாம் எல்லாருமே ஒன்றுபட வேணும்... சுரண்டி ஏமாற்றப்படுகிற நாங்கள் எல்லாரும் ஒண்டுபட்டால் தான் எங்களை ஏமாற்றுறவங்களை வெல்லலாம்'.

'எங்கட விளைச்சலை வித்துப் பிழைக்கிறவங்கள் எங்கட தலைக்குமேல ஏறவிடப்படாது'.

ஒரு முடிவோடு இவர்கள் கலைந்தார்கள். ஊரின் நாலைந்து வியாபாரிகளுக்கும் அவர்கள் கூறும் விலைக்கு புகையிலையை விற்பதில்லை. தாங்கள் கூறும் விலைக்கு யார் வாங்குகிறார்களோ அவர்களுக்கே விற்பது. இல்லை யென்றால் ஊருக்கு வெளியே கொண்டு போயாவது...

'அவங்கள் சொல்லிற விலைக்கு விக்கிற நேரம் நெருப்புக் கொழுத்திப் போடலாம்' இவை கந்தசாமியின் வெறும் வார்த்தைகள் அல்ல' கனன்ற இதயக் கனல்கள்.

படலைத் திறந்துகொண்டு செல்லத்துரையும் சுப்பையரும் வந்த போது வைத்தியநாதர் வீட்டு நாய் குரைக்க வில்லை. விருந்தையில் சாய்மனைக் கதிரையை நோக வைத்துக் கொண்டிருந்த வைத்தியநாதி எழுந்து வந்து வரவேற்றார். மூவரும் அமர்ந்தார்கள்.

“இவங்களுக்குத் திமிர் பிடிச்சிட்டுது... அடக்க வேணும்.”

“பட்டினி கிடந்து செத்தால் தான் புத்தி வரும்.”

வந்தவர்கள் பல மாதிரியும் பேசப் பேச கேட்டுக் கொண்டே இருந்த வைத்தியநாதி நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார்.

“என்ன... நாதியார் பின் வாங்கிறார் போல...”

“அப்படியொண்டும் இல்லை... ம்... உங்களுக்கென்ன சொல்லுவியள். போன போகத்தலை முக்கால் பங்கு கட்டினியள். கிட்டங்கியிலை இருக்கும்... எனக்கு அளவையிலையிருந்து கடிதம் போட்டிருக்கிறுங்கள் சரக்கு முடிஞ்சதாம்...ம்” பெருமூச்சு விட்டார் வைத்தியநாதி.

“இருக்கு இல்லாதது கதையில்லை. இந்தப் போகம் புகையிலை கட்ட வேணும்... இல்லை கடையைப் பூட்டிப் போட்டு வரவேண்டியதுதான்” இப்போது பிடரி சிலிர்த்த சிங்கமாக எழுந்தார் வைத்தியநாதி... “ஒரு லட்சமெண்டாலும் அடிப்பம் எண்டு மணக்கோட்டை கட்டினன்... இவங்கள் வருவாக்கள்...”

“வாங்கின கடனும் வட்டியும் நாலுநாளிலை தரவேணும் எண்டு முடிவாச் சொல்ல வேணும்” என்றார் சுப்பையர்.

“அவங்களும் விழிச்சிட்டாங்கள். கெம்பிற மாதிரியைப் பார்த்தால் உங்களட்டை ஆரு காசு வேண்டினது எண்டு கேட்பாங்கள் போல இருக்கு... ஆதாரம் இல்லாம...” என்றார் செல்லத்துரை நிலைமை உணர்ந்தவராக...

“ஆதாரமோ கேட்பாங்களோ?”

“எத்தனை நாள் இந்த ஆட்டமெண்டு பார்ப்பம்.”

ஒன்று சேர்ந்த விவசாயிகளின் ஏற்பாட்டின்படிநாலைந்து லொரிகள் ஊருக்கு வந்தன. புகையிலை சிற்பங்கள் நிறைத்து ஏற்றிப் புறப்படுவதற்கு ரெடியாக சந்தியடியில் வரிசையாக நிற்கின்றன. கனகலிங்கமும் கந்த சாமியும் பயணமாவதற்கு ஆயத்தமாக...

புகையிலை கட்டப்பட்ட செய்தி பாம்பாக காதுள் நுழைய அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார் வைத்திய நாதி.

எதிரே கனலிங்கம்.

“ஆரடா புகையிலை கட்டினது...”

“நாங்க தான்”

“நீங்களோ என்ன புதுக்கதை.”

“புதுக்கதைதான்... நாங்களேதான் புகையிலை வியாபாரம் செய்யப் போறம்.”

“நீங்களோ எங்க கொண்டு போய்...”

“நாட்டுப் பக்கம்... சிங்கள நாட்டுப் பக்கம்.”

இப்போது வைத்தியநாதியிடம் கோபத்தை மிஞ்சி வெடிக்கும் சிரிப்பு.

“நாட்டுப்புறம் உங்களுக்கு என்ன கடையா இருக்கு... விற்கிறத்துக்கு...”

“கடை புகையிலை தின்கிறதில்லை. ஆட்கள்தான் தின்கிறது.”

“ஆட்களோ உங்களட்ட வேண்டியோ...” வைத்தியநாதியிடம் ஏளனம்.”

“நாட்டுப் பக்கத்திலே மட்டுமில்லை எந்தப் பக்கத்திலேயும் உங்களை விட எங்களுக்குத்தான் ஆட்கள்கூட”

வைத்தியநாதியின் முகத்தில் அடித்தது போல் கூறி விட்டு லொரியில் ஏறினான் கனகலிங்கம்.

தாமரை • 1982

பாய்ச்சல்கள்

உலகத்தைப் பார்த்து எவ்வளவு காலமாச்சு.

பொடுக்கென்று பல்லி விழுந்து திகைத்துக்கிடந்து ஒரு உதறலோடு ஊர்வது போல வினாசித்தம்பியரிடம் அந்தக் கேள்வி விழுந்து திகைத்து மனதில் ஊர்ந்தது. முதுகை நெடிதுயர்த்தி சாய்மனைக்கதிரையில் நிறைந்து அமர்ந்து கொண்டார். கனத்துக்கிடந்த கண்களைக் கசக்கிவிட்டபோதும் ஒன்றும் புலப்படவில்லை. இருள் மூடுதிரை போட்டிருந்தது.

பழகிப்போன கை 'டேபிள் லைட்'டைப் போட அறை முழுவதும் பால் பொழிந்தது.

மனதில்...?

வினாசித்தம்பியர் மேசையில் இருந்த மணிக்கூட்டைப் பார்த்தார். பதினொன்று என்றது.

அந்தக் கேள்வி?

தப்பிப் புரளும் மறதிகளை ஒன்று கூட்டிப் பார்த்தார். கனவுதான் பச்சைப் போர்வை விரித்தது போல் நெல் வயல்கள், நடுவே வயிரவர் கோயில் பக்கத்தில் குளம், தூரத்தூர வீடுகள். அவைகளுக்கெல்லாம் தலைவன் போல் அந்தப் பெரிய வீடு, அவரது வீடு... சுருக்கு முடிச்சாக விழும் கேள்வி.

உலகத்தைப் பார்த்து எவ்வளவு காலமாச்சு?

இனி தூங்கின மாதிரித்தான். அதனாலென்ன, இவ்வளவு நேரம் தூங்கியதே அவரது வயதுக்கும் வழக்கத்துக்கும் போதுமானது. மேசையிலுள்ள பிளாஸ்க்கில் தேனீர். மகனுடைய ஏற்பாடு அவர் சிரமப்படக் கூடாது என்பதற்காக அல்லாமல் அவரால் தூங்கள் சிரமப்படாமல் தப்புவதற்கு... பென்னம் பெரிய பங்களானின் ஒரு அறைதானென்றாலும் வினாசித்தம்பியருக்கு அதனுள்ளேயே சகல சீவிய வசதிகளும் செய்யப்பட்டுள்ளது.

நேரத்துக்கு நேரம் சாப்பாடு வரும். இரவும் அதை முடித்து விட்டு 'சிவசிவா' என்று சாய்மனைக்கதிரையில் சாய்ந்தாரென்றால் அப்படியே உறங்கிவிடுவார். எழுந்து கட்டிலுக்கு மாற நினைவுபடுத்த யார் இருக்கிறார்கள். இவர் துடியாட்டமாக இருந்த காலத்தில் ஒருத்தி இருந்தவள்தான். பத்து வருடங்களுக்கு முன் போயே போய் விட்டாள்.

வினாசித்தம்பியர் அறையே 'எல்லாமாக' ஒதுங்கியிருப்பார். புறத்தில் மகளின் குடும்பப்படம் கோலாகலமாக ஓடும். இதே பட்டணத்தில் பிறிதொரு கேந்திரத்தில் மகனுடைய பங்களா. மகனுடன் இருப்பதே பரவாயில்லை என்பது அவருக்கு அனுபவம் கொடுத்த பாடம்... முடங்கிவிட்டார். ஒரு சுழியோடு எழும்பி பெரிய பிஸ்னஸ் விண்ணான வினாசித்தம்பியர் அவற்றில் மகனுக்குப் பாதி மகனுக்குப் பாதியாக்கி நடுவால் சிறிது பிய்த்து மடியில் கட்டிக்கொண்டு (முன் எச்சரிக்கை) இனி என்ன என்று ஒதுங்கியவர்தான். இதே அறையில்...

எத்தனை வருடங்களாகி விட்டன...?

மடிக்கிறார் மடிக்கிறார் முடிவாக நினைவில் இல்லை. குத்து மதிப்பாக ஒரு பத்து வருடம் இருக்குமோ?

ம்...உலகத்தைப் பார்த்து எத்தனை வருடமாச்சு...

○

வினாசித்தம்பியர் 'உலகம்' என்று இப்போது நினைப்பது தனது ஊரை சொந்த ஊரை...

அந்த நாட்களில் அவர் கோயில் திருவிழாக்கள்-நெருங்கிய உறவினர்களின் செத்த வீடுகள் மிக நெருங்கிய உற

வினர்களின் கல்யாண வீடுகள் என்று போய் வந்திருக்கிறார். அப்போதெல்லாம் ஊரிலுள்ள சனம் முழுவதும் பல்லிளிக்கும்-வளைந்து நிமிரும். அவரது மனம் புளகமடையும்.

அவருக்குப் பிறந்தவர்கள் தமது இன சனத்தை மறந்து 'புதிய உலகத்தில்' ஐக்கியமாகி விட்டபோதும் அவர் மறக்காமல் சில வருடங்கள் ஊர்க்கோயில் திருவிழாவுக்குப்போய் வந்தவர்தான். காலத்தேரின் சில்லுகள் இவரை நசித்து கொலுக்கழற்றி இங்கேயே ஒடுக்கிவிட்டன.

இப்போதென்று மனம் குழம்புவதற்கு கனவு காரணம். கனவுக்கு கோயில் தேர்கொடி ஏறினது காரணமாக இருக்குமோ?

அங்கை போய் ஆருதான் இருக்கினம். நம்மட்ட இருக்கிறதிலை வருகிறதுக்கு ஆரும் ஒட்டினால்தான் உண்டு என்று மகள் தடுத்து விடுவாள் அவரோடு கூடப்பிறந்தவர்கள் என்று ஒருவருமில்லத்தான். அதற்காக உறவினர்களே இல்லை என்று ஆகிவிடுமா? ஆகிவிட்டதுதான் மக்களுக்கு...அவருக்கு.

அவர் நினைத்தால், போய்வருவதை 'எவராலும்' தடுத்து விட முடியாதுதான். அவரும் நினைக்காது எதற்கென்று பேசாமல் இருந்துவிட்டார். ஓடியாட ஒத்துழைக்காத உடல் நிலையும் அதையே வரவேற்றது.

இப்போதென்று ஏனோ மனம் போயே வருவது என்று முடிவுசெய்து ஊருக்கு போவதை நினைக்கும்போதே மனம் அங்கு ஓடிக் குதூகலித்தது. பஞ்சப்பொதி போல் உடல் லேசாகிவிட எழுந்து வந்து கட்டிலில் சரிந்தார். நிம்மதியான உறக்கம் நீண்டு கலையும்போது காலை நெடு நேரமாகி விட்டது. கார் பேரப்பிள்ளைகளை கல்லூரியில் விட்டு வருகிறது. மருமகன் தனதுகாரில் கடைக்குப் புறப்படுகிறார். ரயிலில்தான் போய்வர வேண்டும். மகளிடம் தன் முடிவை வெளியிடுகிறார். அவள்கூட வழக்கம்போன்றில்லாமல் 'ம்...ம்' என்பது சிவன் கருணைதான் என்று மனதுள் துதிக்கிறார். 'காலம் பொருந்தி வரும்' போது எல்லாம் இப்படித்தான்,

சின்ன வயதில் படிப்பு 'கட்டையாக' இருந்தபோது தாய் பிடித்து புகையிலைக் கடைக்கு அனுப்பிவிட்டாள்.

நாற்றம் பிடிக்காமல் அதையும் குழப்பிக்கொண்டு தானாகவே பலசரக்குக் கடையில் எடுபிடியாகச் சேர்ந்தபின் ஊருக்குப் பயணம் போவதென்றால் இப்படித்தான். முருகன் படம் ஒட்டிய சூட்கேசில் வெளுத்த உடுப்புகளை அடுக்கி வைத்து நாளுக்கொன்றாக அங்கு உடுத்தினால்தான் மதிப்பு என்பதே நினைப்பாக பயணம் போவார்.

பிறகு... பிறகு...

சீட்டுக்காசு அப்படி இப்படியென்று தாய் வறுகிக் கொடுக்க 'முதலாளி'யாகி பிஸ்னஸ் விண்ணத்தனத்தால் பெரிய ஆளாகி இன்று இந்த நிலை சித்தித்திருக்கிறது. கடந்து வந்த பாதையில்தான் எவ்வளவு ஏற்றம்... எத்தனை பேரை விழுத்தி...தோளில் ஏறி உறிஞ்சிக் கொழுத்த ஏற்றம்.

இப்போது வினாசித்தம்பியர் பென்னம் பெரிய சூட்கேசில் எல்லாம் அடுக்கிவைத்துவிட்டு மாலையைக் காத்திருக்கிறார். பேரப்பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் முடிந்து வந்து உடற்பயிற்சிக்குப் போய் வந்தாயிற்று. கார் இனி இவருக்காக...விடைபெற்றுக் கொண்டு ஏறுகிறார்.

வினாசித்தம்பியர் கோட்டை ரயில் நிலையத்துக்கு வந்து சேர்ந்த போது நேரம் ஆறரை. சனக்கூட்டம் அலைமோதுகிறது. நினைப்பாக ட்றைவரை ஏவி நம்புட்டான், மங்குஸ்தான் என்று நிரப்பிக் கொண்டார். யாருக்கென்று குறியில்லாத நிரப்பல், ட்றைவர் படிக்கும் காலத்தில் நீள, உயரப் பாய்ச்சலின் சாம்பியன், கோணர் சீட்கிடைத்தது, நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார். அதற்கு மாருன பெருமூச்சுடன் ரயில் நகர்ந்தது.

○

வினாசித்தம்பியர் அதிகாலைப் பொழுதில் 'சிவசிவா' என்றபடி பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி சொந்த ஊரில் கால்பதித்தார். சந்தியில் இறங்கியது இறங்கியபடியே நின்று பார்வையால் துளாவுகிறார். காரைத்தீவு சுப்பிரமணியம் கடையில் இப்போது நாலேந்து 'பழம்' சைக்கிள்களும் உதிரிப்பாகங்களும்... கடையைப் போலவே கடையில் நிற்கின்ற 'பெடியனுக்கும்' பல்லுத் தொடக்கம் எல்லாமே காவி படிந்து...

“எனக்குத் தெரியும் இவன் சுப்பிரமணியம் கண்ட நிண்டதுகளோட தொடுசல் பட்டபோதே நினைச்சான். கடையை இழுத்து மூடுவானெண்டு...” மனதுள் புறு புறுத்துக் கொள்கிறார் வினாசித்தம்பியர்.

சந்தியடியில் சைக்கிள் கடையோடு சேர்ந்து நாலேந்து கடைகள்... இவள் பொட்டைச்சி கடை ‘குளோஸ்’ செல்லப்பனின் ‘காயஞ்ச’ கடை இன்னும் அதே நிலையில்... “இவங்களுக்கு முன்னேறத் தெரியாது” தன்னுள் முடிவு செய்யும் போதே தன்னை எண்ணிப் பெருமிதம். அழித்துடிக்கும் வேட்டியை இழுத்துப் பிடித்த படியே சந்தியின் நடுவில் திருஷ்டி கழிப்பது போல் இருக்கும் பாழங்கிணற்றைப் பார்க்கின்றார். முன்பென்றால், இந்தக்காலை நேரத்திலேயே குறைந்தது ஏழெட்டுப் பெடியன் குந்தியிருந்து ‘வம்பு’ பறைந்து கொண்டிருப்பார்கள். இப்போது ஒருவருமில்லாதது வினாசித்தம்பியருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

‘தத்துப்பிக்கு தத்துப்பிக்கு’ என்று அவர் நடக்கிறார். ஒரு இளந்தாரியளும் எதிர்ப்படுவதாக இல்லை. குஞ்சு குருமார்களைத்தான் அவர் கண்டது. தூரத்தில் வரும் மணியத்தைக் கண்டதும் ஒரு குளிர்ச்சி.

மணியம் ஊரின் சல்வைத் தொழிலாளி வயது நாற்பது இருக்குமோ? அது அப்ப... இப்ப ஐம்பது தாண்டியிருக்கும். முன்பெல்லாம் அவர் பயணத்தால் வந்து இறங்கும்போது பெரும்பாலும் மணியம்தான் சந்தியடியில் விண்ணாணம் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பான். வளர்ந்த பிள்ளைகள் தொழிலைப் பார்க்கின்றனர். மணியத்துக்கு ஏதும் கல்யாணவீடு சடங்குகளில் தான் வேலை. வெள்ளை கட்டு...

“டேய் மணியம்... இந்தா இதைத் தூக்கு” என்று அவர் ஆணையிடவே தேவையில்லை. ஓடிவந்து தூக்கி விடுவான் மணியம். இப்போது அப்படி தூக்க வராததைக் கண்டு இவர் வியப்புற்று ஆணையிடுகிறார்.

“ங்ம்” ஒரு விறைப்பான பார்வையுடன் அவரைப் பொருட்படுத்தாமலே நடக்கிறான்.

“என்ன மணியம்...கண்டும் காணாதமாதிரி” இவரிடம் தவிர்க்கமுடியாத குழைவு. “பர்வம் எண்டு மணிசத்

தன்மையைப் பாத்து தூக்கி உதவுவன்... ஆனால் உங்கடதிமிருக்கு அடங்கிதூக்கி உதவமாட்டன் ஓ..."

“என்ன புதுசா..."

“ஓ... புதுசுதான் நான் பழைய மணியனில்லை” விறுக்கென்று நடக்கிறார் மணியம்.

வினாசித்தம்பியரிடம் அதிர்ச்சி “என்ன புதுநாணயமா இருக்குது” என்று புறுபுறுத்தபடி காலே எட்டிவைக்கிறார். இப்போதென்று சூட்கேஸ் அதிகமான பாரமாகத் தோன்றி அவரை வருத்துகிறது.

நடக்கிறார்.

மணியத்தின் குடிசை இருந்த இடத்தில் இப்போது பெரிய வீடு எழும்பி இருக்கிறது.

“என்னத்தைக் கட்டி என்ன எளியன்சாதி” முகம் கோணுகிறார். மணியம் குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்தைச் சகிக்க முடியாமல் சாதியில் பழிபோடுகிறார். மணியத்துக்கு இந்த எழுப்பம் எப்படி சித்தித்தது, என்று எண்ணி பிடிபடாமல் போக எரிச்சலோடு நடக்கிறார்.

எதிராக விழுந்தடித்து வருவது அருளம்மா. சுற்றி வளைத்து அவருக்கு சொந்தம்தான். அதை வினாசித்தம்பி எப்போதும் பொருட்படுத்தியவரல்ல, உண்மையில் சொந்தம் ‘செத்தது’ மாதிரித்தான்.

அருளம்மாவின் கையிலே ஓர் அலுமினியப் பாத்திரம், வாழை இலையால் மூடி மறைத்து...

அறியும் ஆசை பிடரிபிடித்து உந்துகிறது.

“என்ன அருளம்மா...அவதிபறதியோட”

“மணியத்தாற்ற மருமகள் பிள்ளைப் பெத்துக்கிடக்கு... அதுதான் கூடமாட..."

“என்ன...” இவரிடம் பாய்பை மிதித்த அதிர்ச்சி.

“என்ற மகனும் மணியத்தின்ர மகனும் ஒண்டாத்தான் வேலை செய்யிருங்கள்...ஜெமர்மணியலை...மகன் பார்த்து உதவச் சொல்லி எழுதினவன் அதுதான்..."

“அது தானே” ஒரு இழுப்பு இவரிடம்.

அதிலே என்னண்ணை ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டு...” அருளம்மாவுக்கு நின்று கதைக்க நேரமில்லை. விடுவிடென்று நடந்தாள்.

“அது சரி எளியதுகளுக்கு எளிய புத்தி... தூ...”

வினாசித்தம்பியர் நாலு எட்டுத்தான் வைத்திருப்பார். திருப்பத்தில் அருளம்மா வீடு... பளபளவென்று.

“சுத்துமதில்... கல் வீடு... இவளவைக்கு வந்த எழுப்பம்”

மனம் குமுற நடக்கிறார். ஊரில் ஒரு பெடியளும் இன்னும் எதிர்ப்படவில்லை. யார் எதிர்ப்படாவிட்டாலும் தான் தவறி விடாத செல்வரத்தினத்தைக்கூட இன்னமும் காணாததால் எரிச்சல் சிக்காராக அவரை உலுப்பியது. கழித்து விடப்பட்ட பழைய தேர்போல் நடக்கிறார்.

சபாபதி வீட்டுக் கோடியில் காகங்கள் மொய்த்தும் பறக்கின்றன. மீன் நோண்டுகிறான் போல என்று நினைத்தபடி வேலி நீக்கலால் கண்பதிக்கிறார்.

“எட முழுக்கோழி...”

‘தின்னிமாடன்’ எப்பவும் இப்படித்தான் என்று மனம் கறுவும்போது பழைய நினைவுகள் தடம் போடுகின்றன.

○

வினாசித்தம்பியர் கொழும்புக் கடையிலே வேலைசெய்த போது ஊருக்குப் பயணம் வந்தால் தாய் தவறமாட்டாள். ஒரு தடவை என்னாலும் கோழி இறைச்சி போட்டுத்தான் அனுப்புவாள். முதலாளியாகிய பிறகு நாலைந்தாகி... அவர் கொழும்பே கதியாகிய பிறகு நினைத்த நேரமெல்லாம் கோழியாகிவிட்டது. அவரது ஆரம்பகாலத்துப் பயணம்போல் சபாபதியின் மகனும் வந்திருப்பானோ? கொழும்புப் பக்கம்தான் கடையில் நிண்டதாகக் கேள்வி

“ம்...” ஒரு செருமல்.

நிமிர்த்த சபாபதி கண்டுவிட்டார்.

“ஓ... நீங்களா?” கையில் படிந்திருந்த இரத்தக் கறையைத் துடைக்காமலே வீதிக்கு வருகிறார். வந்தவர் சூட்கேஸை தான்கொண்டுவந்து தருவதாக கூறுததும்- வீட்டுக்கு அழைக்காததும் இவருக்கு மனவருத்தமளித்தது. ‘வெடுக்கு’ மனத்துடன் தான் சபாபதியும் முகம் காட்டினார்.

“மகன் கொழும்பாலைவந்து நிற்கிறுன் போல...”

“கொழும்பிலை இல்லை அவர் இப்ப ஜேர்மனியிலை”

“ஜேர்மனியோ” ஓ என்று புதுமாதிரி இழுப்பு வினா சித்தம்பியசிடம்.

“ஓம்... மாசம் பத்தாயிரம் பதினையாயிரம் என்று அள்ளிக் குடுக்கிறுங்கள்... கொழும்பிலை பிச்சைக்காசுக்கு மினக்கெட ஏலுமே” என்று திரும்புகிறார் சபாபதி.

நெருப்புக் கோலால் குடு விழுந்தது போலாகிவிட்டது. “கொழும்பிலை பிச்சைக்காசு என்றது.

“ஈரச்சாக்கும் கையுமாத் திரிஞ்சு கள்ளக்கோழி பிடிச்ச ஒழிச்ச மறைச்சத் திண்ட சபாபதியன்ர நடப்பை...ம்... காலம் கெட்டுப் போச்ச...” முணுமுணுத்தபடியே சில நிமிடம் நடக்க வயல்பகுதி... ஏழெட்டு வயல்களை வரம் பால் கடந்து மிதப்பது அவரது வீட்டுக்குக் குறுக்கு வழி... அதுதான் அவருக்குப் பிடிக்கும்.

சூட்கேசைக் கீழே வைத்து விட்டு பதனமாக வேட்டியை மடித்துக்கட்டி மீண்டும் குறிபலவாகிய நாலு திட்டங்களைக் கொண்டு சூட்கேசைத் தூக்கி காவுகிறார்.

வயல்நடுவே சிவன்கோவில் முன்னேவிட இன்னும் தூர்ந்து போயிருக்கிறது. அதைப்பற்றியாருமே அக்கறைப் படாதது வெளிப்படையாகப் புலப்பட அருகிலிருந்து கிணற்றுக் கட்டில் அமர்கிறார். பக்கத்துத் தரவையில் நாலைந்து மெலிந்த மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. சிவகாழக்கிழனி தலையில் கடகம் சுமந்து ஒரு அள்ளிக்கொண்டு வருகிறார். காலம் எவ்வளவு கடந்தாலும் அவளிடம் முதுமையைத் தவிர வேறு மாற்றறும் இல்லை. தான்மட்டும் தவித்துப் போய் நிற்பது வினாசித்தம்பியருக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

“சிவ சிவா” என்றபடி இவர் புறப்பட எழுந்தபோது கோயிலடியில் அவதாரமெடுப்பது... வல்லிபுரம்.

“என்ன வல்லி... திருவிழாவும் கிட்டுது”

கண்டதும் காணாததுமாக “ஐயா வாங்க” என்று பரபரப்பவன் எதுவுமில்லாது “ஓமோம் இந்தா இப்பிடிக்கிடக்கிறதுக்கென்ன இருந்தாப்போல திருவிழா தொடங்ககலகலப்பாகிப் போகும்...ம்... நீங்களும் ஊரை மறந்துபோனப்போல...”

“ம்...வல்லி...” இந்தமுறை பத்துத் திருவிழாவுக்கும் நின்றுதான் போவன்...முந்தினமாதிரி ஒரு திருவிழாவை நானே...”

“எல்லாத் திருவிழாவையும் ஊரிலை ஒருருத்தர் பிடிச்சிட்டினம்”

“பிடிச்சிட்டினமோ... பிச்சைப் பெட்டியன் நான் அவன் துரைச்சாமி செற் மேளத்தையும் பிடிச்ச...”

வல்லிபுரம் விழுந்துவிழுந்து சிரிக்கிறார். என்னடா இது என்பதுபோல் பார்த்துவிடக்கிறார் வினாசித்தம்பியர்.

“துரைச்சாமி எந்த மூலைக்கு இப்ப தட்சணமூர்த்தி மாதிரி பெரிய பெரிய செற்றெல்லாம பிடிக்க ஊரிலை ஆட்களட்ட காசிருக்குது”

“மெய்யே...” இவரிடம் பதறல். “என்ர ஆருந்திரு விழாவை ஆர் செய்யிறது”. “இவள் மனோன்மணி... ஆருன்ர பேத்தி”

“என்ன...” அதிர்ச்சியிலும் அதிர்ச்சி வினாசித்தம்பியரிடம்...சாப்பிட வழியத்து பனங்காய் சூப்பிக்கொண்டு திரிஞ்சவளவையா...”

ஒருகணமும் நிற்கமனமில்லாமல் வெடுக்கென்று நடக்கிறார். சிவன் கோயில் திருவிழாவுக்கு நின்று விட்டுப் போகத்தான் வந்தவர் இப்போது அதற்கு நிற்காமலே போகவேண்டும் என்ற உறுதியான முடிவுடன்...

○

வீடு வீடாக இல்லை உடைந்து உருவழிந்து போய் குடியிருப்பதுபோல்... அடிவயிற்றைக் கலக்கும் கோபம். இவ்வளவு காலமும் 'என்ரை வீட்டிலே ஆரையும் இருத்திறதோ' என்று உறவினர்களுையோ வாடகைக்கு யாரையுமோ இருத்தாததன் பலன் கண் முன்னே வீடு காடாகிக் கிடந்தது.

அந்தக் காலம்...

“ஐயா...ஐயா” என்று தலைசாய்க்கும் ஊர். அவருக்கு சேவகம் செய்யும் ஊர். அதைக் காணாமல் அவர் தவித்தார்.

ஊரைவிட பத்து வருடங்கள் பின்தங்கி நின்றார் வினாசித்தம்பியர். ஒரே பாய்ச்சலில் அவரால் பாய்ந்துவிட முடியவில்லை. அவர் பாய விரும்பவும் இல்லை.

மத்தியான ரயிலைப் பிடித்து கொழும்பு திரும்பிவிடுவதற்காக அவர் அவசர அவசரமாக...

“என்ர பிணம் கூட ஊருக்கு வரப்படாது ஓமோம்” வாய் முணுமுணுக்கிறது.

உள்ளும் வெளிகளும்

எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது. நானாக நீங்கள் வாழ்ந்திருந்தால் எப்போதோ பைத்தியம் பிடித்து இப்போது முற்றி ஒரு முடிவு கண்டிருக்கும். எதிலும் நானென்றால் உங்களைவிட.... என்ற தலைக்கனம் முளைச்சு நாலு இலைவிடு முன்பே என்றிடம் குடிகொண்டது.

“மாட்டன் எண்டால் மாட்டன்....ஓ....” இழுவலோடு வேண்டாப் பெண்டாட்டியை தள்ளிவிடுவது போல் ஒரு தள்ளல். பிட்டும் கோப்பையும் எட்டப்போகின்றன. முட்டைப் பொரியல் கிராமப்போன் றெக்கோட் போல் சுழல் கிறது.

“என்ர அப்பனெல்லா சாப்பிடுங்க”

“மாட்டனெண்டிறன் இவளென்ன” முகத்தில் உள்ளும் பொரிகிறது.

“அப்ப நானும் சாப்பிடமாட்டன்” தான் பக்தியுள்ள மனைவியாம்,

“மாட்டியோ....சாப்பிட்டு பேசாமல் கிடவடி”

“ஏன் சாப்பிட மாட்டியள்”

“சொல்லவேணுமோ இல்லை சொல்லத்தான் வேணுமோ?”

மனைவி மனம் சலிக்கிறாள் அகத்தை முகம் பிரதிபலிக்கிறது.

“அத்தான்....”

“ஓம்”

“சாப்பிடுங்களன்”

“அவ வந்திட்டா புதுசா.... மாட்டனெண்டால் மாட்டன் ஓ”

மனைவியின் தங்கை தன் கன்னித்தனமான அதிகாரம் காட்ட முனைந்து தோற்று உள்நூர விசும்புகிறாள்.

‘கொதியன்’ இவனை நம்பி பெண்ணைக் கொடுத்தேனே என்கிற ஒரே அங்கலாய்ப்பில் மாமாவிடம் வார்த்தைகள் செத்து பெருமூச்சு மட்டுமே சீறுகிறது. வாடகை வீடு. மலைப்பாப்பு ஆளை விழுங்குவதுபோல் சுளையெடுக்கும் கலைவயப்பட்ட சம்பளநாட்களின் பிரசவ நீடிப்பு. வீட்டுக்காரரும் வீட்டைப் பாதிபிரித்து ‘பெரும்’ குடும்பம் நடத்துகிறார். அடுக்கடுக்கான பிரசவங்கள் வீடு நிறைக்கப் போதும். எனது விசரில் செவி நிமிர்த்தி அருண்டுகிடக்கின்றன. வீட்டுக்காரி புருசனின் காது கடிக்கிறாள்.

“அவருக்கு ஏதும் கோவம் போல கிடக்குது”

“இருக்கும் இருக்கும்” தலையாட்டிப் பொம்மை ஆடுகிறது.

“சாப்பிடுங்களன்.... என்ர ராசால்ல” மனைவி நாடியைத் தடவுகிறாள்.

“ராசாவுமில்ல மந்தி ரியுமில்ல பேசாமல் கிடவடி” மீண்டும் ஒன்று கூடிவந்த கோப்பை பறக்கிறது. என்னிடம் கனல் கக்கும் கோபம்- எழுந்து வெளியே வருகிறேன். கோடிப் புறம் இருக்கும் ஒன்றைத் தென்னையில் காலுதைத்து நிதானப்பட முனையும் மனம். இவ்வளவு நேரப்புயலுக்கும் காரணம் இருட்டில் நிலத்தில விழுந்த வியர்வைத் துளியைத் தடவும் குருடனின் நிலையில் நான்.... ம.... என்ன கோபம். யார் மீது கோபம். ஒன்று மில்லை. ஒன்று மில்லாமலே இப்படி ஒரு புயல் சில நிமிடங்கள்.

இப்படியே நிற்க வயிறு பேசுகிறது. போய்ச் சாப்பிட்டு விடுவோமென்று காலெடுத்து வைக்க மனம்.... என்ன வெட்கக் கேடு என்று தடுக்கிறது. மனதுக்கும் வயிற்றுக்கும் இடையில் இழுபறி.

பலநிமிடங்கள் வானத்து நட்சத்திரங்களை எண்ணிவிட்டு தலைகுனிந்து போய் வயிற்றை நிறைக்கிறேன். அசுக்கிடாமல் மனைவியின் போர்வையுள் நுழைய....

“அப்பனுக்கு என்ன கோவம்”

“ஒண்டுமில்ல.... நான் ஏன் கோவிக்கிறன்”

“அப்ப இவ்வளவு நேரம் நாடகமா போட்டீயியள், நினைத்துப் பார்க்கிறேன் எனக்கே என்மீது வெறுப்பு ஊறுகிறது. ஏனென்றே தெரியாமல் நான் ஆடிய ஆட்டம்....ம்.... இப்படி எத்தனை ஆட்டம். எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடுமோ என்று பயமாகத்தான் இருக்கிறது.

படுக்கையைச் சுருட்டிக்கொண்டு எழும்புவதற்கு முன்— உருண்டு புரண்டு படுத்துக்கிடந்தபடியே பரதநாட்டியம் மனதுள்ளே குமையும் யோசனைகள்.... இந்தக் கணங்களின் இனிமையே இனிமை.

“முட்டை இருக்குதா” என்று கேட்டு வந்து கோழிகணக்கெடுத்து கண்ணூறுபிடிக்க வந்த கணக்கா வந்த அலுவலை மறந்து விருந்தைப் பாயில் உடும்பு பிடிக்கும் என்னைச் சீண்டுகிறாள்.

“மணி எட்டாகப் போகுது இன்னும் என்ன நித்திரை”

“நித்திரை இல்லையக்கா... அவர் முழிப்பிலே சிந்தனையாக் கிடக்கிறார்” குசினிக்குள்ளிருந்து எழுப்பம் விடுகிறாள் மனைவி.

“அதுவும் சரிதான் சிந்திக்காமல் எழுத ஏலுமே” என்னை எழுத்தாளனாக அங்கீகரித்து கணக்கா இயம்பியதில் எனக்கு கணக்கா மீது கொள்ளை ஆசை வருகிறது.

சிந்தனையாளன்—எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. வெட்கமாகவும் இருக்கிறது. இரவுச் சாப்பாட்டை, நேற்று அலுவலகத்தில் சந்திராவின் நெளிப்புகளை, பின்னேரம் கடன்காரன் வந்து ஏடாகூடமாக சொல்லிவிட்டுப் போனதுகளை, மனைவியின் பல்வான் வயிற்றை, மச்சாளின் வனப்பை, இராசையா வந்து பிள்ளைர் வாங்கித்தான் என்று நெளிந்த நெளிப்பை... இப்படி இப்படி நான் நினைத்துக் கிடக்க...

சிந்தனைச் செய்கிறேனாம்.

பைத்தியங்கள்-

“இல்லைக் கனகக்கா...எழுதுகிறதுக்கு யோசிக்கஇல்லை. ஆராய்ச்சி உத்தியோகமெல்லோ அதுதான் அவருக்கு யோசனை” மனைவியின் குரலிலேயே பெருமிதம் தெரிகிறது. அவள் இப்படித்தான். இப்பவெல்லாம் அவளுக்கு எழுத்தாளன் என்றால் கண்ணில் காணக்கூடாது. அந்த மதிப்பெல்லாம் கல்யாணம் கட்டிய புதிதோடு கரைந்து விட்டது. காரணம் வெளிப்படையானது.

எத்தனை கதை கட்டுரைகள் வருகுது...கவிதையும் எழுதுகிறார்...ஒண்டுக்கு ஐநூறு ரூபாப்படி பார்த்தாலும்...

‘இந்தச்’ சங்கதிகளின் விசயம் தெரியாதவளாக கிராமச் சுகச்சிறையில் வாழ்ந்தவள் அவள். பாவம் பலத்த ஏமாற்றம். முக்கி முக்கி எழுதி...அச்சில் வரும் வகை வீணர் ஊற்றிக் காத்திருந்து—பெரும் சாதனையாக வெளிவர புளகமடைந்து...

அவளும் தான் புதுப்பெண்ணாக வருவோர் போவோருக்கெல்லாம் பெருக்குக் காட்டி...

‘எவ்வளவுங்க...எப்பவுங்க’

‘ம்...காசா வரும் வரும்’ தலை சொறிகிறேன்.

‘எவ்வளவுங்க’ ஆவல்.

‘ஒருஐம்பதுரூபா’ பொய் அரைவாசிதான் கிடைக்கும். பெண்சாதிக்குச் சொல்லவே வெட்கப்படும் தொகை. ஒரு கதை ரைப் பண்ணவே அதைவிட செலவாகும். ‘விலைவாசி அரக்கனையெல்லாம் வெல்லத் தெரியா விட்டால் என்ன பெரிய எழுத்தாளன்’ என்பது பத்திரிகைகளின் நினைப்புப்போலும்.

‘எப்பங்க’

‘கெதியிலை வரும்’

எனக்குத் தெரியும். கதை வெளிவந்த சங்கையே மறந்த பிறகுதான் ஆடிப்பாடி பணம் வந்து சேரும் என்பது.

இப்போதெல்லாம் அவளுக்கும் பழகிப்போய் விட்டது. என்னை ஓர் எழுத்தாளன் என்று நினைப்பதையே உதறி விட்டாள். அது தருகிற எரிச்சல் என் கொதியைப் பல மடங்கு உயர்த்தியிருக்கிறது. அவள்தான் என்ன செய்வாள். பணம்...பணம்...அவள் வாழ்க்கிற உலகம் அப்படி...

“ஆராய்ச்சிப் பகுதியிலே வேலை யெண்டால் இப்பிடித்தான் வீட்டு நினைப்பே இல்லாமல் ‘அதே யோசனை’ குசினிக்குள் இருந்து எழுப்பம்விட்டபடி முட்டையும் கையுமாக வருகிறாள் மனைவி. முட்டைசனை வாங்கிய படியே முற்றத்தில் தாறுமாருன கோழிகளைப் பார்த்து கண்ணாறு பிடித்துவிட்டு—மனைவியின் எழுப்பம்பேச்சில் விசர்கொண்டு கொடுப்புக்குள் முகம் முழுவதையும் புதைப்பதுபோல் கோணி—அவள் என்பக்கம் திரும்புகிறாள்.

“போன கிழமை வந்த அண்ணையின்ர கதை சோக்கா இருந்தது”

கனகக்கா நடக்கிறாள். அவளது அந்த வார்த்தைகள் என்னை உசுப்பிய உசுப்பு. கனகம்.....எனக்கு இப்படித்தான் சொர்க்க சுகம் ஊட்டுவாள்.

○

தினசரி இப்படியே நித்திரையை உதறி—நினைப்புகளை உதறி—வேலைக்குப் போகத் தயாராகி... சலிப்புச் சலிப்பாய் வருகிறது. பெரும் வேலையாய் மனைவி சம்பல் தயாரித்துத்தர பாண்துண்டுகளில் நாலு நாய்க்கடி... அவதி பறதியாய் உடுப்புடுத்தி...

“நேரம் போச்சுதப்பா”

“படுக்கையிலே கிடந்து உருளேக்குள்ள என்ன நினைப்பெண்டிறன்.”

விறுக்கென்று சைக்கிளில் ஏறும்போது கல்யாணம் கட்டின புதியகால விடைபெறல்கள், முத்தங்கள், கையசைப்புகள் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன. ஒரு வருசம்தான். எத்துணை மாற்றம். எனக்கென்றால் ஆச்சரியமாகவும் அலைக்கழிப்பாகவும் இருக்கிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்த உத்தியோகம் இருக்கிறதே...சிறை...கடுழியச் சிறை.

கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு மேசையின் முன் ஒரு கோழித்தூக்கம். இதே சுற்றுச் சூழல்... வெறுப்பு நிறைகிறது. எவ்வளவு நேரமென்றுதான் உச்சியில் சுழலும் ஃபாணைப் பார்த்துக் கொண்டு ஏமாந்திக் கிடப்பது. இடையிடையே ஏதாவது 'கேஸ்' வரும்.

குடுமியை உதறியபடி, நழுவும் காற்சட்டையை இழுத்து விட்டபடி, பழுப்பு வேட்டியைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு...விவசாயப் பெருமக்கள் 'சாம்பிள்' கொண்டு வருவார்கள். தாவரத்துக்கு நோயாம். அவைக்கு மட்டும் தானா? எல்லாருக்கும்...எல்லாருக்கும்.

எனக்கு...

திரும்பத் திரும்ப இதே இயந்திரமயமான செயற்பாட்டில் இதயம் உணர்ச்சி இழந்து விட்டதுபோல் மரத்துப் போய்விட்டது. மத்தியானம் 'பூஸ்...பூஸ்' என்ற மூச்சிறைப்பில் ஆவிபறக்கும் சோறு திரும்பவும் தின்றது செரிக்க ஓடிவந்தால் பிறகு மாலை நாலுமணியாகுமட்டும்...

எனக்குப் பலவேளைகளில் அழுகையும் வந்து விடுகிறது. இதுக்குள்ளேயே இப்படியே எனது வாழ்க்கை முடிந்து போய் விடுமோ? இந்தச் சிறைகளையெல்லாம் உடைத்துக் கொண்டு சிறகடிக்க வேண்டும் போல்... இந்தப் பறவைகள் வானத்தில் பறந்து...இயற்கையின் மடியில் கும்மாளம் போடுவது போல் நானும்...நானும்...

கனகலிங்கம் கொட்டாவியுடன் வந்து அழுதுதீர்க்கிறான். எவ்வளவு சம்பளம் எடுத்தாலும் மாசத்தின் அரைவாசி நாட்களுக்குக் கூட போதவில்லையாம் அரசாங்கத்தை திட்டித் தீர்த்துவிட்டுப் போகிறான். இவ்வளவு நேரமும் அவனது பேச்சில் பட்டும்படாமலும் குந்தியிருக்கிறேன். அவன் போகும்போது கூறிவிட்டுப்போன ஒன்று மட்டும் என் மனதில் துருத்திக் கொண்டு நின்றது. கனகலிங்கம் சொன்னான்... இனி இல்லை என்கிற அளவுக்கு பண நெருக்கடி வரும்போது வீதியால் எதிரே யாரும் பெண்கள் எதிர்ப்படும் போது தாலியையாவது அறுத்துக் கொண்டோட மனம் கிளருமாம். அவ்வளவு நெருக்கடி.

எண்ணுவது மட்டும்தான். செயல்படாமலே இவ்வளவு காலமும் இழுத்தடிக்கிறான். கிழட்டு ரிக்ஷாக்காரன் போல.

உத்தியோகத்தில் இருக்கும் கனகலிங்கத்துக்கே இப்படியென்றால் மற்றவர்களுக்கு... கனகலிங்கம் இப்படி மாஸையில் வந்து பஞ்சம் கொட்டிவிட்டுப் போவது மன ஆறுதலுக்காக மட்டுமல்ல... இப்படியாவது நாலுமணி வரை பொழுதுபோக்குவதுதான் முதற்காரணம். அடுத்தது... நானும் ஏதாவது கூறினால் வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படிதான் என்று மனத்துக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பது. நான் எனது மன உளைவுகளைக் கூறினால் தன்னை நினைக்கும் சந்தோசம் தாங்கமுடியாமலே கனகலிங்கம் செத்துப்போவான்.

நான் பெரிய மனசு பண்ணி பேசாமல் அவனது பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன்.

நான்கு மணியை நெருங்கிவிட்டோம் என்பதை அறிய மணிக்கூடு பார்க்க வேண்டியதில்லை. மடிப்புக்கலையாத உடுப்போடு உத்தியோகத்தர் ஒருத்தர் முற்றத்தில் நின்று பெயர் கூப்பிடும்போது நாலுக்கு ஐந்து.

பெயர் கூப்பிடக் கூப்பிட வரிசையாக வரும் கூலிப் பெண்கள். வறுமை என்ற அச்சில் வார்த்தை உருவங்கள். நாள் முழுவதும் குறைந்த கூலிக்கு வெய்யில் குளித்து விட்டு வருகிறார்கள். நிழலில் இருந்து கூடிய சம்பளம் வாங்கும் அதிகாரிகள் அவர்களை அதட்டும் அதட்டல் மனிதர்கள் என்ற எண்ணமே இல்லாமல்...

மனச்சாட்சி என்னை வதைக்கும்.

நிழலில் சிலர்... வெய்யிலிலே பலர்.

சிறையை விட்டுப் பறக்கிறேன்.

○

வீட்டை நினைக்கும் போதே மனைவி முந்துகிறான். வாயும் வயிறுமாக அவள் ஆஸ்பத்திரியும் வீடுமாக அலைந்து வயிற்றுக்குள் இருப்பதிலேயே வக்கிரமான எரிவு. அது பாவம் என்ன செய்யும். அவளும் தான் என்ன செய்வாள். சுமந்தாயிற்று. பாரம் என்றால் முடியுமா? உலகத்திலும் பெரிதான அன்பை அவள்

என்மீது பொழிவது ஒன்றும் காரியம் இல்லாமல் இல்லை. என் துடிதுடிப்பு திசைமாறாமல் பண்ண வசியம், வசியம் மட்டும் போதுமா?

அவளே சொல்லுவாள் “ஒரு பொறுப்பு உணருகிற வயசுமில்லை. இருபத்தைஞ்சு வயதிலே... உங்கட அம்மா காசுக்காக மடக்கிப்போட்டா”... பல்வேறு கசப்புகளையும் வயதில் புதைத்து ஆறுதல் பெறப் பார்க்கிறாள். மனைவிக்கு என்னொத்த வயது. காரிய காரி. குடும்பத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்காக அதைச் செய் — இதைச் செய் என்று வழிப்படுத்துவதே வேலையாகினிட்டாள். அதுதானே எனக்குப் பிடிக்காத சங்கதி. நான் செய்வது எல்லாம் சரியென்று கேட்டு பேசாமல் இருந்தால் குடும்பம் அவ்வளவுதான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். என் குடும்பம் தலையெடுக்க என் மனைவிதான் சரி என்பதும் புரியும். இருந்தும் என்ன...

என் பிடிவாதம் விடுகிறதா?

எது எப்படியானாலும் என்னை அங்கீகரித்து வாய் பொத்த வேண்டும் என்றே அழுங்குப்பிடி பிடிக்கிறது. அப்படி ஒரு மனைவி இல்லாத ஒன்றே அவள் மீதான கனைப்பு.

எனது குழந்தைப்பிள்ளை மனதைப் பிடித்த சலிப்பில்— அவள் பொறுப்புள்ள மனைவியாகி பேசும்போது— எனக்கு ‘ஏத்தமாக’ வரும். அப்போதெல்லாம் மச்சாளின் நினைவு கைகொடுக்கும்.

எங்கள் வீட்டில் இருந்து பள்ளிக்கூடம் போய்வரும் சின்ன மச்சாள். மூச்...

மூச்சே படக்கூடாது. பட்டுத்தானே மனைவியும்...

மச்சாள் இப்படியே... இப்படியே... எப்போதும் இருக்க வேண்டும். அவள் படித்து குன்றின்மேல் இட்ட தீபமாக பிரகாசிக்க வேண்டும். எந்தத்தூசுமே அவள் மீது படக்கூடாது. என் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் அவளது கண்ணிமை அழியாத நினைவுகள் காலம்காலமாக இருக்க வேண்டும். அவள் அம்மன். இந்த மாணுடத்தின் தீட்டு படக் கூடாத தெய்வீகம்.

கனகக்கா வீட்டுக்குகால் நடக்கிறது.

கணவன் வெளிநாட்டில்...நாலைந்து பிள்ளைகள்.

அவளிடம் போய்விட்டு அவள் தந்த சுகத்தில்—சுகம் என்ன—என்னை எழுத்தாளன் என்று மதித்து—என்கதைகளைப் பற்றி 'தூக்கி'க் கதைப்பதுதான்—மனம் புளகாங்கிதம் பெற விடைபெற்று வீட்டுக்குவர மாலைபடும்.

○

நேரம் தப்பிய காகம் பீதியுடன் பறந்தோடுவதுபோல்... பஸ்கள் ஓடுகின்றன. மினிபஸ்கள், கார்கள், சைக்கிள்கள்...ஆட்கள் ஒரே ஓட்டம் நகரத்தைவிட்டு...

“என்ன...என்ன”

“ஆயிக்காரங்களை சுட்டுப் போட்டாங்களாம்”

“முடிஞ்சுதோ”

“அவங்களிலை ரெண்டுபேர் சரி... முடியப்போறது யாழ்ப்பாணம் ஓ...”

“வீட்டுக்குள்ள வாங்க வெளியிலை போகவேணும்” உன்னே இழுக்கிறுள் மனைவி.

சுட்டது யாரோ செத்தது யாரோ...பீதியுடன் ஓடும் இந்த மாணிடர்கள். இரவு பகல் என்று உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி...குடுகண்ட பூனைகள். குறியறியாமல் அறியும் திறனினில்லாமல்...அப்பாவிப் பொது மக்களை இம்சிக்கும் இராணுவம்...எனக்கு எரிச்சலும் கோபமும். என்ன செய்வது என்று தெரியாத ஆவேசம்.

எதிர்ப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் அடித்து உதைக்கும் இராணுவம்—நகரமே நாலைந்து நாட்கள் வெறிச்சோடி...

ஒருவாரம்தான் கையிருப்பு காப்பாற்றியது. கடைக்கு அனுப்புகிறுள் மனைவி. பயந்தால் முடியுமா? “அங்கினைக்குள்ள ஏமலாந்தாமல் வரவேணும். ஆயியைக் கண்டால் தூர விலகவேணும்”

“ஓம்...ஓம்”

சைக்கிளில் வலு நிதானமாக...

சந்தியடியில் ஆமி ட்ரக் ஒன்று தெரிகிறது. விறுக்
கென்று திரும்பி 'உன்னால் முடியுமா?' என்று விருப்
புடன் கேட்பதுபோல் புறமுதுகிடுவதே நவீன தமிழ்
வீரமாகி விரைகிறேன். எனக்குள் துயரம் பொறுமு
கிறது. இல்லாமல்...இந்த நாட்டின் ஒரு பிரஜை
தமிழனாய்ப்பிறந்த ஒரே 'குற்றத்துக்காக' இப்படிப்
பயந்து, பாதுகாப்பின்றி அடிமையிலும் கீழாக.....
சீசீசீ.....

வேறுவழி...

முடக்குக் கடையிலே நட்டத்துக்கு சாமான்களை வாங்கிக்
கொண்டு விரைகிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்துக் குன்றும் குழியுமான வீதி சிரமப்
படுத்துகிறது. வீதியின் குன்று குழிகளைப் போலவே
சமூகத்திலும்.....

○

அம்மா வந்திருந்தாள்.

வந்ததும் வராததுமாக தனது வழக்கமான பல்லவியைத்
தொடங்கி விட்டாள்.

“தங்கச்சியின்ர அலுவலைப் பார்க்கவேணும்”

“விரலுக் கேத்த வீக்கமாய் ஏதும் பார்த்து”

“என்ன விரலும் வீக்கமும் எண்டு...ஒரு லட்சம் ரொக்
கம் குடுத்துத்தான் செய்யிறது”

“நல்லகதை நம்மாலை ஏலுமே”

“என்னடா...அவன் கதிரேசன் மகளுக்கு லட்சம்
குடுக்க நான்...நான்மதிப்பீனமாய் பறையாதை”

“அவன் வெளிநாட்டிலே உழைப்பு குடுப்பான். நாம...”

எமக்கு மட்டுமா இந்த நிலை. உள்ளவர்கள் சீதனம்
என்று அள்ளிக் கொடுத்துப் பழக்கி...பெரும்பாலான
வசதியற்றவர்களின் வீடுகளில் குமர்கள் வாழ்வை
கனவாக மட்டுமே கண்டு.....கண்ணீருடன்...

நெஞ்சம் எரிகிறது. வாழ்க்கை சுடுகிறது. உள்ளவர் சிலர். இல்லாதவர் பலரான இந்த ஏற்றத்தாழ்வு சொத்து சிலரிடமும் வெறுமை பலரிடமுமான...

எல்லா சின்னத்தனங்களுக்கும் இதுவே காரணமாக...

எனது சமூகத்தை நினைக்க நினைக்க இப்போதே செத்துப் போய்விட வேண்டும்போலவும் மனம் உந்துகிறது. பொய்மை, கயமை, போலித்தனம், எல்லாமே செழித்து வளர்ந்து...பணம்...பணம். அது ஒன்றே குறியாகி...

நத்தை ஓட்டுக்குள் ஒளிந்து கொள்வதுபோல் இந்த உலகத்தை விட்டே ஒதுங்கிவிட வேண்டும்போல் மனம் எற்றுகிறது. சாதி, மதம், இனம், பணம் என்று பேதங்கள் கற்பித்து பிளவுபட்டு...

மனிதனாக உயிர்வாழவே வெட்கப்படும் அளவுக்கு மனம் கசங்கி...

பணம் பணம் என்று இந்த மண்ணைவிட்டு வெளி நாட்டுக்குப் பறக்கிறார்களே அவர்கள் இதிலெல்லாம் வெறுப்புற்ற ஒடுகிறார்கள். இல்லை. இந்த அமைப்புக்கு அடிமைப்பட்டு—இந்த சீர்கெட்ட அமைப்பிலேயே தாம் மட்டும் உயர்ந்து நிமிர்ந்துவிடத் துடித்து ஒடுகிறார்கள். ஒரு ரெண்டு வருசம் பல்லைக்கடிச்சு வேலை செய்துபோட்டு வந்தால் காசை வட்டிக்குக் குடுத்துக் கூம்மா சீவிக்கலாம் என்று பறக்கிறார்கள். லட்சம் என்று சீதனம் கொடுக்க...நாளை முதலாளிகளாக...இப்படி இப்படி இன்னும் இந்தச் சமூக அமைப்பை சீழ் பிடிக்க வைக்க...

நான்...

இந்த அமைப்பே அழிய வேண்டும் என்று...சமதரையில் தான் தவழ்வேன் என்று மனம் பிடிவாதம் பிடிக்கிறது. அதுவரை நத்தை ஓட்டுக்குள் ஒடுங்கியது போல்...

அமைப்பு...

அழியுமா?

அழிக்க வேண்டும்.

நாங்கள் ஒதுங்கிவிட்டால்...அழிப்பது யார்? நிர்மாணிப்பது யார்? எனது இரத்தம் புது வீறுகொள்வதுபோல்...

புதிதாக இப்போதுதான் வாழப்பிறந்ததுபோல்...

“உங்களைத்தானே”

“ம்...”

“இன்னும் ரெண்டு மாசம் கிடக்குது”

“எனக்கும் கணக்குத் தெரியும்”

“நான் வேற பிள்ளை வேற ஆணைப் பிறகு ஒரு நிமிசம் நீங்க இங்க நிற்கப்படாது ஒ...”

“என்ன சொல்கிருய்”

“வெளிநாடு போயிட வேணும்”

“ம்...அதுவுமொரு கதை”

“இல்லாம...இங்க சீவிக்க ஏலாது. சான் ஏற முழம் சறுக்கினமாதிரி கீழகீழ போகவேண்டியதுதான். வெளி நாடு போனால்தான் உழைச்சு உருப்படலாம்.”

மனைவு முடிவே செய்துவிட்டவளாக கூறினாள். என்னை இயக்கி குடும்பத்தை உருப்படுத்த முயன்று தோற்று அவள் இந்த முடிவில் இறங்கிவிட்டாள்.

“இங்க சீவிக்க ஏலாது...உங்கட துடியாட்டத்துக்கும்... துறவுக்கும்”

எனது மண்ணிலே நான் வாழமுடியாதாம்.

படமோடும் நினைவுகள்...ஆயி்க்காரனின் அடி உதைகள். மேடுபள்ளமான சமூகம்...அதன் சின்னத்தனங்கள்... எனது சிறைகள்... மனைவியின் எரிச்சலூட்டல்கள்...

“நீங்க போறதுதான்”

“இல்லை...இல்லையெண்டால் இல்லை”

எனது மண்ணை விட்டா...

குறைகளும் நிறைகளும் சேர்ந்துதான் மண். வாழ்வும் தாழ்வும் சேர்ந்துதான் மண். இந்த மண்ணுக்கு நேர்வது எல்லாம் சேர்ந்துதான் மண்.

எனது மண்.

சொந்த மண் முழுவதையும் கையால் கட்டி அணைக்க வேண்டும் போல்..... சிவலிங்கத்தை அணைத்த மார்க்கண்டேயனாக நான்.

“நீங்க போறியளா இல்லையா _எண்டு பார்க்கிறன்”
பாசக் கயிறு வீசும் மனைவி.

நானா போவேன்.

இந்த மண்ணிலேயே வேர்விட்டு கிளைபரப்பி... இந்த
மண்ணுக்கே உரமாகி...

எத்தனை இருந்தாலும் சொந்தமண்ணைப் போல்...

இதைச் சொர்க்கமாக்க போராடுவதைப் போல் ஆகுமா?

“நான் மாட்டன்.....செத்தாலும் போகமாட்டன்”

ச்சா...வானம் எவ்வளவு தெளிஞ்சு கிடக்குது.

*தங்கை ● மாசி 1982

மூட்டத்திலேதான் மின்னல்களும்

‘அவளை.....’

உலகத்தையே கடித்துத் துப்புவது போன்ற பாவனை யுடன் தான் வாய் இந்த வார்த்தையைப் பிரசவித்தது. ஆஸ்பத்திரி வாசல்வரை, ‘உம்ம்’ என்று வீசி வந்த புயல் சடசடவென்று மரம் முறிப்பது போல்தான் அவளும் மெளனத்தின் கனத்துடன் வந்தவள் பொரியத் தொடங்கினாள்.

புயலும் அவளே, புயலிற் சோலையும் அவளேயாக அவளது கோலம்.

கலைந்து சதிராடும் தலை, நழுவும் தாவணி, களைத்த முகம், பார்வை சிதறும் கண்கள்..... சூரன் போருக்கு முதல் நாள் தலைகாட்டப் புறப்பட்ட சூரன் போன்று நாலாபக்கமும் முகம் திருப்பியபடி அவள் வந்தாள். ஊர்ப் பைத்தியத்தைச் சுற்றி வயது வித்தியாசமில்லாமல் திரளும் கும்பலாக ஒன்று அவளையும் மொய்த்தது. அந்தக் கும்பல் அவளுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. தனது இலக்கே குறியாக.....

‘அவளைப் புடிச்சுப் போட்டுத்தான் மற்றவேலை’ அவள் தானாகவே உதிர்க்கிற வார்த்தைகளிலிருந்து ஒன்றும் புரியாத ‘சிதம்பர சக்கரத்தைப் பேய் பார்த்ததுபோன்ற’

குழப்பம் கும்பலுக்கு. ஆனால் பேயே போன்று அவள் பிரத்தியட்சமாக நிற்பது மட்டும் நிதர்சனம்.

‘அவளை இப்ப புடிச்சனெண்டால்.....’ மீண்டும் அவள் கடித்துத் துப்புகிறாள்.

‘என்னென்ன நடந்தது’ பொறுக்க முடியாமல் ஒருத்தர் முன்னேறினார். பதில் கிடைக்குமுன்பே ‘பார்த்தீர்களா என் வீரத்தை’ என்பது போல் ஒரு வீரவான் பார்வை சுழற்றுகிறார்.

‘அவளைப் புடிச்சுப் போட்டுத்தான் மறுபேச்சு எண்டறன்’

உறுதியான அவளது வாய் வீச்சில் சனம் பின்வாங்கியது.

அதுதான் எங்கள் யுத்த சுதந்திரம் என்பது போல் மீண்டும் ஒரு முன்னேறல்.

‘ஆரு மகனையா.....’

‘வேற ஆருமெண்டால் நான் ஏன் இப்படிப் பேயா ஒடிவாறன்’ யாழ்ப்பாணத்து இதயம் திறந்து முடியது.

‘அது சரியண என்ன நடந்தது’

‘வந்தான் வரத்தானோட வெளிக்கிட்டவளைச் சும்மா விடவே? அவளைப் புடிச்சு.....’

‘ஊய் ஊய்’ அவள் பின்னால் திரண்டிருந்த கும்பல் குரல் வைத்தது.

யாழ்ப்பாணம் உயிர்ப்பிலே களைகட்டியிருந்தது. ஜீவிதத்தின் உச்சத் துடிப்பாய் அமைந்திருக்கிற பஸ் நிலையம் கலகலப்பில் தனது மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

‘முந்திப் போலவா?’

கடகடக்கிற அரசாங்கத்து பஸ்களுக்குப் போட்டியாய் ‘நா ஒன்னை நெனைச்சே நீ என்னெ நெனைச்சே’ மினி பஸ்கள் வந்து விட்ட பிறகு, மூச்சடக்கிக் கொண்டு நாகல் ஒழுங்கைகளையும் மொய்க்கிறது சனம்.

‘நான் சொல்கிறேன் நீ கேள்’ என்கிற மாதிரி மணிக் குரல் விளம்பர சேவை அதட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடையில் மொய்ப்பவர்கள் பெரும்பாலோர் ஓசியில் தட்டிப் பார்ப்பவர்களாக... வெளிநாட்டுக்காசுகள் புடைவைக்கடைகளை நோக்கி அணிவகுக்க... விட்டு அடுப்பிலே பூனைபோல் டாக்ஸிகளில் ட்ரைவர்கள் உறக்கம். யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் வெளிநாட்டு போனாலும் பஸ் நிலையத்தில் தான் என்கிற மாதிரி 'வளையம்' போடும் சில இளைஞர்கள்..... ஒவ்வொரு தேனீர்க் கடையிலும் சினுங்குகிற வெவ்வேறு பாடல்கள்.....

பஸ் நிலையம் வழக்கம்போல் மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கார்ணிவலில் பொலிஸ் நுழைந்தது போல் திடீரென்று ஒரு குழப்பம். ஆஸ்பத்திரிப்பக்கம் பேயாக ஓடுகிற அவளால்...

பஸ் நிலையத்துக்கு நேர் எதிர்க்கடையில் முதலாளி கேட்கிறார், 'என்னவாம்.....?'

வெளியே எட்டிப்பார்த்தபடி கடை ஊழியர் சொல்கிறார், 'ஒண்ணுமாய்த் தெரியவில்லை... சனம் ஓடுது ஆஸ்பத்திரிப்பக்கம்'

'வேற என்ன சூடுகீடு விழுந்திருக்கும். நாசமறுப்பாரால்...'

'அப்பிடிப்போலைதான்.....'

'என்னடா போலைதான்..... சாமான்களை உள்ள எடு..... கடையைப் பூட்டு'

'பொறுங்க முதலாளி..... சிற்றி பேக்கரியைப் பார்க்கிறான்'

'நீ பாப்பாய்..... எருமை கடையை நான் கவனிக்கிறன். நீ என்னெண்டு போய்ப் பாத்திட்டுவாடா'

ஊழியரின் தேகம் முழுவதும் ஆடியது. 'ஏதும் சூடுகீடுதான்...'

'அந்தத் தாண் எண்ட கதையை விட்டுப்போட்டு போ போ'

ஊழியன் இன்னும் எட்டிப்பார்த்தபடியே தலைசொறிந்து நின்றுன்.

‘சாகவேடா போகச் சொல்லிறன். எட்ட நின்று பாத் திட்டுவா’

அரை மனத்துடன் ஊழியர் நடந்தார்.

முதலாளி ஒற்றைக் கதவுடன் உள்ளாகி..... ‘நாசமாய்ப் போச்சு. சீன்யம ஒரு நம்மதியெத்து.....ம்’ பெருபூச் சில் முதலாளி மூழ்கிற போது.....

‘திறவுங்க திறவுங்க’

‘என்னடா நடந்தது... எத்தினை பேர்’

‘அதொண்டும் இல்லை. ஒரு மனிசி ஓடித்திரியுது’

‘விசரோ.....’

‘இல்லை பேய்பிடிச்சது மாதிரி’

‘பேயள் நாட்டில கூடித்தான் போச்சது. நீ திற கதவை’ பல கடைகளும் இப்படித்தான் மூடித் திறப்பட்டன.

தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்ட பிறகு முதலாளி விசாரணையைத் தொடங்கினார்.

‘முழுசாய் நடந்ததைச் சொல்லு’

‘அந்த மனிசியினர் மகள் வீட்டைவிட்டு ஓடியாந்திட்டாளாம் ஒருத்தனோட. அதுதான் மனிசி பிடிக்கிறதுக்கு ஓடித்திரியுது. அதுக்குப் பின்னாலே நம்மட செம்மறியள் வேடிக்கை பார்க்க ஓடுதுகள். இலவசக் கூத்துத்தானே’

‘இலவசம் எண்டால் நம்மட சனம் நஞ்சையும் குடிக்கும்’ என்றார் ஊழியர்.

ஊழியர் கூறியது முதலாளிக்குப் பிடிக்கவில்லை. அது கடுகடுக்கும் முகத்தில் தெரிந்தது. நகைச்சுவையோ, தத்துவமோ, சிந்தனையோ தனக்கு யாரும் சொல்லக்கூடாது. தான் தான் மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்பது முதலாளியின் கருத்து. புதிய ஊழியர் இன்னும் படிக்கவில்லை.

‘மனிசிக்கு விசர் போலைத் தெரியயில்லை. ரோசக்கார

மனிசி போல இருக்கு. மகளைப் பிடிச்சுப்போட்டுத்தான் மற்ற வேலை எண்டு ஓடுகிறான்.’

‘ம்...குழப்பம் கிழப்பமாக்கும் எண்டு நெஞ்சு கலங்கிப் போச்சுது’ முற்றுப்புள்ளி வைத்தார் முதலாளி.

கும்பல், நேரம் ஆக ஆக அதிகரித்து, இப்போது பஸ் நிலையத்தை நோக்கித் திரும்பியிருந்தது.

முன்னால் தலைமை தாங்குபவனைப் போல் அவள்.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் மையம் கொண்ட புயல் மேற்குத் திசையில் திரும்பி, ‘அந்தப் பக்கம் பார்ப்பம்’

பஸ் நிலையத்துக்கருகில் வந்ததும் சந்தியடியில் வித்து வம் காட்டும் மேளக் கோஷடிபோல அவள் நின்றாள். அங்குமிங்கும் என்று திரும்பி வாயால்மழை பொழிகிறாள். கும்பல் வீணை வடித்து நிற்கிறது.

‘எங்க போறவள் ... இதிலை வந்துதானே பஸ் எடுக்க வேணும்’ அப்போதுதான் புதிதாக ஞானம்வந்தவளாகக் கூறிவிட்டு அதிலேயே குந்திவிடப் போகிறவள் போல் பாவனை செய்தாள்.

‘எந்த பஸ்ஸுக்கு’ கும்பலில் ஒன்று.

‘மலைக்குத் தம்பி’

திருகோணமலைப் பெடியனே

‘ம்ம்’ அந்த மம் இலேயே அவனை அம்மியில் வைத்து அரைப்பவள் போன்று உறுமினாள்.

கும்பலும் அவளும் களையாறுகின்றனர், இந்த ஓய்வைப் பயன்படுத்தி தூரத் தூர நின்றவர்கள் விமர்சன உரையாற்றுகிறார்கள்.

‘அதுகளும் ஒரு கரையிலை சேர்த்தானே வேணும், மனிசி பேசாமல் விடுகிறதுக்கு. விசர் மனிசி’ என்கிறார் ஒரு பலபெற்றுப் பட்டறிந்த ஒருத்தர்.

‘நல்ல கதை, குடும்பத்துக்கு அவச் சொல் ஏற்படுத்துகிறது களைவிடப்படாது’ இது மலட்டுக் குடுமி.

‘விசர்க்கதை பறையாதையும், இப்படியெண்டாலும் கரை சேருதுகளே எண்டு சந்தோசப் பட வேணும். முறை

தலையாகக் கரைசேர ஆயிரக்கணக்கில எல்லாக் குமர்
களுக்கும் வசதியாக இருக்குதே'

'அதுக்காக'

'அதுக்காகவோ கலியாணத்தை வியாபாரமாக்கிற சமு
கத்திலே இப்படி நடக்கிறது புதுமையில்லை'

'அவன் பெடியன் விடுபேயன்'

'பேயனோ..... மனிசன் மனிசன்'

இருவரும் எதிராக முகம் திருப்பினார்கள்.

'அவன் விரும்பினவளோட வாழப்போவதைக் கூடத்
தடுக்கிறது எவ்வளவு அநியாயம். அதுவும் தாய்.....'
ஆத்திரப்பட்டாள் ஒரு பாரதிப் பெண்.

'சுதந்திரம் என்றெல்லாம் கதைக்கிறம், எங்களுக்குள்
ளேயே அது இல்லை, விரும்பினபடி போய் வாழ விடுகிற
துக்கு' பக்கத்து நீளக் காற்சட்டைக்கு ஒரு கல்லில்
இரண்டு மாங்காய்.

'சரியாச் சொன்னீங்க' என்று நெருங்கி நின்றாள்
அவள்.

அணுகுமுறை, பிற்போக்கு, குணம்சம் என்றெல்லாம்
அவளுக்கு லெக்சர் அடித்து—அவள்களைத்துப் போன
தும் 'ஜெமினி சினிமா' சஞ்சிகைக்குள் முகம் புதைக்கி
றது நீளக் காற்சட்டை.

'சரி கூட்டிக் கொண்டு போறவன் முறையாத் தாயட்டச்
சொல்லப்படாதா? அவள் தாய்தான் ஒரு நாளெண்டா
லும் சரி' என்றது ஒரு பழைய பெண்பால்.

'பிரிஞ்சு போறதுகள் என்ன சொல்லிறது எண்டு கேட்கி
றன்' என்றது ஒரு நடுத்தரம்.

'அதுக்காக இப்படியா, நம்மட பண்பாடு என்னுகிறது'
'அவள் வாழாமல் பெருமூச்சோட கிடந்தால் உங்கட
பண்பாடு பெருமையடைஞ்சிடும் என்ன?'

'அனுபவம் காணுது உனக்கு' என்பவள் போல் பழைய
பெண்பால் அறபமாய்ப் பார்க்கிறது. காவோலையைப்

பார்க்கிற இடை ஒலை பின் 'ஒருவிதமான' பார்வையை வீசுகிறது நடுத்தாம்.

சுற்றும் முழுவதும் இப்படி இப்படி விசாரிக்க, மனிசிக்கு முன்னால் நின்றுபொறுமையிழந்து ஒருவர் உசுப்புகிறார்.

'மலைக்கெண்டேல்லே சொன்னனி'

'ம்—ம்... திருகோணமலைப் பெடியன்தான்'

'மினிபஸ்சில இருந்தாலும் இருப்பாங்கள்'

'எட ஓமடா தம்பி' அவள் துள்ளிப் பாய்ந்தாள்.

அவள் ஓட... பின்னாலயே 'ஊய்... ஊய்... என்ற கூச்சலுடன் கும்பலும் தொடர்ந்தது.

துள்ளிச் குதித்து அவள் மினிபஸ்ஸினுள் ஏறி... ..
'இந்தா இருக்கிறான். வாடி! இங்காலை' கையோடு பிடித்து தூண்டிலில் அகப்பட்ட மீனை இழுப்பது போல் இழுக்கிறாள்.

உற்சாகத்தில் 'ஆய் ஊய்' என்று துள்ளிக் குதிக்கிறது கும்பல். எம்.ஜி.ஆர். படத்துத்தியேட்டரின் சத்தம்.

அதுவேறு அவளைப் பிடரி பிடித்து உந்தியது.

'நடவடி'

சூட்கேசும் கையுமாக மகள், மறுகையும் தானுமாகத் தாய். இருவரின் பின்னாலும் அந்த இளைஞன் யுத்தகளம் சென்று வெற்றியை நிலைநாட்டி வரும் வீரனின் மனோ நிலை... .. நடை அவளிடம். பஸ் நிலையத்துக்கே வந்தார்கள்.

கும்பல் வலுத்தது.

கூட்டம் சேர்ந்தால்தான் பேசவேன் என்று அடம் பிடிக்கும் பேச்சாளன் போன்று அவளும் சனம் சேரப் பொறுத்திருப்பவளானாள்.

பொறுமையிழந்து கும்பல் கசமுசத்தது. சில நிமிடங்கள் தான். அதை உடைத்துக் கொண்டு அவளது குரல்.....

'என்னை ஆரெண்டடி நினைச்சாய்.....'

'ஆய்..... ஊய்.....'

‘கந்தப்பன்ரீ பேத்தி. இர்தக் கட்டையை ஏமாத்த
ஏலாது ஓ.....’

அந்த ‘ஓ’ விலும் கை விசிறலிலும் கும்பல் பின்வாங்கி
பிறகு வாய்பிளந்து முன்னேறி.....

சூட்கேசை வெடுக்கென்று பறித்து அவள் சொன்னாள்:

‘நீ ஆரோடையும் போடி. எங்கையெண்டாலும் போடி.
அதுக்கு வீட்டில இருக்கிற நகை நடடுகளை எடுத்துக்
கொண்டு போனால் விடுவனே.....’

வெற்றிக் களிப்பில் தலை மிதக்கிறது.

‘மற்றக் குமார்களை நான் கடலுக்குள்ளயா தள்ளுறது’
என்றபடி மகளின் கையை வெடுக்கென்று உதறி சூட்
கேசும் தானுமாய் நடக்கிறாள் அவள்.

வெற்றிவாகை சூடியவளாக நடக்கிறாள்.

அவளைக் கைவிட்டுக் கும்பல் இப்போது புதிய வாழ்க்கை
யின் வாசலில் அடியெடுத்து வைத்து நிற்கும் இனையவர்
களின் பக்கம் திரும்புகிறது. அவர்களை நோக்கி விமர்
சனத் தீ நாக்குகள் நீள்கின்றன.

‘ம்..... பெடியனும் விசயத் தோடைதான்’

‘அதுதானே பார்த்தம். வெறும் பெட்டையை அவன்
கிளப்பிக் கொண்டுபோய் என்ன செய்யிறது’

‘இனி அவனும் உதறிப் போட்டுப் போவான்’

‘பெட்டை நடு ரூட்டிலை’

‘எல்லாக் குமரியளுக்கும் நல்ல பாடம்.

அதையே எதிர்பார்ப்பவர்களாக, இவர்களின் முணு
முணுப்பை வென்றது அவனது குரல்.

‘முதலே சொன்னான் ஒண்டும் வேணமெண்டு. நான்
உன்னைத்தான் விரும்பினான். நீ வா திலகம்’

அவளது கையைப் பிடித்து நடக்கிறாள்.

முடிவு சுவாரஸ்யமில்லைப் போலும். ராணித் தியேட்ட
ரிலிருந்து வெளியேறும் சனம் தலையைத் தொங்கப்
போட்டபடி.....

கும்பலும் அப்படித்தான் கலைகிறது.

பஸ்ஸில் ஏறும் அந்த இருவரிடமும்தான் எத்துணை நிம்
மிதம்... ..

மல்லிகை ● மார்ச்சி 1982

கலையும் வயிறும்

மழை பொழிந்துகொண்டிருந்தது. பிடிவாதமாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. காற்று வேறு தன்னாலும் முடியுமென்று சீறியடித்ததால் கூரை நர்த்தனமாடி குடிசையின் உள்ளேயும் தூறல். இன்னும் சில நிமிடங்கள் இதுவே தொடர்ந்தால் எங்கெங்கே ஒழுக்கு விழும் என்பது மனப்பாடமான மனைவி உடைந்ததும் உடையா ததுமான சட்டி பாணைகளை அந்தந்த இடங்களிலே பரப்பு கிருள். குசினி என்று புறம்பாக இல்லாமல் எல்லாமே ஒன்றாக இருக்கும் அறையில் வடகிழக்கு மூலையிலுள்ள அடுப்பினுள் தவம் செய்து கொண்டிருந்த பூனை அங்கும் மழைத் தண்ணி கொட்டியதாலோ என்னவோ விடுக் கென்று எழும்பி சோம்பல் முறிக்கின்றது. முற்றத்தில் கடதாசி வள்ளம் விட்டுக் கொண்டிருந்த முதல் மகன் இனி வீட்டுக்குள்ளேயே விடலாம் என்று எண்ணினானே தெரியவில்லை. பிய்ந்த கப்பலைத் தூக்கி வருகிருள். அடுத்தது மகள். ஏணையில் வீரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இரண்டுதான் பிள்ளைகள். அதுவொன்றும் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்தியதால் சித்தித்த சங்கதியல்ல, இன்னும் தொடர் கதைதான். பிரளயமே வந்துவிட்டதுபோல் குடிசை அமளிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அழகின்ற குழந்தைக்கு பால் சுரக்க வழியின்றி மனம் குமுறியபடி இருக்கிருள் தாய். கப்பலிலே மனதை விட்டு பசி மறந்த மூத்தவன் நினைப்பு வந்து கண் கசக்கு கிருள். எலிகள் வாழ வழியின்றிச் செத்துவிட்டதால் பூனையும் சினுங்குகிறது.

இத்தனைக்குள்ளும் சீர்மாறன் ஒன்றுமே நடவாதவர் போன்று குடிசையில் கிழிந்த பாய்மீது சயனித்திருக்கிறார். மழைத் துளிகள் அவர் மீதும் அபிஷேகம் செய்கின்றனதான். அதனென்ன, அவர் மனம் இவையெல்லாம் தீண்டாத ஒரு புதிய உலகில்...புதிய உறவில்... மின்னல் வெட்டி மறைகிறது. அதுவே தனது இலட்சியப் பாதையில் ஒளி வெள்ளமாக...தொடர்ந்து கேட்ட இடி முழக்கமே விழ வேண்டிய இடத்தில் விழுந்த வெடியாக...அந்த சக்திகளின் மரணிப்பால் சுரண்டப்பட்டவர்கள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் சிந்திய ஆனந்தக் கண்ணீரே மழையாகக் கவிஞர் சீர்மாறனின் கற்பனைக்குதிரை ஓடியது. ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவராக விறுக்கென்று எழுந்தார்.

தடுமாறி விழப் பார்க்கும் தொண்டிக் குதிரையை சரி செய்து அமர்ந்தவர் பென்சிலும் கொப்பியுமாக சிருஷ்டிப்பில் முனைந்தார். “பூக்கின்ற புதுயுகத்தில்...” வெட்டி வெட்டி அழித்துத் திருத்தி முழுமையைத் தரிசனம் செய்து நிமிர்கின்றபோது ஒரு வெறுமை, பாழ்பட்ட வெறுமை...

ம்...அவன் மட்டும் இருந்தால் இப்போது...

சட்டென்று மழை நின்றுவிட கருமேகம் ‘கப்’ என்று சூழ்ந்து ஆக்ரமித்தது. அதைப் போலவே சோகமும் அவர் மனதிலே கவ்வ...

கவிஞர் துடித்துப் போய்விட்டார்.

செந்தில்நாதன் மட்டும் இப்போது இருந்தால்...

இருந்தால்...

ம்...எவ்வளவு இன்பம்!

செந்தில்நாதன் அற்புதமான சிறுகதைப் படைப்பாளி. இருவருமே ஒரே இலட்சியப் பாதையில் நடைபோடபவர்கள். இவருக்குக் கவிதை ஆயுதம். அவருக்குக் கதை ஆயுதம். ஒருவருக்கொருவா உரசித் தரம் பார்க்கும் ஒத்தாசை.

படைத்து முடிந்ததும் இருவரிடமும் பரிதவிப்பு ஏற்படும். தரம் பற்றிய மதிப்பீடு பெறும் வரை.

அதே துடிப்பு இப்போதும் கவிஞர் சீர்மாறனிடம்.

ஆனால்...செந்தில்நாதன் இனிமேல் வரப்போவதில்லை. வர முடியாத இடத்துக்கு அவன் போய்விட்டான். இருந்தானென்றால்...

இந்நேரமெல்லாம் மழையும் பாராமல் வெய்யிலும் பாராமல் "அண்ணை" என்று வாஞ்சையுடன் அழைத்தபடி வருவான். இவரது மனைவி இதே சாக்கில் தாமும் நாக்கு நனைக்க பக்கத்து வீட்டில் சீனி கடன் வாங்கும் போவாள். சில நிமிடங்களிலேயே என்னவோ எல்லாம் முணுமுணுத்துக் கொண்டு திரும்பி வரும்போது கையிலுள்ள சிறு கடதாசியில் சீனியிருக்கும். பேணியில் தேனீரை ஊற்றிக் கொண்டு வருவாள் இவரது மனைவி. இடைப்பட்ட நேரத்தில் பீடியை வாங்கி காதிலே செருகி வர அவர் மூலைக்கடைக்குச் சென்றிருந்தால் செந்தில்நாதனிடம் முறையிடுவாள் இவரது மனைவி.

"வீட்டைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது யோசனை இருக்குதா? நீயெண்டாலும் சொல்லப்படாதா தம்பி?"

"ஓமோம்...நான் சொல்லுறன்."

"நாட்டைப் பற்றி நினைப்பு வேணும்தான் தம்பி... அதிலே நூறிலை ஒரு பங்கெண்டாலும் வீட்டில் அக்கறை வேணுமே?"

"ஓமோம்...நான் சொல்லுறன்."

"வீட்டில் அடுப்பு புகையிறத்துக்குப் பதிலா என்றமனம் தான் புகையுது."

"ஆரம்பிச்சிட்டியா...கழுதை...கழுதை" என்று இடி யோசை குறுக்கிடும் வாசலில், பீடியும் காதுமாக வாசலில் நிற்பார் கவிஞர் சீர்மாறன்.

"எவ்வளவு காலம்தான் வயத்திலே நெருப்பைக் கொட்டிக் கொண்டு..." மனைவி முன்குவாள்.

"நீ மட்டுமா இப்படி... உலகத்திலே ஏராளம் பேர் நம்மைவிடக் கீழ் நிலையிலே விடிவை நோக்கி இருக்கிறாங்க. அந்த அக்கினிக் குஞ்சுகள் வெடிச்சுக் கிளம்பறப்போ...எல்லாம் எல்லாமே விடிஞ்சிடும்" என்பார் சீர்மாறன்.

மனைவி ஒதுங்கிவிடுவாள். 'அக்கினிக் குஞ்சுகள்' கதை கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் மனதில் குறித்துக் கொள்வார் செந்தில்நாதன்.

கவிஞருக்கு நினைப்பிலே சிரிப்பு வரும். துயரச் சிரிப்பு அது.

செந்தில்நாதன் வீட்டுக்கு இவர் போனாலும் அவரில் லாத வேளைகளில் மனைவி முறையிடுவாள். "நீங்க ளெண்டாலும் சொல்லப்படாதா?"

"ஓமோம் நான் சொல்லுறன்" என்பார் இவர்.

யாருக்கு யார் சொல்வது?

இனி சொல்லவே யாருமில்லையே!

கவிஞர் சீர்மாறனின் நெஞ்சம் அடைத்தது. குடலே அறுந்து விடுவது போல் அவர் இருமியபோது, வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நின்றது. நீல நிறப் படகுக் கார். அவர் எழும்பவில்லை. கவிதையும் கையுமாக இருக்கிறார். மனைவி தான் ஓடிவந்து...

காரிலிருந்து இறங்கும் கணேசலிங்கம் முதலாளியைப் பார்த்ததும் அவளது உடம்பு பயத்தால் நடுங்குகிறது. ஏதும் விபரீதம் நடந்து விட்டதோ என்ற பயம். வேறென்ன விபரீதம்? கவியரங்கில் அவரது ஊழலை எதிர்த்துப் பாடியிருப்பார் அல்லது பத்திரிகையில் ஏதும் கவிதை எழுதியிருப்பார்.

உள்ளே வருகிறார் முதலாளி கணேசலிங்கம்.

பண்பு கருதி எழுந்து அமருமாறு கூறுகிறார் கவிஞர். அவர் அமரவில்லை. நின்றபடியே கூறுகிறார்.

"கவிஞர்...கண்டவன் நிண்டவன் எல்லாம் வெறும் வசனத்தை எழுதிப் போட்டு கவிதை என்கிறார்கள். கவிஞன் என்று திரியிருங்கள்...நீங்கதான் உண்மை யான கவிஞர்."

மனைவி காரணம் புரியாமல் பூரித்துப் போய் நிற்கிறாள்.

கவிஞருக்கு அவரது பாராட்டு உவப்பாக இல்லை. ஏதோ காரியமாகத்தான் என்பது புரிகிறது. காரியம்தான் புரிய வில்லை. மௌனமாகி நிற்கிறார்.

“வீரவாகு முதலாளியை உங்களுக்குத் தெரியும்?”

கவிஞருக்குத் தெரியும்தான். நன்றாகவே தெரியும்.

“அவற்ற திவசம் வருகுது வாற வெள்ளிக்கிழமை. நீங்கதான் கல்வெட்டுப் பாடவேணும்.”

“ம்...” கவிஞர் பெருமூச்சு விட்டார்.

“பாடின கையோட ஐந்நூறு ரூபா தருவன்” தூண்டிலில் இரையைப் போடுகிறார். அவருக்கு நல்ல அனுபவம்.

வாய் பிளந்து அந்த ஐந்நூறு ரூபாயின் சுற்பனையில் கவிஞரின் மனைவி.

கவிஞருக்கு அதிலெல்லாம் கவனமில்லை.

கவிதையும் இன்னும் இரண்டு நாட்கள் மட்டுமே இருப்பதும் தான் நினைப்பு.

“வீரவாகுவைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். உத்தமன், பரோபகாரி, சமூகத் தொண்டர்.....எவ்வளவு ஆயிரத்தைக் கோயிலுக்குக் குடுத்திருப்பார்...” முதலாளி கணைசலிங்கம் சகபாடியின் புகழ் தொடர்கிறது.

கவிஞருக்குத் தெரியும், அவர் கூறுவதெல்லாம் நேர்மாருனவை என்பது. வீரவாகு தொழிலாளர்களை எப்படியெப்படியெல்லாம் சுரண்டி வருத்தினான் என்பது.

“பாடப் பாடக் கண்ணீர் வாற மாதிரி பாட வேணும்” என்றார் முதலாளி.

“ஆனந்தக் கண்ணீரா?” என்று கேட்கத்தான் தோன்றியது. நாளை அடக்கிக் கொண்டார். அதற்குள் மனைவியை நிலைமை உந்தி விட்டது.

“அவர் எழுதினால் சொல்லவா வேணும்.....கவிதையோட வந்து நிற்பார்; போங்க”

இப்படி ஏதும் பணம் புரளுகிறது என்றால்தான் மனைவியே அவரது திறமையை அங்கீகரிப்பது கவிஞருக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

முதலாளி போய்விட்டார்.

கவிஞர் தான் இயற்றி முடித்த கவிதையில்—அதை விமர்சிக்க நண்பன் செந்தில்நாதன் இல்லையே என்ற துயரில் ஆழ்ந்து விட்டார். தூங்குகையிலும் தனது இலட்சியப் பாதையில் திசை மாறாமல் இருந்தவனின் மூச்சு திசை மாறியதை எண்ண எண்ண மனம் சலித்தது. வெறும் எழுத்தாளன் மட்டுமல்ல நான். மக்களுக்கான போரிலேதான் எனது உயிர் போகும் என்றவனை ஏமாற்றிப் பறித்த விதி மீது கவிதையில் போர் தொடுத்தார் கவிஞர். விதியென்ன விதி! அவன் விதைதான் ஆயிரமாயிரம் அவனை உருவாக்கி விட்டதே என்று தேறுவார் ஒருகணம்.

“ம்...” என்று நெட்டுயிர்த்து அவர் நிமிர்ந்தபோது,

மகிழ்ச்சிக் குதூகலத்துடன் வருகிறாள் மனைவி. பக்கத்து வீட்டில் அரிசி கடன் வாங்கிக் கொண்டு. அவள் கூறும் விவரத்துக்குக் கார் வந்தது சாட்சி, பக்கத்து வீட்டுக் காரி தயக்கமில்லாமல் கடன் கொடுத்து விட்டாள்.

இரண்டு நாளிலே தருவதாகக் கூறி அரிசி வாங்கி வந்தவளின் மனம் பொங்கப் போகும் சோறில் மட்டுமல்ல...

இரண்டே நாட்கள்தான் இருக்கின்றன.

ஐந்துறு ரூபா.

ம்...எவ்வளவு காலம்தான் ஒரே சீலையுடன், அதுவும் இவ்வளவு கிழிந்துவிட...பிள்ளைகளுக்கும் சட்டைகள்.

வயிறு நிறைய ஒரு வாரம் என்றாலும் சாப்பாடு...அவருக்கும் ஒரு வேட்டி...

அவள் கனவுகள் கரை கடந்ததாக...

நியாயம்தானே...

கவிஞர் சீர்மாறன் ஒரு இடத்திலென்று நிலைத்திருந்து வேலை செய்யமாட்டார். அவருடைய 'நீதி நியாயங்களுக்கு' சரிப்படும் ஒரு இடமும் அவருக்கு இல்லை. மிஞ்சிப்போனது ஒரு மாதம். சண்டை பிடித்துக்கொண்டு, 'உன்படியை நாயும் மிதிக்காது' என்று இறங்கிவிடுவார்.

பத்திரிகைகளிலே வேலை செய்தார். ஆபாசத்துக்கு

நானும் உடன்படுவதா என்று போர்க்கொடி. தனியார் கடைகளிலே வேலை செய்தார். அவனுடைய ஏமாற்றுக்கு நானும் உடந்தையாவதா...என்று வெளிநடப்பு. இப்படி இப்படி எத்தனையோ!

வீட்டின் நிலைமைக்கு விவரிப்பா வேண்டும்?

மனைவி அண்மைய தற்காலிக விடிவில்...

அவர் தூரத்து நிரந்தர விடிவில்...

வாசலில் நிழல் தட்டியது.

நிமிர்ந்து பார்த்தார்.ஓ...

“வாங்க...வாங்க...”

செந்தில்நாதனின் மனைவிதான் வந்திருந்தாள். கவிஞர் தனது வறுமையின் துயரிலும் அடிக்கடி போய் ஆறு தலாவது கூறி வருவார். அவள் கையடித்துத்தான் காலம் ஓடுகிறது.

இப்போது அவளே நேரில்...அடக்க ஒடுக்கமாக அமர் கிருள்.

“நானையிண்டைக்கு அவருடைய துவசம்...சின்னதா என்றாலும்...”

“ஓ...ஓ...” கவிஞரிடம் பொறி தட்டுகிறது. இவ்வளவு நாட்கள் ஓடிவிட்டனவா? செந்தில்நாதன் போய்... அதனை நினைவூட்டத்தானா இன்று முழுவதும் அவளே நினைவில் வந்து...கவிஞரின் கண்கள் கலங்கின.

“ஓ...ஓ...வீரவாகு காலமை செத்தவன்...நம் செந்தில் ...நானொரு மடையன்” என்று மண்டையில் அடித்தார். “நீங்களும் தவறாமல் வரவேணும்...”

“இல்லாம...நானில்லாம...” கண்கள் பொல பொல வென்று நீர் சொரிந்தன. கவிஞர் அழவே தொடங்கிவிட்டார்.

விடைபெற்றுச் சென்றாள் செந்தில்நாதனின் மனைவி.

எடுத்த வீச்சிலே விசிறி எழுதிவிட இது என்ன புதுக் கவிதை என்ற பேரில் ‘சில்துகள்’ வினையாடும் வினையாட்டா? கல்வெட்டு...இரண்டு நாட்களும் முற்றாக வேண்டும். அதுவே போதாது.

கவிஞர் சிருஷ்டி முனைப்பில்.

அழுதார், சிரித்தார். குமுறிக் குமுறி வெடித்தார்.
ஆனந்தக் கூத்தாடினார். எத்தனை எத்தனையோ நாடகம்
இரவு இரவாக எழுதினார். திருத்தித் திருத்தி...கண்
விழித்து காற்று விசிறி எத்தனையோ உபசரணைகள் செய்
தாள் மனைவி.

அவளது நினைவு முழுவதும் ஐந்நூறில்...

அவரது நினைவு முழுவதும் கவிதையில்...

விடிந்தது.

எழுதி முடித்த கவிதையை நெஞ்சோடு அணைத்தார்.
தலையணையின கீழ் மடித்து வைத்த சேர்ட்டை எடுத்துப்
போட்டார். கிழிசல்கள் தெரியாதவாறு வேட்டியை
உடுத்தார். முற்றத்தில் அடியெடுத்து வைத்தார்.

“என்னங்க...நேரா வீரவாகு முதலாளி வீட்டுக்குத்
தானே?”

“தூ...அவன் வீட்டு வாசற்படிக்கு நாய்கூட ஏறுது...
அவனப்பாடி வயித்தை நெறப்பறதைவிட...” அவர்
சொல்லி முடிக்காமலே நேராகச் செந்தில்நாதன் வீட்
டுக்கு நடந்தார்.

கவிஞரின் நடையில்ல்தான் எவ்வளவு கம்பீரம்...

தேம் ① மார்ச்சு 1982

தடைக்கற்கள்

மாரிமுத்துக் கிழவருக்குப் பெரிய நினைப்பு. தம்மைவிட யாரும் உயர்வு இல்லை என்ற எண்ணம். கூடவே வயிற்றில் நிறைந்திருந்த மதுவும் மயக்கத்தைக் கொடுத்ததால் கிழவருக்கு ஒரே குஷி. நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களை உரத்துப் பாடிக்கொண்டு வேகமாக நடந்தார்.

கதிரவன் கால் கடுக்கப் பயணம் செய்து களைத்து மேற்கு வான்வெளியில் பயணம் முடியும் நேரம். சோளகக்காற்று 'சர்' என்று வீசி வந்து கிழவரின் முகத்தில் மோதியது. தூரத்தில் 'கீக்கீ' என்று குரல் எழுப்பிச் செல்லும் ஆட்காட்டிக் குருவி கிழவரின் பாடலுக்குப் பக்கவாத்தியம் இசைத்தது. கிழவர் உரத்துச் சிரித்தார். பெருமிதமாகச் சிரித்தார்.

மாரிமுத்துக் கிழவருக்கு அவரது குடியேற்றத் திட்டப் பகுதியில் வலுத்த மரியாதை. முதல் முதலாக அந்தக் கடற்கரை ஓரத்துக்கு வந்து காடழித்துக் குடியேறியவர் என்ற தனிப்பெருமை அவருடையது. அந்தப் பெருமைக்கு இருந்த மதிப்பைக் காலம் கரைத்து விடுமோ என்ற பயம் அவரைக் கவ்விது.

விரிந்து பரந்து கிடந்த இந்தக் காட்டுப் பகுதிக்கு அப்பால் இருக்கும் கிராமத்தவர்கள் இவர்குடியேறியபோது எவ்வளவு எதிர்ப்புக் காட்டினார்கள்?

“மீன் பிடிச்சுண்டு கடலுக்குள்ள கிடக்குறதுகளைப் பக்கத்தில் வைத்தால் பிறகு தலைக்கு மேல் ஏறுவாங்கள்”

என்று கூறி, அவர்கள் செய்த அட்டகாசம்... சுப்பிரமணியம் தான் தலைமை தாங்கினார்.

மாரிமுத்துவின் குடிசையைச் சுற்றித் தோன்றியிருந்த நாலைந்து குடிசைகளுக்கும் நெருப்பு வைத்து அவர்களை அடித்து நொருக்கி...

தம் தோள்புறத்தில் இருந்த தழும்பைத் தடவிப் பார்த்தார் மாரிமுத்துக் கிழவர். அவர்களை எதிர்த்துப் போராடியதால் ஏற்பட்ட நினைவுச் சின்னம் அது. அதனால் எல்லாம் இவர்களைக் குடி எழுப்பிவிட முடிந்ததா? தமக்கு வாழ்வு தரும் அந்த நெய்தல் நிலத்தைக் கண்ணின் இமை போல் காத்தார் மாரிமுத்து.

அதன் விளைவுதான் இன்று பரந்து விரிந்து கிடக்கும் குடியேற்றத் திட்டப் பகுதி. கடலை நம்பி இருந்து எத்தனை குடும்பங்கள் வாழ்கின்றன. வருடங்கள் முதுமையைப் பதித்துச் சென்று விட்ட போதும் அந்த நினைவுகள் மட்டும் எவ்வளவு இளமையாக இருக்கின்றன.

மாரிமுத்துக் கிழவர் அந்த கிராமத்துக்கே தலைவர்தான் மாதிரி. அவரைத் தொடர்ந்து குடியேறியவர்கள் எல்லாரும் அவரை, அவரது தலைமையை மதித்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள்? இளைஞர்கள். அவருக்குப் பின்னால் தொடர்ந்து வரத் தயாராக இருக்கவில்லை. கிழவருக்குப் பெருந்த ஏமாற்றம். இந்த ஏமாற்றத்தின் உச்சக் கட்டம். அன்று... கிழவர் நினைத்துப் பார்த்தார். குடியேற்றம் ஆரம்பமானபோது முழுமுச்சுடன் எதிர்த்துத் தம் சமூகத்தவர்களைத் தூண்டிவிட்ட சுப்பிரமணியமே மாரிமுத்துக் கிழவரின் வீடு தேடி வந்திருந்தார். பதினெட்டு வருட காலம் முகம் கொடுத்துப் பேசாத அவர் தம்மைத் தேடி வந்து சந்தித்தபோது தம் அந்தஸ்தே உயர்ந்து விட்டது போன்று உணர்வு கிழவருக்கு ஏற்பட்டது. “ஐயா, வாங்க” என்ற படியே தோளில் கிடந்த சால்வையைக் கையில் எடுத்தார். முற்றத்தில் நின்றபடியே சுப்பிரமணியம் சொன்னார்:

“இன்னும் ஒரு கிழமையில் அம்மன் கோயில் திருவிழா வரப்போகுது. இனி நாலாந் திருவிழாவை உங்கட பகுதிதான் செய்ய வேணும்.”

“ஐயா அது கனகலிங்கம் முதலாளி எல்லோ செய்கிறவர்.”

“அவர் கொழும்பில பெரிய கோயிலில் சேர்ந்த பிறகு இதை விட்டீட்டார். அயலுக்குள்ள இருக்கிறியள் உங்களையும் கவனியாம விடப்படாது.”

“ஐயா, எங்கட சனத்திட்ட என்ன இருக்குது?”

“நல்ல கதை. இப்ப அட்டை கூடப் பிடிச்ச ஏற்றுமதி செய்யிறியள். உங்களிட்ட இல்லாத காசா? உள் பூசைக்கு ஒரு ஆயிரம். வெளி விசேசங்கள் உங்களைப் பொறுத்தது.” கிழவரை உசுப்பி விட்டுச் சம்மதம் பெற்றுப் போய்விட்டார் சுப்பிரமணியம்.

உற்சாகத்தில் மாரிமுத்துக் கிழவரின் மனம் துள்ளிக் குதித்தது. நேராகச் சனசமூக நிலையத்துக்கு வந்தார். தம்மோடு ஒத்த பெரியவர்களைக் காண்பதற்கு... சனசமூக நிலைய மண்டபத்துள் கூட்டம் ஒன்று நடந்து கொண்டிருந்தது.

“ஓ... சொன்னாப் போல பெடியள் ஏதோ கூட்டம் வைக்கிறுங்க எண்டு கணபதி சொன்னவன், தூரத்திலே வர்றது ஆரு? ஓ... கணபதியும் சின்னையரும் போலே தான் கிடக்கு கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்காலை வாறது மாதிரி...”

நின்று திரும்பிச் சனசமூக நிலையத்தைப் பார்த்தார்.

இளைஞர் முன்னேற்றச் சங்கக் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அட்டை ஏற்றுமதியை ஊக்குவிப்பது பற்றியும் கடல் வளப் பாதுகாப்புப் பற்றியும் அரசாங்க அதிகாரியுடன் கலந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். முன்னேற்றப் படிகளில் வெகு கவனமாக அவர்கள் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“முன்னேற்றச் சங்கமும் மண்ணுங்கட்டியும் என்னட்ட... ஒரு சொல்லு சொன்னாங்களா?” கிழவரின் மனம் புழுங்கியது. கணபதியும், சின்னையரும் அருகில் வந்து விட்டார்கள்.

“இந்த முறை அம்மன் கோவில் நாலாந் திருவிழா

நமக்குக் கிடைச்சிருக்குது” வந்தவர்களும் பூரித்துப் போனார்கள்.

“வலு எழுப்பமாச் செய்ய வேணும். எங்கட கெட்டித் தனத்தைக் காட்ட வேணும்.”

“நாம என்னத்தைச் செய்தாலும், அவர்சுப்பிரமணியம் கடைசித் திருவிழாவில் பொப் இசையும் காபரே நடனத்தையும் போட்டு வெண்டிருவான்.” சின்னையருக்கு இயல்பாகவே தன்னம்பிக்கை குறைவு.

“விசர்க்கதையைவிடு சின்னையா. இந்த முறை நம்மட திருவிழா தான் எழுப்பப் போகுது. வாண வேடிக்கை... நாலு செற் மேளம்...” கிழவர் அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

“பத்தாயிரம் எண்டாலும் செலவு வரும்.”

“பத்து என்ன இருபது வந்தாலும் பரவாயில்லை. அட்டைக் காசு எல்லாரிட்டையும் இருக்கு, வினையாடி விடுவம்.”

அவர்கள் உரத்துச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இளைஞர்களின் கூட்டம் குழம்புவதைப் பற்றி அக்கறையில்லை. அது அவசியமானதாக எண்ணவில்லை. தம் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை முதலிட்டுக் கூட்டுறவுச் சங்கம் ஒன்றினைத் தொடங்கும் தீர்மானத்துடன் இளைஞர்களின் கூட்டம் கலைந்தது.

தமது முடிவை இவர்களிடமும் வந்து கூறினார்கள். அதனைப் பொருட்படுத்தாமலே கோயிலில் திருவிழா நடத்தவேண்டியதைக் கூறி, அதற்கான செலவுப் பட்டியலைப் போட்டுக் காட்டினார் மாரிமுத்துக் கிழவர்.

“திருவிழாவும் செய்ய வேண்டியதுதான். உள் பூசை மட்டும் காணும். வீண் ஆடம்பரங்கள் தேவையில்லை” என்றார்கள் இளைஞர்கள்.

“நல்ல கதை, சின்ன மேளம் இல்லாம ஒரு திருவிழாவா?” என்றார் கிழவர்.

“இன்னும் ஒரு கிழமையில் சங்கம் தொடங்க வேணும்” என்றான் இளைஞன்.

“இன்னும் ஒரு கிழமையில் திருவிழா நடக்க வேணும்” என்றார் கிழவர்.

“கோயிலுக்குள்ளே போக அனுமதி இல்லை இந்த லட்சணத்தில் உங்களுக்கொரு திருவிழா.” ஆற்றாமையில் அப்படியும் கூறிப்பார்த்தான் ஓர் இளைஞன்.

“கணபதி இவங்கள் சின்னப் பெடியளின்ர கதையை விடு. நாம வேலையில் இறங்குவம் வா.”

ஊர்ப்பெரியவர்கள் திருவிழாவுக்குப் பணம் சேர்க்கப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். இளைஞர்கள் கொதித்து நின்றார்கள். போலித் தனங்களிலும் சப்பிரதாயங்களிலும் மயங்கிக்கிடந்த பழைய தலைமுறைக்கும் புதுமை நாடும் புதிய தலைமுறைக்கும் நடந்த போட்டியில் மாரிமுத்துக் கிழவரின் பக்கந்தான் வென்றது. கிழவர் தம் சமூகத்தில் கட்டி எழுப்பி வந்த மரியாதைக்கு அத்தனை பலம் இருந்தது.

○

நினைத்துப் பார்த்த கிழவர் சிரித்தார். பெருமிதமாகச் சிரித்தார்.

“மாரிமுத்தனை ஆரு எண்டு தெரியலை இவங்களுக்கு. நேற்றுப் பெய்த மழைக்கு முனைச்ச காளான்கள்.” முணு முணுத்தபடி விரைந்து நடந்தார். அம்மன் கோயிலின் நாலாந் திருவிழா எவ்வளவு சிறப்பாக நடந்தது. நாலு கூட்டம் சின்ன மேளம்...நாயன் மார்க்கட்டு செற்றில அவள், தடிச்சவள் ஆடின ஆட்டம்.

கிழவர் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். இளமைக்கால நினைவுகள் திரும்பினவோ என்னவோ? இரண்டு செற் மேளக் கச்சேரி, தட்சணமூர்த்தியே உயிரோடு திரும்பி வந்ததுபோல...

பெரிய சாதனை ஒன்றைச் சாதித்து விட்டது போன்ற மனநிலையில் துள்ளிக் குதித்து நடந்தார். கூடவே இனிப்பான அந்த நினைப்புக்களைத் தொடர்ந்து எழும் கசப்பான நினைவுகளையும் அசை போடாமல் இருக்க அவரால் முடியவில்லை.

நாலாந் திருவிழாக்காரர் என்ற வகையில் எல்லாத் திருவிழாவுக்கும் கிழவர் தலையை நிமிர்த்தியபடியே போய்வந்தார். அவருடன் அவருடைய பேத்தி வனிதாவும் அவருடன் சேர்ந்து கொள்வாள். எல்லாத் திருவிழாவுக்கும் போனபோதும் நாலாந் திருவிழாதான் கண்ணுக்குள் நின்றது.

முதலாவது சின்னமேளக் கோஷ்டி ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. மேடைக் கருகில் தலைவன் போல் நின்று கொண்டு அமைதியை நிலை நாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார் கிழவர்.

“அவன்ர நடப்பைப்பார்.” என்று உள்ளூரத் திட்டிக் கொண்டே சின்ன மேளத்தில் லயித்திருக்கிறது. கிழவர் தூண் ஓரமாக நின்ற பேத்தியைப் பார்த்தார். கண்ணூறு பிடித்து விடுமோ என்று அவர் நெஞ்சே பயந்தது.

எத்துணை அழகாக அலங்காரச் சிலையாக நிற்கிறார் வனிதா. மின்சார ஒளி வெள்ளத்தில் அழகோவியமாக குளித்துக்கொண்டு நிற்கிறார். அவர் போன சித்திரைக்கு எடுத்துக் கொடுத்த பாவாடை சட்டை அவள் அழகுக்கு மெருகூட்டிக் கொண்டிருந்தது. மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியோடு சின்னமேளத்தில் கவனத்தைத் திருப்பிய போது அருகில் நின்ற சுப்பிரமணியம் யாரிடமோ கூறுவது கேட்டது.

“அங்க பார் அவளை...மாரிமுத்தன்ர பேத்தி வசக்கோப்புக்காரி மாதிரி நிற்கிறார். எங்கட பெட்டையள் எந்த மூலைக்கு.”

கிழவர் பெருமிதத்தில் ஆழ்ந்தார். கண்களில் மின்னும் ஒளி வெள்ளம், மதமதத்த இதழ்கள், பருவ ஈக்கம் உடல் எங்கும் பூரிக்க...வனிதா நின்றார். அந்த அழகுமீழும் வனப்பைக் கண்டுதான் அவன் மனதைப் பறி கொடுத்தானே.

நினைக்க நினைக்க ஆத்திரத்தில் மனம் கொதித்தது கிழவருக்கு.

சுப்பிரமணியத்தின் மனம் முறையானவன் அவன். ஆனால் சுப்பிரமணியத்துக்கு நேர்மாறு. புதுமையை நாடும் இளைய நெஞ்சம் படைத்தவன். பத்துத் திருவிழா

விலும் பக்குவமாக வளர்ந்த காதல் திருவிழா முடிந்த பின்னும் தொடர்ந்தது.

அவன் அடிக்கடி குடியேற்றத் திட்டப் பகுதிக்கு வந்து போனான். விளைவு?

எரிமலைகள் குமுறின. கிழவன் சிறிப் பாய்ந்தான் பேத்தி மீது...

“அறிவு கெட்டவள். என்ர மானம் கெடுக்க வந்திட்டாள்.”

“அப்பு...அவர் என்னைக் கலியாணம் முடிக்கிறெண்டு சொன்னவர்.”

“ஓமடி...ஓ... முடிப்பான் அவனுக்கென்ன? சுப்பிரமணியம் சும்மா விடுவானா? குடியெழுப்பமாட்டான்?”

குடியேற்றம் தொடங்கிய போது மாரிமுத்தரிடம் இருந்த வீரம், துணிச்சல் எல்லாம் எங்கே ஓடி மறைந்து விட்டதோ? மெல்ல மெல்ல கிழவருடைய இரத்தத்தில் தாழ்வு மனப்பான்மை. அடிமைத்தனம் ஊறிவிட்டது. அதை நிரந்தரமாக்கத்தானே என்னவோ அன்று சனசமூக நிலையத்தில் சனக் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த போது புயலாக வந்தார் சுப்பிரமணியம்.

“மாரிமுத்து இஞ்சை வா.”

“ஐயா” என்றபடி கிழவர் கூனிக்குறுகிப் போவதைப் பார்த்த இளைஞர்களுக்குத் தாங்க முடியாத கோபம்.

“கன கதையள் கேள்விப் பட்டன்... கொஞ்சம் எச்சரிக் கையா நடந்து கொள்.”

“ஓம்...ஐயா.”

அதற்குள் இளைஞர்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“உம்மோட எங்களுக்குக் கதையில்லை. மகனோட கதைச்சுக் கொள்ளுறம்” என்றுங்கள் இளைஞர்கள்.

“கதைப்பியனோ...நடக்குமோ.”

“நடக்குதா இல்லையா என்று பாருங்க.”

“பேசாம இருங்கடா...மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க ஐயா. இவங்கள் சின்னப் பெடியள் தெரியாமல் கதைக்குதுகள். என்ற பேத்தியினர் விசயத்திலை தலையிட இவங்கள் யாரு.”

“உம்மட பேத்தி நம்ம சமூகத்துள்ள பிரச்சினைப் பட்டால் எங்களுக்குக் கதைக்க உரிமையில்லை. வெளிய போனாப் பிறகு இது எங்கட சமூகத்தினர் பிரச்சினை.”

“ஓமோம் என்னை மிஞ்சியும் கதைக்க இங்க ஒரு...” சுப்பிரமணியத்தின் முன்னால் தன் மதிப்புக் குறைவதை அவரால் தாங்க முடியவில்லை.

“இது ஒரு பெண்ணினர் வாழ்வுப் பிரச்சினை மட்டுமில்லை. எங்கட சமூகத்தினர் தன்மானப் பிரச்சினை” என்றார்கள் இளைஞர்கள்.

“நிமிந்து கதைக்கவும் வந்திட்டியள்...அ...எனக்கும் இதுமானப் பிரச்சினைதான்” என்றார் சுப்பிரமணியம் எரிதணலாக.

“இவங்கள் சின்னப் பெடியளினர் கதைதை விடுங்க” என்றபடி சுப்பிரமணியத்தை அழைத்துக் கொண் நடந்தார் கிழவர்.

பெரியவர்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள். இளைஞர்கள் கொதித்து நின்றார்கள்.

○

நினைத்துப் பார்த்த மாரிமுத்துக் கிழவருக்குப் பயமாக இருந்தது. பெடியள் கலியாண விசயத்தில மூச்சா நிறு கிருங்கள். அவன் சுப்பிரமணியத்தினர் பெடியனும் இவங்கள் நம்மட பெடியனோட நல்ல சிநேகிதம்... கிழவர் பெருமூச்சு விட்டார்.

அப்படி ஏதும் வில்லங்கம் நடந்து விட்டால் பின்னர் சுப்பிரமணியத்தின் சமூகத்தினர் ஆக்ரோசமாக கொதித் தெழுவதைக் கற்பனை செய்து பார்க்கக் கூட கிழவரின் மனதுக்குப் பலமில்லை. தொடங்கி வைத்த அம்மனே முடித்து வைக்க வேண்டுமென்று அம்மன்மேல் பழியைப் போட்டுவிட்டு சுமை குறைந்தவர் பேரல் உற்சாகத் துடன் நடந்தார்.

ஆட்காட்டிக் குருவி 'கீக்கி' என்று கத்திக் கொண்டு போவது அவரைக் கேலி செய்வது போல் இருந்தது. நெருஞ்சி முட்கள் கிழவரின் கால்க் கடித்தன.

குடியேற்றத் திட்டப் பகுதிக்கும் சுப்பிரமணியத்தின் கிராமத்துக்கும் இடையில் பரந்து விரிந்த காடொன்று மண்டிக் கிடந்தது. சுப்பிரமணியத்தின் சமூகத்தவர்கள் தமது தோட்டங்களை விசாலிப்பதற்காக காட்டை வெட்டத் தொடங்கினார்கள்.

“மாரிமுத்தன் பகுதியினர் குடியிருப்பு வரைக்கும் வெட்ட வேணும்...பிறகு அவங்களையே கூலியா வைச்சு...” சுப்பிரமணியம் தனது கிராமத்தவர்களுக்கு அறிவுரை கூறி உற்சாகப்படுத்தினார். ஆனால் அது இவ்வளவு தூரம் விபரீதமாகுமென்று அவர் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

“நாங்களும் காடு வெட்டத் தொடங்க வேணும்.” என்று புறப்பட்டு விட்டார்கள் கிழவரின் சமூகத்து இளைஞர்கள்.

“கடலுக்குள்ள உழைக்கிறதோட பேசாம கிடக்கிற அக்கு...” கிழவர்களும் பெரியவர்களும் மறித்தார்கள்.

“நிலம் அவங்களுக்கு மட்டும் சொந்தமில்லை. உழைக்க விரும்புகிற எல்லாருக்குந்தான் சொந்தம்.” இளைஞர்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

குடியேற்றத் திட்டப் பகுதிக்கருகில் உள்ள காட்டுப் புறத்தில் எல்லைகள் போட்டு பங்கு பிரித்தார்கள். கடலுக்குள் உழைத்து ஓய்வாக இருக்கும் நேரங்களில் அந்த உழைப்பாளர் கரங்கள் இயங்கின.

சுப்பிரமணியம் துள்ளிக் குதித்தார்.

“அவங்களும் தோட்டம் செய்ய வெளிக்கிட்டிட்டாங்கள்...எங்கட மாணம் மதிப்பெல்லாம் என்னுகிறது. கடலுக்குள்ள கிடந்ததுகளும் தோட்டச் சொந்தக்காரர் ஆகிறதோ?”

அரசாங்க அதிகாரிக்குக் கடிதங்கள் பறந்தன—மொட்டையாக. மாரிமுத்துக் கிழவரின் வீடு தேடி வந்து விட்டார் சுப்பிரமணியம். கிழவர் எதிர் பார்த்ததுதான்.

“செய்யிறதெல்லாததையும் . கடலுக்குள்ள வைச்சுக் கொள்ளுங்கடா . தோட்டம் செய்ய வெளிக் கிட்டால் நடக்கிறது வேற.”

“ஐயா அவங்கள் சின்னப்பெடியன் . தெரியாமல் செய்து போட்டாங்கள்” மாரிமுத்துக் கிழவர் வளைந்து நெளிந்தார்.

“நான் கவுண்மேந்து ஏசண்டருக்கு எழுதியிருக்கிறேன்... நீயும் போடு இந்தா இதில் ஒரு கையெழுத்து” கிழவரால் சுப்பிரமணியத்தின் வேண்டுகோளைப் புறக்கணிக்க முடியவில்லை. பெருவிரல் அடையாளம் போட்டுக் கொடுத்தார். குடியேற்றத் திட்டத்தின் வட்டார அங்கத்தவர் அவர்.

“நாம சொன்னு பெடியளுக்கு ஏறுதில்லை” என்று முணுமுணுத்தார் கிழவர்.

“எல்லாம் ஏத்திக் காட்டிறன்” சூளுரைத்துவிட்டுவிடை பெற்றார் சுப்பிரமணியம்.

0

எதிர்காலத்தை நினைக்க கிழவருக்கு நடுங்கியது. மழைக்கால மேகம் போல் நெஞ்சில் இருள் சூழ்ந்தது. விபீர்தமாக எதுவும் நடந்து விடக்கூடாது என்று அம்மனை வேண்டினார். கூட்டத்துக்கு நேரமாகி விட்டதோ என்று மாலைச் சூரியனை நிமிர்ந்து பார்த்தார். திருப்தி அவர் முகத்தில் வெளிப்பட்டது.

“இவங்கள் நம்மட பெடியளும் கமத்திலை நிக்கிருங்கள் நேரமாக வில்லை” முணுமுணுத்தார் கிழவர்.

ஐந்து மணிக்கு ஒரு கூட்டம் நடக்கவிருக்கிறது. அரசாங்க அதிகாரி ஒருவர் வருகிறார். குடியேற்றத் திட்டப் பகுதியில் உள்வ மீனவர்கள் காடழித்து கமம் செய்வதை அனுமதிப்பதா? அல்லது நிறுத்துவதா? என்பதை முடிவு செய்யத்தான் அவர் வருகிறார். சனிக்கிழமையாதலால் மீனவர்கள் எவரும் மீன்பிடிக்கச் செல்லவில்லை. தமது மண்ணில் வியர்வை சிந்திக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

கிழவர் சனசமூக நிலையத்துக்குப் போய்ச் சேரவும், அதிசூரி காரில் வந்து இறங்கவும் சரியாக இருந்தது.

பத்துப் பதினேந்து ஊர்ப் பெரியவர்கள் கூடி நின்றார்கள். கிழவர்தான் முன்னால் சென்று வரவேற்றார். அதிகாரியும் தன்னுடன் மட்டுமே பேசியது கிழவருக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

சில நிமிஷங்களிலேயே வியர்வையில் குளித்த உடல்களுடன் இளைஞர்களும் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். கிழவர் அனுப்பிய மகஜரை எடுத்து விரித்தார் அதிகாரி. “தோட்டத்திலே வேலை செய்யிறதாலை கடற்றொழில் பாதிக்கப்படும். அதனால் நீங்க காடு வெட்டிறதை நிப்பாட்ட வேணும்” என்றார்.

“கடலுக்குப் போய் ஓய்வு நேரத்தில்தான் தோட்டம் செய்யிறம். எங்கட உழைப்பை வீணாக்க எங்களாலை ஏலாது.” என்றார்கள் இளைஞர்கள். அதிகாரி மகிழ்ச்சியோடு கிழவரைப் பார்த்தார்.

“எங்கட பரம்பரைத் தொழிலை அவமதிக்கிறதுக்கு நாங்க விட மாட்டம்.”

“அவமதிக்கயில்லை அதையும்தான் செய்யிறம்...எங்கட நிலத்தை ஆருக்கும் பறிகுடுக்க ஏலாது.”

“எங்கட நிலமில்லை. அரசாங்க நிலம்.” என்றார் கிழவர். அப்படிக்கூறுவதால் அரசாங்க அதிகாரியை மகிழ்ச்சிப்படுத்தலாம் என்பது அவரது நினைவு.

“அரசாங்க நிலம் அவங்களுக்கு மட்டும் சொந்தமில்லை. எங்களுக்கும் தான் சொந்தம். அந்த மண்ணையும் நாங்க மண்ணாக்கவில்லை. பொண்ணாகத்தான் ஆக்கிறம்” உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினார்கள் இளைஞர்கள்.

“உங்கட ஊர்ப் பெரியவர்கள் மறுக்கிறார்களே?” வியப்புடன் கேட்டார் அதிகாரி.

“பெரியவர்கள் இல்லை. எங்கட சமூகத்தினர் முன்னேற்றத்துக்கு தடைக்கற்கள்” என்றார்கள் இளைஞர்கள்.

இவர்கள் அரசாங்க நிலத்தை தமதாக்கி கமம் செய்வதை நிறுத்தும் முடிவுடனேயே வந்தவராக அரசாங்க அதிகாரி முறுகினார். அதற்காகவே வாதிட்டார்.

“அதெல்லாம் முடியாது” என்று விட்டு அதிகாரி எழும்புகிறார்.

இவர்களிடம் தெளிவு.

தடைக்கற்கள் மாரிழுத்துக் கிழவரும், சுப்பிரமணியமும்
மட்டுமல்ல...எல்லாமே அவர்களுக்கே சார்பாக...

தடைக்கற்கள் பிரமாண்டமாக...அவற்றை உடைத்
தெறியும் ஆவேசமும் இவர்களிடம் பல மடங்காகி...

“எங்களுக்குத் தெரியும் என்ன செய்யவேண்டுமெண்டு”
இளைஞர்கள் நெஞ்சு நிமிர்த்தினார்கள்.

அமுதசுரபி ● புரட்டாதி 1982

எலும்புகளைத் தான் நாய்கள்...

மதுரை பாசஞ்சர் ரயில் இராமேஸ்வரம் ஸ்டேசனில் படுத்திருந்தது. கும்பகர்ண ரயில் தூக்கத்திலிருந்து மீண்டும் அசைய இன்னமும் நேரம் இருந்தது. பிளாட் பாரத்தில் நாலு நாய்களும் ஏழெட்டுத் தெருத்தூங்கிகளும்..... தெருத்தூங்கிகள் ஒன்றும் செயலற்றவர்களல்ல. சமயம் வாய்த்தால் தெருப் பிடுங்கிகளாகவும் மாறுவார்கள்.

இராமேஸ்வரம் வந்ததில் பிறவிப்பயன் நிறைவு பெற்ற தான பேறு மொட்டைத் தலை வழி விழிப்பாகத் தெரியா சில யாத்திரீகர்கள் தாமும் தம்பாடுமாய்...

பிளாட்பாரத்தில் பேப்பர்க் கடையில் ஏஜன்ட் என்று கொட்டை எழுத்தில் பெயரும் கொட்டக் கொட்ட முழித்தபடி பி.எஸ்.ஸி. என்பதும் விளங்க ஒருத்தர் இலை யான் விரட்டிக் கொண்டிருந்தார். வெளவால்கள் போன்று அவரைச் சுற்றி ஆபாசங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

ரயிலினுள்ளேயும் சிலர் இருந்தனர்.

ஒரு கொம்பார்ட்மென்ட்டின் எதிர் எதிர் முனைகளில் வயிறு பெருத்த 'பெரிய' மனிதர் ஒருவர், நாலைந்து பெண்கள்.

பெண்களைச் சுற்றிவரப் பெரிய பெரிய கூடைகள் நிறையக் கருவாடுகள். ஏழ்மையையும் மூச்சுக்கான போராட்டத்தையும் உடைகளும் உடல்களும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. மனிதக் கருவாடுகளாக அந்தப் பெண்கள். அதனால்தான் போலும் பெரிய மனிதர் விலகியிருந்தார்.

கருவாட்டு மணத்தினைக்கூட பொருட்படுத்தாத அளவுக்கு பரபரத்திருந்த மனத்துடன் ஓர் இளைஞன் வந்து ஏறுகிறான். சனக்கூட்டம் இல்லாத அந்த வேளையிலும் 'கோணர்சீட்' கிடைத்ததில் ஏதோ கோட்டையைப் பிடித்தது போன்ற பெருமிதம் அவைமீட்டுருந்தது. பின்னால் பெட்டிகளைத் தூக்கி வந்தவன் சொன்னான்.

“பணத்தை எடு சார்”

“எவ்வளவு”

“பத்து ரூபா குடு சார்”

“என்ன...” இளைஞனிடம் அதிர்ச்சி

ரயில் ஸ்டேசனுக்கு வெளியே ஆட்டோனிலிருந்து இறக்கி ரயிலுக்குள் தருவதற்கு பத்து ரூபா அநியாயம். முதலிலேயே பேசித்தீர்க்காத தனது தவறை உணர்ந்து சொன்னான்.

“என்னப்பா இது... இதுக்குப் போய்...”

“பத்து ரூபா சார் பைசா கொறையாது”

காசை எடுத்தெறிந்து கஸ்டத்தைத் தொலைத்தான். “தூ.. நாய்ப் பொழைப்பு காலு கையு இல்லியா ஒழைக் கிறதுக்குது...” கருவாட்டுப் பெண்களில் ஆகக்கூடிய கறுப்பாகவும் துடிப்பாகவும் இருந்தவள் பணம்பிடுங்கிச் சென்றவன் திசையில் துப்பினான்.

பிறகு வெடுக்கென்று திரும்பி...

“அதுசரி இவர்களுக்குப் புத்தி எங்க போயிடுச்சு” என்றான்.

இளைஞன் தலை குனிந்து இருந்தான். சில நிமிடங்கள் மெளனத்தில் கரைய மீண்டும் அவளே கேட்டாள்.

“சாமி ஊருக்குப் புதிசு போல”

“ம்...”

“சிலோன்ல இருந்து வர்றீகளா?”

“ம்ம்” இளைஞன் தலையாட்டினான்.

‘கோணர் சீட்டைக் கோட்டையாக நினைத்துத் தினைத்த திலோ, ‘சிலோனை’ முதலிலேயே இனங் காணத் திறனில்லாதவள் இப்போது அறிந்து அன்பு காட்டினாள்.

“நாடுவிட்டு நாடு வர்றீக பார்க்கறதுக்கு... இவனுக் செய்யிற வேல...ம்” நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றை மனதார விட்டாள்.

அனுதாபத்திலே மூழ்கி மூச்சுத்திணற வேண்டிய நிலையைத் தவிர்க்க பொருட்களைப் பார்த்திருக்குமாறு ஜாடை காட்டிவிட்டு பி.எஸ்.ஸி.க்காரன் முன்னால் போய் நின்றான். எல்லாமே ஆபாசமாக இருந்தது. ஏதும் செய்திப் பத்திரிகையாவது என்று கை நீட்டினால் அங்கேயும் விபச்சாரி கற்பழித்துக்கொலை என்கிற தலைப்பு அவனைப் பயமுறுத்தியது. பி.எஸ்.ஸி. மீது அனுதாபமேற்பட ஏதோ ஒன்றை உருவிக் கொண்டு வந்து ரயிலேறினான். அங்கேபேச்சு வார்த்தை ஒன்று முற்றியிருந்தது.

“எடு எடு”

“மாட்டேங்கறேன்” ஆகக்கறுத்தவளும் துடிப்பானவளுமான அந்தப் பெண்தான்.

“எவ்வளவு நேரம்னு நிக்கறது”

“ஆரு நிக்கச் சொன்னா?”

“வாய நீட்டாத எடு ரெண்டு ருவாய்”

“ஒண்ணுல்ல”

“பழக்கமானது தானே”

“அதுதா இப்ப இல்ல”

“எல்லாரும் தான தர்றது”

“நா மாட்டேன்”

அவள் வருவது வரட்டும் என்கிறவளாக நிதானமாக இருந்தாள். ரயில் நிலையத்தில் போர்ட்டராக வேலை பார்க்கிற அவன் கோபத்தின் உச்சியில் நின்றான். இராமேஸ்வரத்தில் கருவாந்தலை Fourவாங்கி இராமநாதபுரம்

சந்தை நாளில் மூச்சு வாங்குகிற இழுப்பு இழுத்து போய் வந்து மூச்சைக் காத்து வருபவர்கள் அந்தப் பெண்கள். பார்க்கவே பாவங்கள் என்று இரங்கச் செய்யும் அவர்களை அவன் உலுக்குகிற உலுப்பல்.

- “அப்ப நீ தரமாட்டேங்கறே”
- “இல்லங்கறேன்”
- “தந்துதான் ஆவணம்”
- “ஏன்களேன்”
- “ஒண்ணு...ரெண்ணு...எத்தினி கூடை வைச்சிருக்கே”
- “அதுக்காவ...”
- “என்ன நீ புதுசா...ரெண்டு ருவா ருடு”
- “மாட்டே”
- “மாட்டே”
- “மாட்டேன்னு மாட்டேன்”
- “என்ன நடக்குதுனு பாரு” சவால் விட்டவனாக அவன் விறுக்கிட்டு நடந்தான்.
- “என்னடா செய்வே மசிரையா பிடுங்குவதா...” அவள் திமிறிவிட்டு.
- “தேவான...” பக்கத்தில் இருந்தவள் கிணற்றுக்குள் இருந்து அழைப்பது போல் அழைத்தாள்.
- “ம்...” இவள் பொங்கி வந்த கோபம் முழுவதையும் அந்த ‘ம்’ இலேயே புதைத்தாள்.
- “நீயும் தான் குடுத்திருக்கலாம்டி”
- “என்ன மசிருக்கு...தினம்தான் குடுக்கிறம் அவனாக பங்கு போடுறதுக்கு. குடுக்காமலுந்தான் பார்க்கணும் என்னு செய்துப் படுவாக”
- “என்ன மண் போடுவாகளோ”
- போடுவாக பார்த்துப்புடலாம்...”
- “ம்...” அந்தப் பெண் ஜென்மங்கள் விட்ட பெருமூச்சுகளோடு போட்டி போடுவது போல் ‘கரிக் கோச்சியும் ‘பூச் பூச்’ சென்று மூச்சுவிட்டு நகர்ந்தது.

இளைஞன் தனது பழகிப்போன சுபாவத்தில் எழுந்து அங்குமிங்கும் நடந்தான். சில நிமிடங்கள் தான்.

கண்கள் புதிய தரிசனம் வேண்டி அவனை இழுத்து வந்து
கதலருகே விட்டது.

பார்வை எட்டுமட்டும் மணற்காடுகள். இடையிடையே
நானும் உயிர்ப்புடன் இருக்கிறேன் என்று தலை நீட்டும்
பச்சைகள். நாங்களும் நாங்களும் என்று அவ்வப்போது
வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் வறுமை பற்றிப்படர்ந்த
குடியிருப்புகள். அவற்றிலே உலவும் நடைப்பிணங்கள்.

பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு இளைஞன் இருக்கைக்குத்
திரும்புகிற போது ரயில் பாம்பனை நெருங்கிக் கொண்டி
ருந்தது. அவனது இருக்கையைச் சுற்றிப் பாம்புகள்
சீறிக்கொண்டிருந்தன.

வானத்திலிருந்து குதித்தவர்கள் போல் மடிப்புக்கலை
யாத பால்வெள்ளை உடுப்புகளுடன் நாலேந்து ரயில்வே
உத்தியோகத்தர்கள்... அவளைச்சுற்றி...

“எத்தனை கூடை உன்னது”

“முணு”

“இது... இது... எட்டாச்சுது”

“அதெல்லாம் கணக்கில்ல சின்னதுகள்”

“கணக்கு எங்களுக்குத் தெரியும்மா” என்கிறான்
ஒருவன்.

“பேச்செதுக்கு... இருபது ரூபா எடு” இது மற்றவன்.

“என்ன...” இவனிடம் பாம்பை மிதித்த அதிர்ச்சி.

“சும்மா இல்லம்மே றசீது தருவம் றசீது”

“நீங்களும் றசீதும்” ஆற்றாமையில் அவள் புறுபுறுத்
தாள்.

“என்னது... என்னு சொல்றே” அவர் தங்கள் ராஜ்
பதவியின் மீதே மோதியதாக துள்ளிக்குதித்தார்கள்.

“என்கிட்ட பைசா கூட இல்லியே”

“இல்லியா சரி... கடலுள்ள தள்ளிடுவம்”

இப்போது அவனிடம் அதிர்ச்சி கலைந்து ஆவேசம்.

“தள்ளிருவியோ அதையும் பார்த்துருவம்”

“பார்ப்பியோ... எடுபி பணத்தை” என்கிற வார்த்தை
கை அவளருகே நீள

“எர்ரு கைய உன்னை மாதிரி வழுவாண்டினு நெனைச்சியா?”

“பணத்தைக்குடு...போயிடுறம்”

“என்கிட்ட இல்லியே”

“இல்லைன்னு கடலுள்ள...

“நாசமாப் போவிகளே... இந்தப் பாவியில் தானு உங்க அதிகாரம்...” அவள் ஒப்பாரியும் வைத்துப்பார்த்தாள்.

எத்தனை செய்து என்ன வெள்ளை உடுப்புகள் அசைவதாக இல்லை. உடும்புப் பிடியில் நிற்கின்றன.

சிறிது தள்ளி தனியா இருந்து எல்லாவற்றையும் ‘படம்’ பார்த்துக்கொண்டிருந்த ‘பெரிய’ மனிதர் தானாகவே நீதிபதி பதவியேற்றார்.

“எம்மா அவங்க சட்டப்படி நடந்துக்கருங்க... நீ இப்பி நடந்துக்கறது தப்பு. ரசீது தர்றதுன்னு சொல்லுங்க இல்ல...பணத்தைக்குடு...சட்டத்தை மதிச்சு எல்லாரும் நடக்கணும்”

பலரும் தலையாட்டினார்கள்.

அவள் இழப்பும் வெறுப்புமான கசப்போடு முடிச்சை அவிழ்த்து பணத்தைக் கொடுக்கிறாள்.

வந்தவர்கள் வெற்றிப்பெருமிதத்துடன் போகிறார்கள். ‘பெரிய’ மனிதர் தனது இருக்கைக்குப் போய் தனது பதினேரு பெட்டிகளும் சரியாக இருக்கின்றனவா என்று பார்த்து திருப்திப்பட்டுக்கொண்டார். ஒரு பைசாவும் செலவு செய்யாமல் பயணப்படுபவை அவை.

கனத்திருந்த மௌனத்தை ஒருத்தி உடைத்தாள்.

“தேவானை...முதல்லயே ரெண்டு ருவாய குடுத்திருந்தா ஒண்ணுல்ல...”

நெருப்பாய்க் கனன்றிருந்த இளைஞனின் நெஞ்சத்திலிருந்து பெருமூச்சு காங்கை கக்கியது.

பாம்பன் பாலத்தில் ரயில் தானும் தன்பாடுமாய்.....

மனிதர்கள் ?

“ஐயா...ஐயா” படலையின் அவதி.

“ஆரது...” குசினியின் குரல்.

“நாங்க தான்... படலையை”

“ஆர தெண்டிறன்”

“நாகன் ஆக்கள்...ஐயாவை ஒருக்கால்”

“இஞ்சேருங்கோ உங்களைத் தானே... நாகன் பகுதியான்கள் வந்திருக்கிறார்கள்”

தேர் அசையவில்லை.

“ஐயா ஒரு அவசரத்துக்கு”

“ஒரு நேரம் காலமில்லாமல்”...புறுபுறுத்தபடி வந்து படலை திறந்து விடுகிறாள் தங்கரத்தினத்தின் மனைவி, வில்லிலிருந்து புறப்பட்டவர்களாக இவர்கள் முற்றத்துக்கு பாய்கிறார்கள்.

“ஐயா...”

“என்னெண்டு கேட்கிறன்”

கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு தூக்கம் குழம்பிய விசரில் வருகிறார் தங்கர்.

நாகனும் குழுவினரும் தோளில் கிடந்த சால்வையை எடுத்தபடி பக்குவப்படுகிறார்கள்.

“நல்லானல்லோ மருந்து குடிச்சப்போட்டான்”.

‘ஆள்முடிஞ்சுதே’ தங்கரின் முதல் கேள்வி, அப்புக்காத் தாகமாறி முற்றத்துப் பனங்குற்றியில் சிக்காராக அமர் கிருர்.

வந்தவர்களிடம் அவசரம்

“இல்லை ஐயா துறைமுகத்திலே கொண்டு வந்துபோட்டி ருக்கிறம்”.

தங்கருக்கு முழுவதும் வெளிச்சமாகி விட்டது. துறை முகக் கரையில் வாய்பிளந்து நிற்கும் ஒரே இன்ஜின் வள்ளம் இவருடையது. காலையில் பட்டணக்கரைபோய் மதியம் திரும்பவும் தீவுக்கு வந்து கட்டப்பட்டுக்கிடக் கிறது. நாக்குத் தடவித்தடவி காசுக் கணக்குப் பார்த்துவிட்டு சரிந்தவர்தான்.

“கனக்கவே குடிச்சவன்”

“ம்...ஒரு இம்மட்டு ஐயா” நாகன் விரல் அளவு காட்டு கிருன்.

இம்மட்டோ...நஞ்சு ஆள் முடிஞ்சிரும் வீண் வேலை”

“எதுக்கும் நம்மட முயற்சியை...”

தங்கர் பலமாக யோசிக்கிருர்.

“இந்த நேரத்திலே...சுணங்குற ஒவ்வொரு நிமிசமும் நல்லான் செத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.”

“அதுக்கில்லை நாகன், டீசல் இல்லாம நான் என்ன செய்யிறது”

இவர்களுக்குப் ‘பகீர்’ என்றது.

“ஐயா...”

“ஒரு துளியும் இல்லை...நான் என்ன செய்யிறது... இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்திலே கவுண் மேந்து லோஞ்சிவரும் அதிலே போடு”

“எவ்வளவு காசெண்டாலும்...”

“நாகன் வப்பு பறையாதை காசிலே லோஞ்சி ஒருமே... டீசலிலேதான் ஓடும்”

“ஒரு மணித்தியாலத்திலே கவுண் மேந்து லோஞ்சி...”

“ம்...ஒரு மணித்தியாலம் அது வந்து போறதெப்ப... ஐயா லோஞ்சியை விட்டால் அதுக்குள்ள...”

“சொல்லிற்று விளங்கயில்லையே நாகன் டீசல் இல்லாம
நான் என்ன செய்யிறது”

தங்கரின் வார்த்தை தடித்து அவர்களை விரட்டியது.

○

‘மெய்யே...ஆராம் செத்தது’

“சாகயில்லை... இவன் தான் ‘பற’ நல்லான் மருந்து
குடிச்சிட்டான். துறைமுகத்திலே கொண்டு வந்து போட்
டிருக்குது” சலித்தார் தங்கர்.

‘லோஞ்சிக்கு வந்தவையே’

“ம்...லோஞ்சி அவையின்ர முதுசம். நினைச்ச உடனே
அவிழ்க்கிறதுக்கு”

‘பாவம் தானே...’ பெண்மனம்.

“பாவம் பார்த்து... போறவழியிலே நல்லான் முடிஞ்சிரு
வான் பிறகு இவங்களட்ட காசுக்குத் திரியன்”

‘முதலிலேயே வேண்டுறதுதான்’

‘பிணம் துடிக்குது காசுக்கு நீட்டிருண் எண்டு நாக்கு
வளைப்பாங்கள் அது முடிஞ்சகதை.

“நம்மட சுப்பிரமணியத்தாரும் இப்படித்தானே குடிச்ச
உடன நடுச்சாமத்திலே கொண்டோடி காப்பாத்தயில்
லையா?”

‘கதையைவிடு சுப்பிரமணியத்தாரும் நால்லானும் ஒரு
சரியே’

‘ஒரு உசிர் தான்’

‘இவளொருத்தி...டீசல் இல்லையெண்டிறன், நானென்ன
செய்யிறது டீசல் இல்லாம’ தங்கர் மனைவியின் வாயை
மூடியது போல் படலையையும் அடித்துச் சாத்திவிட்டு
துறைமுகத்தை நோக்கி நடந்தார். ஆத்திரத்தில் இவங்
கள் இன்ஜின் வள்ளத்தை ஏதும் செய்துவிட்டாலும்...
துறைமுகத்தில் துயரம் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்
தது. ஏக்கம் கப்பிய முகங்களாக செய்வதறியாது நிற்கும்
ஆண்கள், ஒப்பாரியும் குத்திமுறிவதுமாக பெண்கள்.
உயிருக்காய் துடித்தபடி நல்லான். தலைமை ஆளாக
நாகன். இவ்வளவு பேரும் பாலத்து வாயில் ...துறைமுக

மண்டபத்தருகில் பயணம் புறப்பட்ட ஆண்களும் பெண்களுமான கசங்காத 'பெரிய' ஆட்கள் சிலர். எல்லோருமே மற்றத்தீவிலிருந்து வரவேண்டிய அரசாங்க லோஞ்சியை யே எதிர்பார்த்தவர்களாக...

துறைமுக மண்டபத்தருகே வந்து மார்பில் இறுக்கிற சால்வையுடன் தங்கர், 'உசல் இல்லாம நானென்ன டாப்பா செய்யிறது'.

'அதுசரி அதுசரி'

நேரம் ஆக ஆக ஒப்பாரி பலக்கிறது. மலையாக இருந்த நம்பிக்கைகள் மெல்ல மெல்லத் தகர்ந்தது...

'அரசாங்க லோஞ்' உறுமிக்கொண்டு வந்தது.

'அது தப்பாது' என்று தீர்ப்புக்கூறி மண்டபத்துள்போகிற தங்கர்.

'லோஞ்' பாலத்தில் அணைகிறது. அதன் பிறகுதான் 'பெரிசுகள்' ஆடிப்பாடி நடந்து வருகின்றனர். நல்லான் ஏற்றப்படுகிறான்.

'அண்ணை கெதியா?' நாகனின் கெஞ்சல்.

'கெதியாவோ...எங்களுக்குத் தெரியும் எங்கட வேலை பார்க்க...'

லோஞ்சியில் 'கயிறு விசுக்கும்' வேலை பார்க்கும் கவுண்மேந்து உத்தியோகத்தர் சீறிவிட்டு ஆற அமர தன் அலுவல் பார்க்கிறார்.

'கெதியா ஏறுங்கோ' பிரயாணிகளிடம் கெஞ்சுகிறார் நாகன்.

'எங்களுக்கு ஏறத்தெரியும்' என்பதுபோல் பார்த்துவிட்டு மெது மெதுவாக ஏறும் பிரயாணிகள்.

'என்ன மனிசர்கள்' வெறுப்பும் வெப்பியாரமும் கொண்டு நாகன் குமுறுகிறான்.

நாகனும் சில ஆண்களும் நல்லானோடு போய்விட...

பெண்கள் பாலத்தடியிலே 'குந்தி' விட்டார்கள். அரசாங்க லோஞ் பார்வைக்கு மறைந்த பின்னும் இவர்கள் ஒப்பாரி

ஓயாதவர்களாக.....குத்திமுறிந்து கொண்டு...பாலம் கண்ணீரில் குளித்துக் கொண்டிருந்தது.

துறைமுகத்துக் கடையருகே வயிறு குலுக்கி வருகிறார் தங்கர்.

‘எப்பிடி யாவாரம்...இலையான் விரட்டுருப்புல இருக்கு’ கடைக்காரன் பெருமூச்சு விடுகிறான் தினமும் தங்கரின் காசு வாரலையும் தனது இலையான் கலைத்தலையும் ஒப்பிட்டு ஒப்பிட்டு மனம் குமைந்தவருக்கு இப்போது பொறுக்க முடியாமல்...‘நல்லான் தப்பி வந்திடுவான் போல இருக்கு’ என்கிறார். வந்தால் முதலில் உங்களைத் தான் துலைப்பான் என்பது அதன் பொருள்.

‘பேய்க்கதை பறையாதை...வழியிலை முடியும். செத்த வீட்டுக்கு பறச்சனம் முழுவதும் பட்டணத்திலை இருந்து வரும்...என் பாடுதான்’ என்று மடியைத் தட்டுகிறார் தங்கர்.

நேரம் கரைகிறது.

கடைக்காரனிடம் ஒரு சுருள் வெற்றிலை வாங்கி வாய்க்குள் திணித்து...அரைத்து’ புடுபுடு’ என்று இன்னின் இரைந்து வரும் ஓசை.

‘முடிஞ்சது போலே’ என்று பாலத்தைப் பார்க்கிறார் தங்கர்... ஏமாற்றமும் பயமும் உலுப்புகிறது.

‘இதென்ன புதுநாணயமாய் ஆமிக்காரர்கள் வாருங்கள்’ விறுக்கென்று கடையுள் பாய்கிறார் தங்கர். கடைக்காரர் கதவு சாத்துகிறார்.

‘பட்டணத்துப் பக்கம்தான் நாசமறுப்பாராலை கெடுபிடி எண்டால் நம்மட தீவுக்குள்ளயும்...’ தங்கரின் புறு புறுப்பு, பின்வாசல் வழியே நழுவி ஓடி ஒற்றைப்பனையின் பின்னால் குந்துகிறார் கடைக்காரர்.

பாலத்தடியில் இருந்த பெண்களின் திசைகாட்டலால் நேராக கடையடிக்கு வருகிறார்கள் ஆமிக்காரர்கள்... தீவொன்றிலிருக்கும் புத்தபெருமானை தரிசிக்கும் சாட்டில் குஸ்தி போட்டு விட்டு திரும்பும் வழியில் இந்தத் தீவில் இறங்கி...

கதவு தட்டப்படுகிறது.

“உள்ள ஆரு இக்கிறதுங்”

தங்கருக்கு உயிர்போய் வந்தது. பதில் இல்லை.

ஒரே இழுவை. கதவு கையோடு வர...

‘நான் தான் என்ற கடையில்லை’ என்னும் போதே ‘நாசமறுவான் எங்க துலைஞ்சானே’ என்று மனம் உள்ளு ரத்திட்டியது. அந்த நேரம் கடைக்காரர் கழுவாமலே பனை மரத்தில் அரைவாசிக்குமேல் ஏறிவிட்டார்.

‘நீதானே தங்குரட்டினம்’

நெஞ்சுக்கு நேராக அம்பு வந்தது போல் நிலைகுலைந்து போனார் தங்கர்.

‘ஓம்...ஓம். நான் சும்மா லோஞ்சி ஓடுறுது வேற ஒண்டு மில்லை’

‘அதுங் ஒண்ணுமுல்ல... டீசல் வேணுங்’

‘டீசலுங்களா உங்களுக்கில்லாமலா எவ்வளவுவேணும்’ தெளிந்து நடந்தார் தங்கர் பாலத்தை நோக்கி...பின் தொடரும் ஆமிக்காரர்கள்.

தனது இன்ஜின் வள்ளத்தினுள் இறங்கி போர்த்து மூடி வைத்திருந்த பெரல் நிரம்பிய டீசலை எடுத்து பிரசாதம் கொடுக்கும் பக்குவத்தோடு கொடுக்கிறார் தங்கர்.

பாலத்தடியில் இருந்த பெண்கள் பார்த்த அந்தப் பார்வை...மானுடம் இல்லாத மனித வடிவங்கள் அனைத்தையும் பொசுக்கி விடும். கோபக்கிணி அந்தப்பார்வையில் பூத்திருந்தது.

அன்னத்தின்
ஈழத் தமிழ் வெளியீடுகள்

மழைநாட்கள் வரும் 5—00
—எம். ஏ. நுஃமான்
மஹாகவியின் கவிதைகள் (அச்சில்)

ஈழத்து எழுத்தாளர் எஸ். ஜெகநாதனின் இச்சிறுகதைகளின் மூலஸ்தானத்தில் கொலுவிருப்பவர்கள் மனிதர்கள். ஜெகநாதனும், அவரால்படைக்கப்பட்ட எல்லா கதாபாத்திரங்களும் ஈழத்தின் யாழ்ப்பாணத்துத் தெருக்களில் நடமாடும் தமிழ்ச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். எனினும் இச்சிறுகதைகள் மனிதர்களைப் பற்றியவை.

மனிதர்களை, அவர்கள் வேஷம்கட்டி ஆடும் மேடைகளில் அல்லாமல், வேஷம் கலைத்த நிலையில் அவர்களது ஒப்பனை அறைகளிலேயே சென்று சந்திக்கிறார் ஜெகநாதன். அவர்களது வாயிலிருந்து வெளிப்படும் வார்த்தைகள் மூலமாகவே, கதை மாந்தர்மீது வண்ணங்கள் பூசி, அடையாளங்களை உணர்த்தும் வகையில் வெளிச்சம் கொட்டி நமக்கு அவர்களை நிதர்சனப்படுத்திவிடுகிறார்.